

Concurs – Câștigă o vacanță la Kuşadası!

FLACĂRA

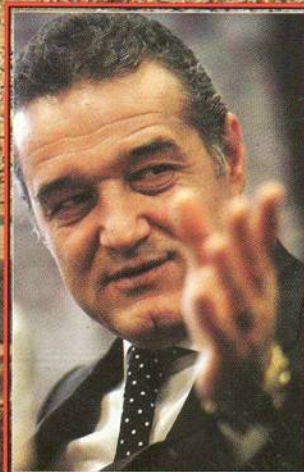
www.revistaflacara.ro

12980

Profeția papilor
Moartea unui regizor

Campanie **Flacăra**
vindecători cu har

Satul lui Becali

P/12980

HOW DID JACK DANIEL'S WHISKEY TASTE BACK IN 1866?

(HAVE ONE TONIGHT
AND FIND OUT.)

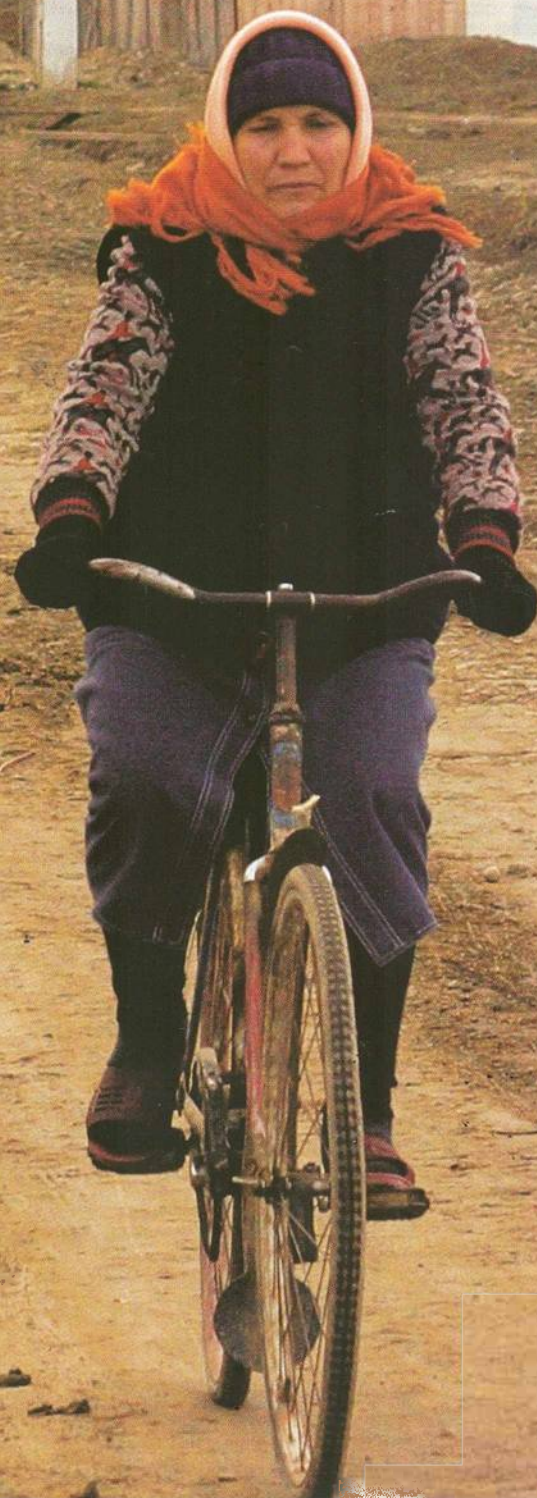

Your friends at Jack Daniel's
remind you to drink responsibly.

JACK DANIEL'S and OLD NO. 7 are registered trademarks of Jack Daniel's. © 2003
Please visit us at www.jackdaniels.com.

Sinistrați cu două case

Intrăm la Primăria din Valturu. Să întrebăm ce mai fac sinistrații din 2005. Și dacă li s-au rezolvat problemele. „Mult peste necesități”, ne spune viceprimarul Nicolae Dumitrescu. Am crezut că glumește. Ar fi pentru prima oară când în România se întâmplă așa ceva! Dar asta spun cifrele. În Vadu Roșca stăteau 438 de familii. Anul trecut, 352 dintre ele au primit case noi. Construite de patru „instituții”: Gigi Becali – 188; Guvernul României, prin ANL – 146; Gică Popescu – 11; Patriarhia Română – 7. Chiar dacă li s-au oferit și lor soluții, cum ar fi teren de la primărie și ajutor material pentru construcție, 86 de familii au refuzat să plece din vatra satului, pe motiv că au acolo vile sau sunt prea bătrâni, bolnavi și obosiți de viață ca să se mai mute în alt loc, în afară de cimitir. O idee nu tocmai fericită, spune viceprimarul, pentru că riscul de inundații în zonă este foarte mare. Locul e un fel de insulă, o căldare între Putna și Siret. La ploi abundente, cu viituri coborâte din Munții Vrancei, iar va fi prăpăd, digurile nu sunt de nici un folos. Țăranii, însă, au uitat foarte repede dezastrul din 13 iulie 2005. Când apa era de patru metri, de se vedeau doar acoperișurile caselor și câte un vârf de copac. Iar ei au stat agățați pe hornuri și pe stâlpii de curent, până să fie salvați. Se pare că nimic nu-i convinge să plece din Vadu Roșca. Nici măcar o casă nouă, la cheie. Sigur că au luat-o, dacă tot e de dar, dar cei mai mulți nu prea stau pe-acolo. Și-au reparat locuințele vechi, și-au încropit niște vile, uneori chiar cu materiale furate de la cei care se străduiau să le facă un sat nou și să-i pună în siguranță. Așa că tot rau-i spre bine, au acum două case. De nici nu știi unde să-i mai găsești, dacă ai vreo treabă cu ei.

reportaj

Satul *lui* Becali

La viața lui, Gigi Becali a făcut, printre altele, un sat. 188 de case și o biserică. Pe islazul comunal din Vultur, județul Vrancea. Pentru sinistrații din Vadu Roșca. Acoperiți de ape în vara anului 2005. Și a mai făcut, fără voie, probabil, o mare vrajbă între țărani. Că BCA-urile lui, acoperite cu tablă, sunt mult mai de Doamne-ajută decât ale ANL-ului. Prin pereții cărora te cam bate vântul. Și nici n-ai televizor! Dar de cum porcul de Crăciun și mielul de Paște! De unde rezultă socoteli de discriminare. Și de repartiție pe bază de pile, spun sătenii: „Clar că e în avantaj să fii de-alde lu' Becali!”

Că doar ce să facă și oamenii ăștia dacă s-au trezit, așa, dintr-o inundație, cu puhoi de case pe capul lor? Astfel încât unii, mai norocoși, au acum câte două locuințe. Una de gospodărie, de animale și grădinărit, alta, așa, de vacanță. De unde o altă belea. Că foștii sinistrați fac naveta între ele, preț de vreo 14 kilometri, dus-întors. Și îi cam dor picioarele, de la reumă și damblageală. Poate domn' Becali s-o simți să rezolve și problema asta. Să le bage un autocar de linie, un metrou, ceva...

Îl așteaptă pe Gică Popescu, să repare acoperișul

„Cartierul” fușerit de Guvern se numește Boțârlău. Conform tradiției în materie de locuințe ANL, casele arată ca vai de lume. Două-trei camere gen cutii de chibrituri, finisaje de mântuială, niște pereți deja crăpați, prin care sigur că bate vântul. Ulițele sunt pustii, trebuie să căutăm cu lumânarea un localnic. Până la urmă îl și găsim, pe moș Iordache, dar numai dintr-o întâmplare: „M-am socotit să arăm grădina, atâta câtă e, vreo șase ari,

că vrea băietul să pună niște vie și pomi, să arate a gospodărie. Altfel nu stăm aici, că de unde bani să ne mutăm? Ne-a cerut patru milioane ca să bage apă, la pereții ăștia mai trebuie dat un glet, mobilă n-avem, nu televizor, frigider, alte alea. Eu nu am pensie, că am lucrat la CAP. Mă mai ajută băieții, da' nu poate nici ei mai mult. Că nu e boierie ca la Becali, de le-a dat de toate, și ce să pună pe masă de Paști și Crăciun. Ahăăă, altă viață! Așa că stau

la casa mea, acolo am șapte camere, una s-a dărâmat la inundații, da' am reparat-o. Am grajd și cotețe, că sunt învățat să țin lighioane. Cai, porci, păsări, doar n-o să tai frunză la câini, ca la orași!”

Chiar dacă sunt cele mai zdravene și mai arătoase, nici casele construite de *Fundația Gică Popescu* nu par locuite „la capacitate”. La câteva porți, ne întâmpină doar niște lacăte. Două babe în povești, obosite de atâta alergătură, dintr-un „cartier” în altul, ca să știe exact cum stă treaba, își imaginează că am venit în control. Și dă-i cu puhoi de reclamații: „Că de ce unii are două case și alții nu, ce, nouă ne-ar fi stat rău la Becali? Să avem televizor și un porc de Crăciun? Da' s-au repartizat cu banu' jos, la primărie. Cine a dat ceva, om s-a făcut!” Mă rog, așa am aflat că nicum nu-i bine. Nici măcar la Becali! Că s-a enervat și nu a mai pus garduri: „După ce s-a furat, pentru vile în Vadu vechi, din materialele lui. Și Gică Popescu, ăsta, zău, nici c-a mai trecut pe-aici! Să repare un acoperiș, ceva, că au început să se strice. Vrea să ajungă casele astea de răs, ca la ANL?” Numai locuințele de la Patriarhie au scăpat din această „tocătură”. Nu că ar fi altfel, dar, vorba aia, sunt primite direct din mila lui Dumnezeu. Și cu Dânsul nu-i bine să te pui!

Spre norocul nostru, că altfel am fi îmbătrânit și noi în poveștile astea, am găsit o poartă deschisă. Paulina Iordache îi roagă de sănătate lui Gică Popescu. A dat și de liturghii, la biserică. Pentru că fără casa asta ar fi rămas pe drumuri. Apa i-a dărâmat toată truda de o viață. A mai recuperat de acolo doar niște mobilă ticșită de nămol: „Iadul pe pământ a fost, doamnă, că nu ne-a anunțat nimeni de viitură, să fugim și noi. Așa că am urcat într-un pod, în casa fratelui meu, că era mai înaltă, avea și etaj. Eram cu nepoțica mea, de șase ani. Veneau valuri înalte, cu aburi, ca la mare, gata să ne înghită. Aia mică mă întreba dacă mi-e groază și eu ziceam că nu, nici vorbă, e așa de amuzant! Da'-mi curgeau lacrimile șiroaie și nici nu apucasem să-mi iau medicamentele, că am cu inima. Și mai trebuia să țin și la o vecină, agățată pe un stâlp de curent, să se țină bine, până or veni bărcile. Nici nu vreau să-mi mai aduc aminte, mulțumesc lui Dumnezeu, că am scăpat cu viață. Și că acum am unde sta, că m-am săturat de corturi. Casa asta e civilizată, trei camere, bucatărie și hol. Avem un act de predare-primire, cu tot ce e, televizor, frigider, sobe de teracotă. Avem și oleacă de grădină, am pus niște bulbi de flori. Zice că urmează să ne facă acte de donație, de la *Fundația Gică*

„Trebuia să tip
la o vecină,
agățată pe un
stâlp
de curent”

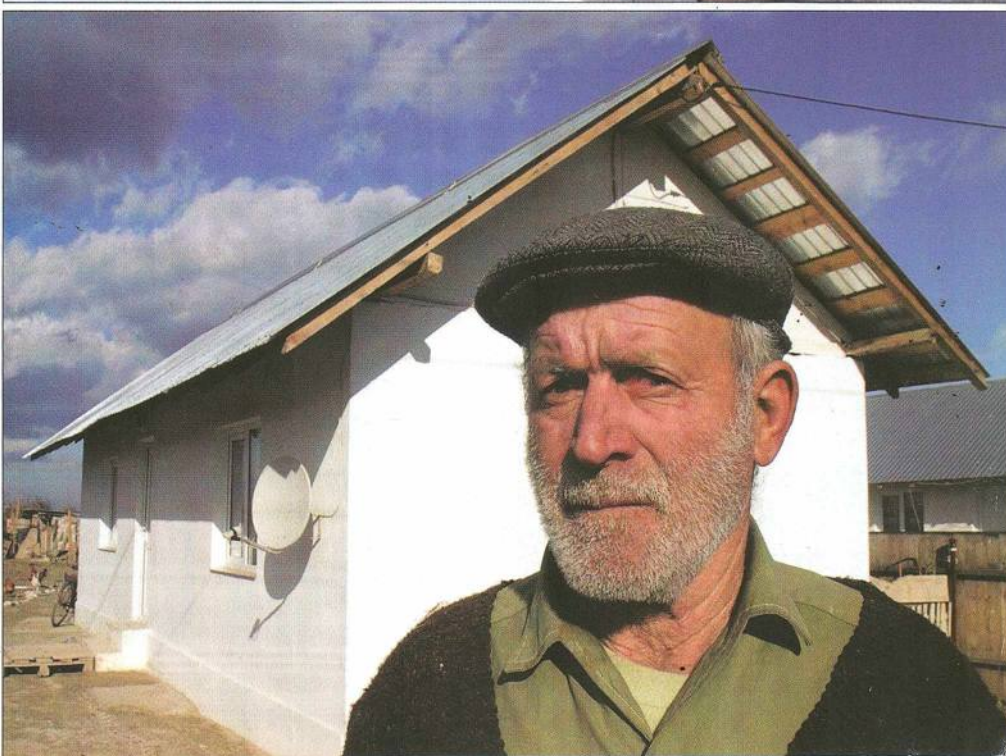
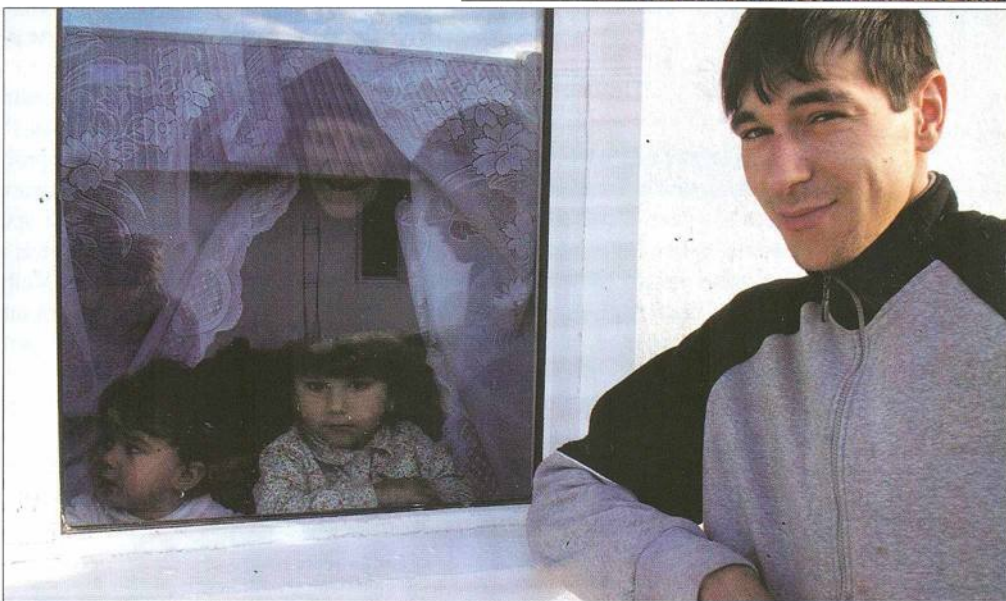
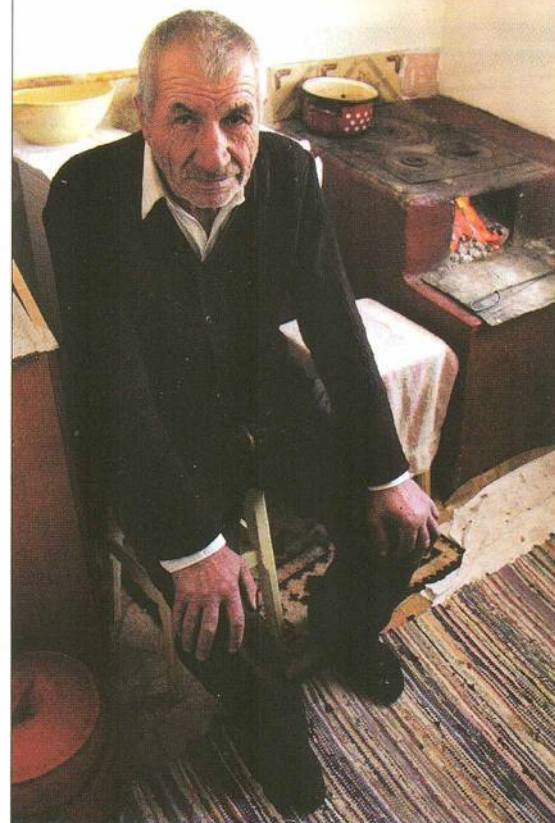
Jupânul, între
Paracetamol
și Ozopirin

Popescu. Păcat că omul ăsta s-a străduit să facă un bine și oamenii nu-l folosesc. Doar două familii stăm aici, restul locuințelor sunt goale. Cică le țin de case de vacanță, pentru când or veni copiii din Italia”.

„Cartierul” Gigi Becali este, de departe, cel mai întins. Un sat în toată regula, cu biserica lui. Dar și cel mai populat! Chiar dacă stau la gospodăriile vechi, oamenii trec zilnic pe aici. Mai deschid o ușă, mai aerisesc, pregătesc grădina pentru muncile de primăvară. Că altfel s-ar putea s-o încurce! Au auzit că Becali e supărat pe tema asta și că nu mai dă act de proprietate. Dacă nu stai acolo, poți să te lingi pe bot. Din această pricină, situația devine chiar amuzantă. Cum au văzut că vin niște unii de la București, țărani au pornit o agitație ridicolă pe ulițele satului. Toată lumea avea o groază de treabă, era un du-te-vino mai ceva ca pe Magheru. Ne chemau să intrăm în casă, să vedem ce frumos locuiesc ei, să auzim tone de mulțumiri și laude pe cap de Gigi Becali. Și noi, ai naibii de ziariști, ne opream tocmai la amănunte. Cum ar fi că soba era rece. Și în casă extrem de frig. Ca și când n-ar sta nimeni acolo. „Doar o coincidență”, ne asigură nea Grigore. La fel ca și lacătul de-abia descuiat. Deși ‘mnealui a fost doar peste gard, în vecini. Când să ne plictisim de atâtea coincidențe, am zărit două mutrișoare de fetițe aburind un geam. În sfârșit, casa asta chiar e locuită! Mihaela și Ionuț Postolache sunt și singurii tineri familiști pe care i-am întâlnit în „zonele rezidențiale” Vadu Roșca. Au plecat în Italia doar cu trei zile înainte de inundații. Cea mai mică dintre fete s-a născut acolo. Dar nu era, nici pe departe, Raiul pe pământ, povestește Ionuț: „Lucram în construcții, fără acte. Mă temeam și de umbra mea. Când mergeam la piață sau în oraș, mă uitam doar după carabinieri, să nu mă salte. Dar nu aveam de ales, casa noastră s-a dărâmat cu totul, la inundații. Când am auzit că se dau locuințe, ne-am împachetat și am venit glonț acasă. Suntem mulțumiți, acum putem să ne facem un rost. Eu lucrez la brutărie, vreau să adun ceva bani pentru îmbunătățiri: un gard, vreo două camere în plus, niște cotețe pentru animale. Zice că avem voie să ne extindem, dar e cam înghesuală, ce poți să faci pe 50 de mp, casă plus curte? Pe de altă parte, am auzit că Jupânul s-a supărat că oamenii au stricat proiectul, cu atâtea șoproane. Și avea și el o bucurie în suflet, că a făcut un sat după modelul lui. L-au mai și furat, ca să-și facă alte case, în locul vechi. Și repartițiile au fost cu scandal, ca la noi! Așa că nu știu cum o fi cu titlurile de proprietate, clar că Becali s-a enervat. Nu ne-a mai

făcut garduri, de Crăciunul ăsta nu ne-a dat porc, nici biserica nu-i gata!”

Și familia Crăciun locuiește de-a binelea în casa de la Becali. Domnica și bărbatul ei sunt prea bătrâni și bolnavi ca să-și mai repare casa devastată de inundații. Așa că au vândut „mânzată și ghițălu”, de-abia scăpați de ape, cu 14 milioane de lei vechi. Și-au cumpărat ceva mobilă, că în rest aici au de toate. Cum nu pot sta locului, au încropit și „o samă de bucătărie”, tencuită cu mâna lor. Sigur că e un chirpici care iese din peisaj, da’ cică e voie. Le-a zis-o chiar Becali, mai astă-vară, când a fost în sat. Au și fotografie cu el, uite-o pe frigider, sprijinită în cutiile de Paracetamol și Ozopirin. Sigur că votează cu el, nu încapе vorbă. Că-i dau dreptate lui Vasile, ăsta din vecini. Care zice că Becali „e un nou Ștefan cel Mare, pentru pământ moldovenesc”. Și încă vreo trei domnitori, din ăștia, pentru popor, da’ au uitat cum se cheamă. Că Băsescu le-a promis marea cu sarea și nu i-a ajutat cu nimic.

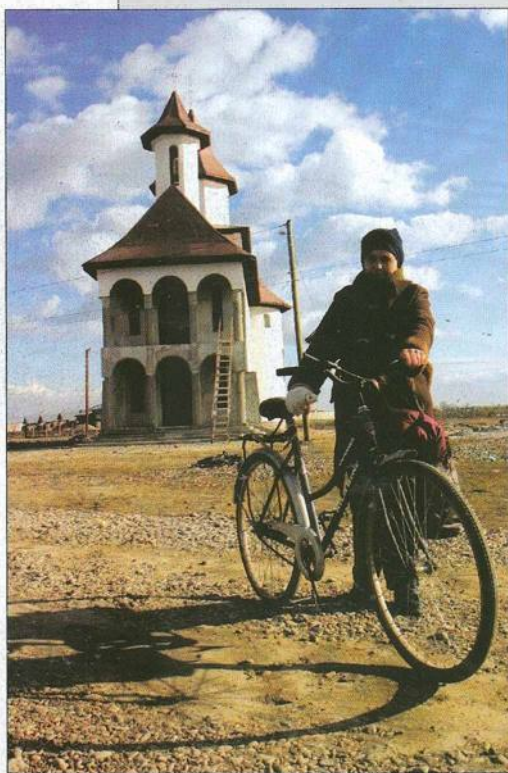
„Deja au început să-l injure pe Becali! Cu casele lui cu tot!”

În Vadu Roșca, satul vechi, situația e înfloritoare. Doar două-trei coșmelii dărâmate mai amintesc de furia apelor din iulie 2005. În rest, vile de mai mare dragul, case reparate și „îmbunătățite”, cu o cameră-două în plus, grădini îngrijite, de oameni gospodari. În timp ce toți ne asigură că sunt „doar în trecere” pe acolo. Și că ei locuiesc, de fapt, „la Becali”. Cea mai simpatică pledoarie, în acest sens, ne-o servește Măriuca Năstase: „Merg la a lu’ Bodină, maică, să-i duc gaz de freție. Că e damblagită, săraca, n-are cine-o ajuta. Mi-a trimis vorbă, că eu stau la Becali, la numărul 27. Da’ acolo n-am lemne de foc. Că băiatul le-a adus aici. Așa că mai vin să mă încălzesc”. Preț de vreo 14 kilometri! O navetă, ce-i drept, cam grea. Mai ales spre 70 de ani. Dar ce nu face omul ca să aibă două case! Nemaivorbind că din situația asta decurge și o dilemă politică. Întrebarea, la ordinea zilei, printre foștii sinistrați, este: „Da’ eu cu cine votez?” În cursul documentării noastre, am întâlnit trei

„Românului, dacă-i faci un bine, mai că te ia de prost!”

Maria Grigore e furioasă rău, că prea le știe pe toate, doar a fost bucătăreasă la Becali. Pe șantier, adică. Primea zece milioane de lei pe lună și avea de toate la îndemână: „În fiecare săptămână venea un tir cu alimente, niște găini de ziceai că-s curcani, șunci presate, salamuri care mai de care, brânzeturi cât cuprinde. Mână largă, doar nici acasă nu mănânci așa ceva. Domnul Mihai, nepotul lui, nu s-a mișcat de aici cât a fost construcția. Și tot l-au furat. Aveam o sută de muncitori, așa că s-au găsit câțiva să se riște. Știi cum e omul, îi dai un deget și îți ia toată mâna. Românului, dacă-i faci un bine, mai că te ia

de prost. Sigur că noi nu aveam putere să ne facem casele astea. Și-acuma multe dintre ele stau de muzeu. Tinerii au plecat în alte țări, alții și-au refăcut vechile gospodării. Așa că, poftiți, niște case pustii! Da’ nici nu se lasă de ele. Le vor cu acte. Pentru când s-or întoarce copiii, din străinătăți. Păi, nu-i păcat de cheltuiala lu’ domn’ Becali? Că mai are și el alte obligații, mai dă la meciuri, la politică...”

Gigi Becali e gata de donație

Patronul Stelei susține că a cheltuit cinci milioane de euro pentru Vadu Roșca, respectiv un milion de euro pentru construcția bisericii, care va fi gata până în toamnă. Cum Guvernul nu s-a simțit să-i acorde scutire de TVA la materialele „de cauză umanitară”, numai valoarea

TVA-ului se ridică la un milion de euro, bani pe care, deocamdată, nu poate să-i recupereze. Situație care îl cam supără pe Gigi Becali. La fel ca și întrebarea noastră despre repartitia caselor: „Eu am făcut niște case, vi se pare că nu am destule pe cap și că trebuie să mă mai ocup și de distribuția lor? Păi, ce, eu îi cunosc pe oamenii ăia, știu care stau sau nu stau acolo? Să se ocupe primăria de asta! Să facă actele pentru terenuri și apoi merge un notar, că nu trebuie neapărat să merg eu, și face actele de donație, din partea Fundației Gigi Becali, pentru oamenii care stau în case. Și gata treaba!”

variante mari și late: „Sigur cu Becali, că, vorba aia, ne-a făcut cu case!”; „Cu domnu’ Gigi, dacă ne dă și titlu de proprietate. Dacă nu, om mai vedea!”; „Păi, cu Becali am vota, da’ să ne mai sfătuim. Că ziceăștia tinerii că nu prea știe carte și limbi străine și că nu e educat”.

În aceste condiții, s-ar putea ca puterea locală, în totalitate PSD, de la primar până la portar, să aibă probleme. „Nici vorbă!”, ne asigură viceprimarul Nicolae Dumitrescu: „După cum vă spuneam, problema sinistraților s-a rezolvat peste necesități. Ceea ce iar nu e bine. Mulți dintre oameni au câte două case, așa că sunt mereu pe drumuri. Să fie când într-o parte, să nu-i pună Becali absent, când în cealaltă, să aibă grijă de animale. Ei, bine, alergătura asta i-a cam obosit. Deja au început să-l injure pe Becali. Cu casele lui cu tot! Că mai bine le dădea banii grămadă, vreo opt mii de euro, cât zice c-a băgat într-o casă, și să facă ei ce vor!”

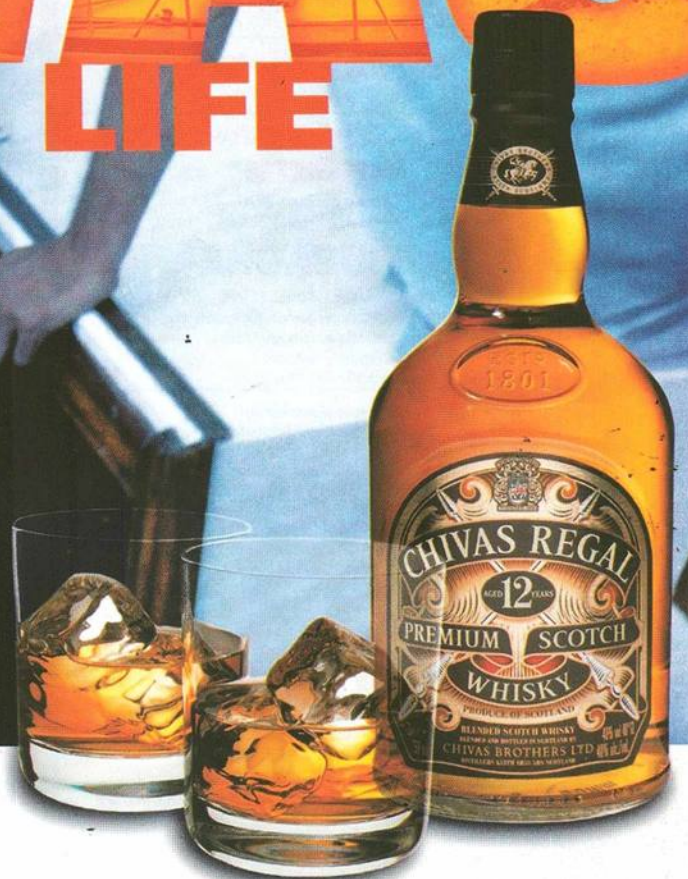
text, **Liliana Petrus**

foto, **Octavian Tibăr**

Travelling without a destination.

THIS IS THE CHIVAS LIFE

Biroul Român de Audit al Tirajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit
Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
ianuarie 2004 - ianuarie 2006

DIRECTOR: ALEXANDRU ARION
alexandru.arion@publicatiileflacara.ro
REDACTOR-ŞEF: Mihail Galajanu - mihail.galajanu@revistafiacara.ro,
redactia@revistafiacara.ro

SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE - Petru Stoian
petru.stoian@revistafiacara.ro
SENIOR EDITOR - Liliana Petrus - liliana.petrus@revistafiacara.ro,
EDITOR - Alice Gherman - alice.gherman@revistafiacara.ro,
SPORT - Pompiliu Laurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL

Cătălin Apostol, Mihail Belu, Dumitru (Pugl) Dinulescu, Horia Gârbea, Valentin-Laurențiu
Gheorghiu, Claudia Golea, Călin Henleu, Petre Iamandi, Violeta Ion, Victor Ionescu, Marina
Loisau, Nicolae Macovei, Mugurel Mărgărit, Dan Medeanu, Horia Pătrașcu, Mircea
Pricăjan, Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Adrian Slancu, Jean-Louis Stierlin, Raluca
Șenoiu, Bazi Ștefan, Andreu Tudor, Tudor Călin Zorăronu,

SENIOR EDITOR FOTO - Octavian Tibăr - octavian.tibar@revistafiacara.ro
TEHNOREDACTOR - Laura Tibăr - dtp@publicatiileflacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚE: Vasile Comănescu (Roma), Adina Dabija
(SUA), Eugen Frunză (Canada), Iara Haronacu (Portugalia), Anda Maculescu (Noua
Zeelandă), Anca Moloiu (Londra), Iuliu Palancu (Paris), Laurențiu Stelea (Olanda),
Cornel Toma (Roma), Bogdan Răzvan Ursu (Vietnam), Gelu Vlașin (Madrid), Ieșu Iou
(Senegal), Hoon Joe-Ryu (Coreea de Sud), Pham Viet Dao, (Vietnam)
IN TERITORIU - Marius Condrit (Sulina), Dan Manole (Galati),
Iulia Pană (Constanța)

Grafică, tehnoredactare
și prelucrare imagine

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J.40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Unic de Înregistrare 1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiileflacara.ro
VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR GENERAL ADJUNCT: Alexandru Arion
DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion -
manuela.arion@publicatiileflacara.ro

CONTABIL ȘEF: Elena Anghel
DIRECTOR PUBLICITATE ȘI MARKETING:

Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiileflacara.ro,
SECRETARIAT: Ileana Teșeleanu Tel: 317.91.42; 317.91.44
Fax: 317.91.43 E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12
Cont IBAN RON: RO6484007200726544000000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN USD: RO1484007200726544300000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN EUR: RO028400720072654495400, Banca Românească Băneasa

Fundația „Premiile Flacăra — România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂSĂRIN
REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAIL ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată: --
Angela Ciocăzanu
Corectură: Victoria Scurtu

Publicitate și marketing:
publicitate@publicatiileflacara.ro
Telefon, fax: 317.91.38, 317.91.42

Contabilitate: Florența Tudor

Distribuție (317.91.37, 317.91.44): Marian Celcan,
Constantin Epure, Mihail Ion, Nicoleta Predescu :
Citiții din țară și din străinătate se pot abona
prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.,
Citiții se pot abona și prin SC MT PRESS IMPEX S.R.L., București
Tel./Fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul
articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă
și personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

POLITIC

Ultimul
președinte
suspendat:
Saddam
Hussein

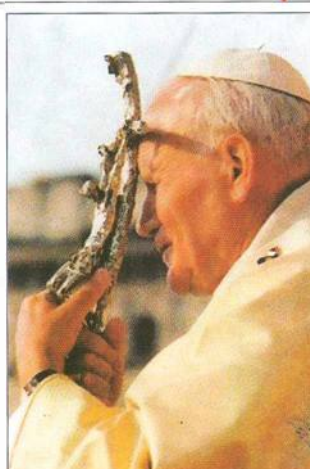
CAMPANIE FLACĂRA

Mircea Sorin Pogorevici citește
și vindecă bolile din aura noastră

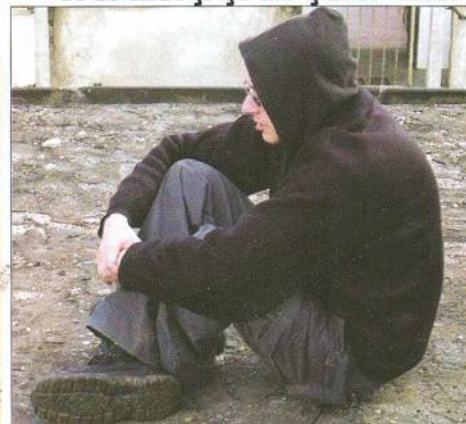

DOSAR

Profeția
papilor
— adevăruri
despre un
viitor care
bate la ușă

Trei morți și un șofer liber

INSIDER

Acasă la Maitreyi

VIP

Alina
Turcu
vine pe
știrile
meteo:
vremea
sexy

REPORTAJ

Traversând Manhattan-ul
cu metroul

DRINK STYLE

Chivas
Regal,
un brand
premium
pentru un
whisky
generos

MEDIA

Mihai Gâdea ia atitudine prin Antena 2 30

ALT FEL DE VEDETE

Ioan Iacob: „Nu există povești care să nu poată fi transpusă în imagini“ 34

TURISM

Madeira, grădina plutitoare a Atlanticului 36

UNDE IEȘIM

ASAMI, o călătorie culinară în Țara Soarelui Răsare 44

ARTĂ

Magie în metal 50

AUTO

Gemenii 4 x 4 52

FILM

Diamantul sângelui 58

IMOBILIARE

Piața materialelor de construcții în 2007 66

SOCIAL

Pro și contra pensiei private 67

STIL DE VIAȚĂ

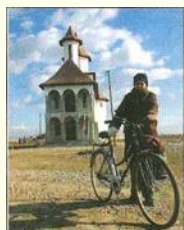
City Mall te premiază de 1 Martie 68

ISTORIA UNUI PRODUS

Martell, licoarea îngerilor 76

SĂNĂTATE

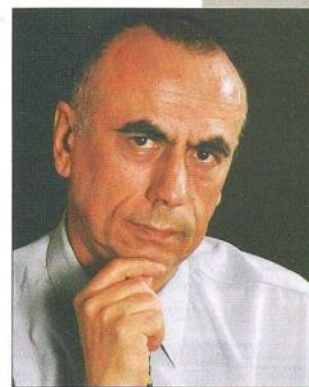
Când panica atacă 80

coperta 1
foto Octavian Tîbăr

Altceva

Traian Băsescu conduce, în continuare, detașat, în sondajele de opinie.

CREATORUL DE APARENȚE

Pentru unii, faptul e mai mult decât curios. De pildă, ziarele și televiziunile care nu-îi iartă Președintelui nici o mișcare greșită, se întreabă cum de e posibil ca un om politic să gafeze în atâtea rânduri și, totuși, să se bucure de simpatia electoratului, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar judecata lor e pripită. Marea de alegători de la noi nu percepe drept erori nici răbufnirile împotriva presei, nici intervențiile haotice în politica externă a țării și nici bilețelele pe care le-a trimis unor miniștri pentru ca să favorizeze derularea afacerilor unora dintre apropiații săi. Pentru fanii lui Traian Băsescu, aruncatul cu paltonul în mulțime, chefurile de la *Golden Blitz* sau băutul șampaniei din sticlă în Piața Revoluției sunt semne de apropiere de mase. „E de-al nostru“, șoptesc ei cu admirație și-l urmează cu încredere.

Ca și Iliescu, fostul căpitan de vas e un mare creator de aparențe. El are darul de a ne convinge că trăim într-o lume în care el conduce o luptă înverșunată contra corupției, el este singurul care se preocupă zi de zi ca să ne îmbunătățească traiul și tot el se agită în permanență ca să fim respectați în Europa. Așa că, vrem-nu vrem, mulți ani de-acum încolo, sondajele îi vor păstra locul fruntaș, iar alegerile îl vor confirma ca șef al statului ori de câte ori va fi nevoie. De aceea, încercarea, din aceste zile, de a-l suspenda din funcție, e sortită eșecului, atâtea vreme cât nu are nici un sprijin popular.

Sergiu Brion

În numărul viitor:

● CAMPANIA FLACĂRA „VINDECĂTORII CU HAR“ CONTINUĂ! ● PUII DE CARITAȘI ● FĂCĂTORII(S)TORCĂTORII DE GAZETE ● PETRE ROMAN, FLĂCĂUL TOMNATIC AL POLITICII ROMÂNEȘTI ● REPORTAJ DE LA ROTTERDAM, PREZENȚA ROMÂNEASCĂ LA TÂRGUL DE FILM ● JAPANESE BOY

În primul rând, vor fi multe interviuri-surpriză. În al doilea rând, CAMPANIA FLACĂRA va aduce în prim-plan un medic dintre VINDECĂTORII CU HAR. În al treilea rând, FLACĂRA va relua seria anchetelor, dezvăluirilor și investigațiilor cu niște subiecte... foarte tari! Restul, nu divulgăm!

Whiskey Facts - "Partea îngerilor"

În timp ce whiskey-ul se maturează, butoaiele în care acesta este păstrat "respiră". Din cauza acestui fenomen, în jur de 8 până la 10% din volumul de alcool se pierde prin evaporare în primul an. Evaporarea continuă în următorii ani, cu 4 până la 5% pe butoi. În acest fel, un whiskey bun pierde aproximativ 30% din volumul original până în momentul în care este gata de îmbuteliere. Noi numim acest procent "partea îngerilor".

Victimă colaterală

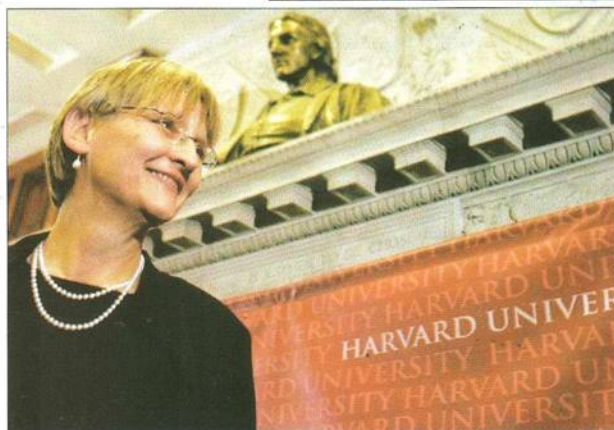
Pentru prima dată în istoria postdecembristă, o moțiune simplă a trecut. În Senat. Asta pentru că puterea nu mai are aici majoritatea. Asta pentru că s-au tot certat, s-a spart coaliția, s-a spart PNL, mai e un pic și se sparge și Alianța. Și cine cade victimă în toată nebunia asta? Monica Macovei, mult admirata Europei, trecută în cărțile de istorie ca eroină a integrării! UE a rămas cu gura căscată (o căscase încă de când ministrul Finanțelor le-a zis-o verde-n față că nu renunță la taxa de primă înmatriculare nici de-ar sta ei în cap), comisarul Fratini și-a declarat încă o dată sprijinul, cineva a lansat zvonul că

Fratini a fost cerțat pentru asta, zvonul a fost dezmințit etc. Morala: dacă te agiți, ți se dă la cap.

America, niet harașo

Președintele rus, Vladimir Putin, a criticat în termeni de o duritate fără precedent Statele Unite, pe care le consideră „un factor de instabilitate în lume”. Liderul de la Kremlin acuză Washingtonul că „a încălcat toate limitele posibile” și că folosește forța „aproape necontrolat”, în întreaga lume. În Irak americanii au făcut mai mult rău decât Saddam, a zis Putin. După care a plecat la schi. La Soci. Sigur, sunt unii care ar zice că trupele speciale ruse au făcut mai mult rău decât teroriștii în Teatrul Nord-Est sau la Beslan... ■

Harvard feminin

Cea mai veche universitate americană, prestigioasa Harvard, și-a ales o femeie ca președinte, pentru prima dată în existența de 370 de ani. Drew Gilpin Faust are 59 de ani și este profesoară de istorie, specializată în războiul civil american. Doamna Faust are în subordine cele 11 școli și colegii, cu 24.000 de angajați, plus un buget de trei miliarde de dolari. Sigur e mai mare decât cel al Universității București.

Inundații ucigașe

Capitala indoneziană Jakarta a fost paralizată de grave inundații produse în urma ploilor torențiale. Nivelul apei a depășit în unele cartiere un metru și jumătate, obligând oamenii să fugă de acasă și să se refugieze în moschei. La nivel național au fost afectați 20 de milioane de locuitori și

peste cinci mii de persoane au murit. Circulația a fost paralizată, numeroase drumuri devenind impracticabile.

Speranțe pentru Iliescu

Ex-președintele Iliescu ridică odată din umeri pe tema teroriștilor din decembrie amintind că nici asasinarea președintelui J.F. Kennedy n-a fost încă lămurită. Ei, bine, încep să fie șanse! Asta pentru că – incredibil – la peste 43 de ani de la drama din Dallas a apărut un nou film, făcut de

un amator, George Jefferies. E drept, pelicula nu surprinde momentul atentatului, dar cine știe ce alte dovezi or fi zăcând te miri unde. De pildă, în arhivele încă secrete. Poate le trebuie un CNSAS!

Furtuni devastatoare

La antipozi față de Indonezia, în statul american Florida cel puțin 19 persoane și-au pierdut viața în urma unor furtuni devastatoare. Sute de case au fost distruse, zeci de mii de locuitori au rămas fără curent electric, drept care președintele George W. Bush a decretat stare de urgență. Natura pare supărată pe oameni.

E bine să știi
că ești în siguranță.

Sub aripile leului.

Generali Asigurări

Beneficiind de experiența acumulată în peste 175 de ani de activitate, cu 61.500 de angajați în 50 de țări, Generali este unul dintre primele grupuri financiare și de asigurări din lume. Și în România, Generali Asigurări își consacră toate eforturile pentru a-ți oferi cele mai bune soluții de asigurare.
www.generali.ro

Când nu ai nimic de ascuns, nu vei fi tentat să ascunzi nimic.

Creată cu apă de izvor glaciă, pură, neîntinată și imaculată.

Păstrează-ți judecata limpede. Bea cu măsură.

Vodcă din Țărâmul cel mai pur

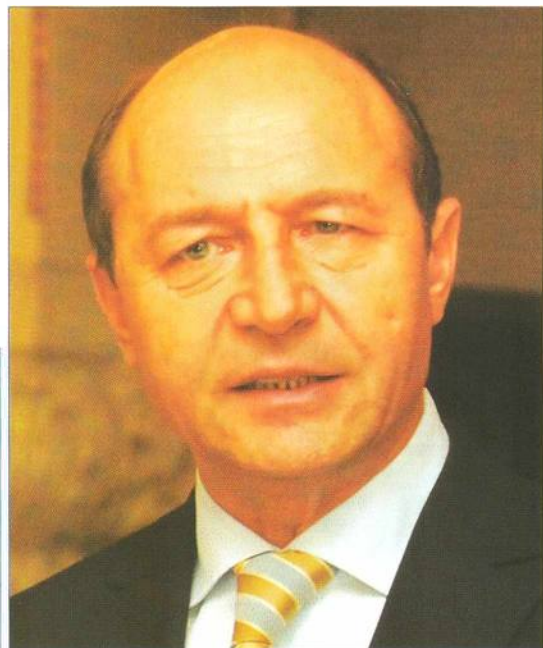
finlandia.com

Suspendat?

Monica Macovei, signora giudice

A ajuns ministrul Justiției o problemă națională? Chit c-o fi acolo – ori nu! – Monica Macovei, asta dă o măsură despre ceva. Despre corupția îngrozitoare care macină România. Despre forța ei. Și despre faptul că este ascunsă, cocoloșită de clasa politică. Și că, în consecință, cu orice preț, această clasă politică trebuie schimbată fundamental. Din temelii. Nu renovată. Nu vopsită cu un alt chit.

Ultimul „suspendat”: Saddam

Un nou banc de sezon întreabă: Cine este președintele suspendat înaintea lui Traian Băsescu? Iar răspunsul, demn de cele de la *Radio Erevan*, este sec: Saddam Hussein. Sunt, cu siguranță, unii, care nu ar vrea să îl vadă doar suspendat, ci și pendulând. Băsescu a avut năravul (calitatea?) de a supăra pre mulți. Și de a-i popi, precum s-a sculat.

Unde a greșit Băsescu

Traian Băsescu a greșit flagrant în relația cu Tăriceanu. Alianța DA nu merge, în primul rând, din cauza lui Băsescu. Chiar dacă era/este influențat de Patriciu, premierul merita un alt răspuns politic. Acum, Traian Băsescu se poate văita oricât că Alianța nu funcționează. Pe degeaba.

Cine sunt noii consilieri ai premierului?

Este clar că premierul are noi consilieri. Și că și-a schimbat, așa, cam peste noapte, strategia. Unii zic că e vorba de un consilier american. Alții îl plasează în spate pe Radu Câmpeanu, alții pe Ludovic Orban. Unii îl văd orchestrator de răzbel pe chiar Crin Antonescu.

Șase, presa de la Cluj!

Liviu Man și ai lui au tulburat strașnic apele presei. Dar și pe cele ale autorităților. Să fi fost el sau ai lui în legătură cu Securitatea, așa cum s-a zvonit prin redacții? Și, dacă ar fi avut vreun contact, mai mult sau mai puțin „oficial”, recognoscibil ori nu, ăsta să fie deznodământul? Să fie o răzbunare a „structurilor”? Că s-a întâmplat la Cluj, cu presa de acolo, și cu rețeaua care se întindea până în Maramureș, merita o dezbateră mai amplă din partea presei. În loc de toate acestea, presa a cam stat la cutie. A cam tăcut mîlc. Și doar problema o privea stringent. Direct. Că nu s-a dezbătut ce s-a întâmplat acolo ca un caz „național” presupune, din partea presei, o oarecare „jenă”. De genul: nu vorbim despre ai noștri că s-ar putea să iasă cine știe... Cred că ar fi trebuit dimpotrivă. Să punem, cu toții, oamenii din presă, *degetul pe rană*. Chiar dacă ne doare foarte tare. Sau tocmăi pentru că ne doare. Nu să pronunțăm verdicte. Nu să punem la zid oameni. Ci să ajutăm, puțin, să se facă lumină, într-o afacere care, mie-unul, încă îmi pare absconsă, tenebroasă, nedeslușită.

Cum bate Vântu prin presă & politică

Are Sorin Ovidiu Vântu, celebrul S.O.V., interese și în presă, precum și în politică – și nu mă refer strict la business? Unul dintre seniorii politici (și presei!) românești, într-o discuție privată, mi-a mărturisit că da, ar fi oameni din presă la care S.O.V. nu numai că ar ține, dar și pe care ar dori să îi vadă „basmă curată”, chiar dacă, în trecutul lor, ar fi oarecari „relații mai mult sau mai puțin

nepotrivite sau bolnăvicioase” cu Securitatea sau alte instituții „discrete” ale statului. Ceea ce ridică o problemă care nu-l mai privește pe S.O.V., ci devine una de principiu: poate cineva să fie „spălat” de colaborarea cu Securitatea? Și cam cât ar putea să coste un astfel de serviciu?

Bogdan Chiriac: a fost sau n-a fost?

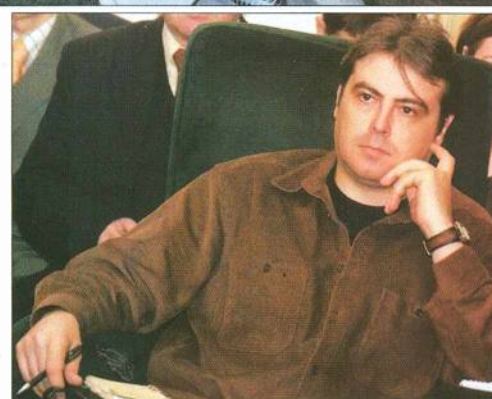
S-a discutat, mai toată luna trecută, despre Bogdan Chiriac, căruia i s-a potrivit un titlu de film: a fost sau n-a fost? Într-un interviu, Bogdan Chiriac explica prezența sa pe lista dezbaterilor CNSAS într-un mod foarte omenesc, spunând că el nu turna, ci doar iubea turiste... Și cum, ca ghid, întâlnești multe turiste drăguțe... Cei drept, Bogdan, alias Grasu' (pe nedrept, zice el!) nu ne „demască” tot ce era mai interesant – și putea să ne provoace! – le-a iubit pe toate cele drăguțe sau nu? Și, oricum, nimeni nu-i poate lua lui Chiriac ce are: priceperea jurnalistică. Dar, după cazul Carol Sebastian, se pare că se (cam) întetesc atacurile și vânătoarea împotriva oamenilor de media...

Referendum contra referendum

Oamenii politici au ajuns să se joace de-a referendumul. Joc periculos. E un fel de: în săbii să ne tăiem sau în referendumuri să ne opintim? Oricum, exemplară & diabolică această coalizare în rele între oameni din diferite-părți ale spectrului politic.

O nouă garnitură în diplomație

Ei bine, acum se știe măcar despre Sever Voinescu, a primit OK la Washington. Traian Ungureanu, în chip ușuratic, a fost refuzat la export, ca produs diplomatic, în Marea Britanie. La Cioroiu, încă se joacă. Ce relevă toate astea? Că o garnitură impresionantă de „trufandale” diplomatice se pregătesc să intre pe arena Externelor. E bine, e rău? Nu poate fi, cred, decât bine. Primerirea este un imperativ. Sigur că putem să nimerim doar două din trei în țintă. Nu ar fi un deza-

stru. Nimeni nu se poate încălța, chiar așa, peste noapte, cu pantofii noi, de lac, rigizi și spilkuiți ai normelor și uzanțelor diplomatice. Nimeni nu poate deveni, mâine, direct cutumă diplomatică. Dar diplomația românească are nevoie de un: avânt nou. Și de personalități. Nu de funcționari ascultători, cocârjați, fără pic de personalitate.

Ultima oră. La sfârșitul lui februarie, Parlamentul a hotărât înființarea unei comisii de anchetare a Președintelui (cu 278 voturi pentru, 76 împotrivă, 21 abțineri), în care PD a refuzat să participe, rezultatul comisiei fiind planificat pentru 21 martie.

text: Mihail Gălățanu

foto: AP Rompres și Mediafax Foto

campanie **Flacăra**

Mircea Sorin Pogorevici

Citește și vindecă bo

campanie **Flacăra**
vindecători cu har

file din aura noastră

Campania **Flacăra** „Vindecători cu har” își propune să-i identifice pe toți cei care pot concura la tratarea eficientă a bolnavilor din România. Scopul nostru este să împletim variantele medicinei convenționale cu metodele alternative și cu, deopotrivă, ramura tradițională. Considerăm că un asemenea demers are o evidentă charismă și îndeplinește un real serviciu social.

A citit *Hobbitul* lui Tolkien de opt ori. A noua oară nu i l-a mai dat bibliotecara. Intrase la bănuieli. Că băiatul prea era fascinat de ideea de a stăpâni și de a dirija forțele naturii. Dar, ca orice dragoste dintâi, nici aceasta nu a trecut odată cu anii. Mircea Sorin Pogorevici și-a dorit întotdeauna să devină vrăjitor. Și cum nu existau școli în domeniu, s-a resemnat cu o facultate de chimie industrială. Între studenții căreia și-a întâlnit și primul pacient. O colegă cu stări de rău, acute și repetate, că întotdeauna o lua Salvarea. Până la intervenția „vrăjitorului” nostru. Care a „văzut”, pur și simplu, ceea ce nu ieșise la analizele de laborator. Fata era plină de giar-dia. A și tratat-o, firesc și sigur pe sine, ca și când făcea asta de o viață. După 16 ani de experiență clinică, aproape că nu este boală căreia Mircea Pogorevici să nu-i fi stat în față. O măsoară atent, ca pe un dușman de temut, apoi, cum-necum, o alungă. Așa s-a întâmplat, de pildă, cu un ditamai cancerul, în fază invazivă. Ceea ce, pentru mulți dintre noi, chiar seamănă cu o vrajă.

Folclorul energetic îl nervează

Întrebat despre capacitatea de a citi câmpurile energetice, Mircea Pogorevici susține că a avut-o dintotdeauna. Doar că nu a fost conștient de ea. În 1990, pe fondul unor cursuri yoga, respectivele calități s-au accentuat, parcă anume spre a fi recunoscute: „Nu știam ce înseamnă aceste simțuri, am realizat prin comparație. Am observat, de pildă, că plantele, animalele și oamenii au aure diferite. Am studiat fenomenul și am preluat ceea ce cred eu că este bun din diverse domenii. În timp, mi-au folosit cărțile citite, experiența alături de câțiva maestri, dar, mai ales, reacțiile pacienților

mei”. Chiar dacă a avut un cabinet, cândva, vindecătorul nostru s-a întors la moda veche conform căreia doctorul merge acasă la pacient. Nu cu trăsura, evident. Și nici cu mașina personală. Că trebuie să fie liniștit, nu stresat de traficul din Capitală sau de chinurile parcarii. E client fidel al taximetristilor, așa crede el că e bine: „Pacienții se simt mai confortabil în casa lor, sunt mai relaxați, au un sentiment de siguranță. Și-apoi, pentru o jumătate de oră, cât durează un tratament, de ce să-i pun pe drumuri? Mai ales că nici eu nu am răbdarea de a sta zece ore ținut într-un cabinet!”

Am asistat la o consultație-tratament și, dacă ar fi să ne luăm după ceea ce se vede, am spune că acolo nu s-a întâmplat aproape nimic. Mircea Pogorevici își plimbă mâinile pe lângă pacient, închipuind un fel de contur al lui. Insistă în anumite puncte, asupra a ceva ce noi nu vedem. Apoi își scutură mâinile, și le șterge de haine, ca și când s-ar curăța de o murdărie. Pentru noi, tot nevăzută. Pentru el, însă, foarte concretă. Respectiv energiile negative, încărcătura de boală a pacientului. Care, la rândul lui, simte niște unde, un fel de energie, sub formă de furnicături, fierbințeli, chiar

„Pot vedea
și cât mai are
de trăit un om,
dar n-o spun“

„Mă simțeam
ca ieșind
dintr-o transă“

arsuri. Mă rog, fiecare după caz. Nimic spectaculos, așadar, la nivelul ochiului. Partea miraculoasă ține de alt nivel, se derulează în alt plan. Pe care, întâmplător și deocamdată, noi nu-l vedem. De unde și greutatea de a crede în el. Lucru care nu-l deranjează deloc pe vindecător: „Pacientul nu trebuie să creadă în ceea ce fac eu, dar e obligatoriu să mă asculte. Altfel, nu putem lucra împreună. În timp, se convinge de efecte și depășim această problemă minoră“.

Pentru diagnostic, Mircea Pogorevici nu are nevoie de nici o analiză medicală. Stă de vorbă cu pacientul, îl descoase, de una, de alta, de când, cum... Prin calea aceea, energetică, vede în aura lui ca într-o carte deschisă. Nu-i trebuie mai mult de un minut ca să depisteze bolile și afecțiunile cele mai ascunse. Pentru că folclorul energetic îl enervează, pur și simplu, vorbește doar în termeni anatomici. Adică nu te ia cu nu știu ce deficit de energie, ci îți spune că ai cutare boală la ficat, inimă și așa mai departe. Apoi te liniștește, că orice se poate rezolva, și începe tratamentul. Cu un regim foarte drastic: „Trebuie respectat întocmai, timp de o lună, cât durează tratamentul. Asta nu se negociază. Regimul îmi oferă terenul pe care să lucrez, este un fel de detoxifiere, dacă vreți. Pacientul are voie să mănânce doar cereale și crudități, cu diferențe de la un caz la altul. Fără alcool, cafea, tutun. La sete, un pahar de apă plată sau minerală. În rest, suc de rădăcinoase. O jumătate de litru de lichide pe zi este suficient. Eu nu sunt adeptul teoriei cu multe lichide, este doar o modă. Pe fondul acestei diete, lucrez în serii de 12 ședințe, câte trei pe săptămână. Pentru o vindecare com-

pletă, sunt necesare minimum două serii, cu pauză de câteva săptămâni între ele. Apoi, pentru întreținere, recomand două tratamente pe an, primăvară și toamnă“. În timpul ședințelor, pacientul stă în picioare sau culcat și trebuie să fie îmbrăcat în haine de bumbac, pentru că astfel se absoarbe mai bine energia. După ședință este obliga-

toriu un repaus de cel puțin un sfert de oră, la orizontală, fără televizor, copil sau câțel, „ca să se așeze tratamentul“. O ședință costă în jur de 500 de mii de lei vechi.

„Îmi merg bine toate“, spune vindecătorul, întrebat despre afecțiunile pe care le tratează. În peste 90% dintre cazuri, boala dispare ca și când n-ar fi fost. „Rebuturile“ țin mai degrabă de abandonarea regimului sau de orgoliul oamenilor în fața unui fenomen greu de explicat. Una dintre cele mai mari sportive ale României, de pildă, nu a dus tratamentul până la capăt pentru că nu înțelegea de ce trebuie să mănânce doar grâu, orez și rădăcinoase. De vreme ce are foarte mulți pacienți, de nici nu mai face față, câte optzeci pe zi, programați cu luni înaintea, Mircea Pogorevici își permite luxul de-a avea boli „preferate“: ginecologice, glândulare, de sterilitate, gușă, noduli cancerigeni etc. Nu se bagă la cancere avansate sau cu multe chimioterapii, pentru că acolo nu e sigur de reușită. În rest, poate trata aproape orice. Are și capacități de previziune, dar, de regulă, se ferește de ele: „Pot vedea și cât mai are de trăit un om, dar n-o spun, nu vreau să influențez pe nimeni. Am avut în tratament un copil cu handicap și le-am zis părinților să mai facă unul. Copilul a murit în câteva luni. E mai bine

Claveciniștii francezi și Bach rearanjează câmpurile emoționale și intelectuale ale omului

Mircea Pogorevici nu rămâne niciodată în „pană“ de energie. Încărcarea energetică e spontană. Pentru epuizare psihică, însă, are nevoie de „ajutoare“. Dintre ele, preferă muzica clasică. Mai exact, arta claveciniștilor francezi și Bach: „Percep vraja sunetelor nu doar emoțional, ci și văzând cum acționează ele asupra oamenilor și a mediului. Această muzică rearanjează câmpurile emoționale și intelectuale ale omului“.

„Aș fi în stare să mănânc doar pădărie, toată viața, numai să fiu sănătoasă și să-mi cresc copiii”

să-mi protejez pacienții, în legătură cu amănunțele de destin sunt foarte rezervat”. Deși, uneori, chiar destinul unor oameni parcă se schimbă sub mâinile lui. Nu demult, a tratat o doamnă de 44 de ani, cu un fibrom uterin foarte mare. Trebuia să se opereze, dar ezita. După trei luni de „energie”, nu numai că s-a vindecat, dar a făcut și un copil, la 45 de ani. Lucru ridicat de familia ei la rang de miracol.

Simona Chiș a ajuns pe mâinile vindecătorului nostru la insistențele soțului ei. Care, culmea, nu credea nici în ruptul capului în astfel de terapii. Până când a trecut prin ele. Se simțea foarte rău, avea ficatul stenozat, colonul iritabil, balonările din ce în ce mai accentuate. Una dintre clientele domnului arhitect, știind toate acestea, dar mai ales rezervele lui față de vindecători, i l-a adus într-o zi, pur și simplu, la birou, pe Mircea Pogorevici. Omul, cu bun simț, nu l-a dat afară. Au stat de vorbă, au stabilit ce se dă și ce se cere, ba chiar au bătut palma. Pentru arhitect s-a dovedit a fi o „afacere” foarte profitabilă. După două săptămâni de regim și tratament s-a simțit alt om. Mai mult, și-a refăcut analizele, la Spitalul Militar. Au ieșit „curate”, ca și când cineva i-ar fi șters toate afecțiunile. Și-atunci a convins-o și pe Simona: „Eu făcusem o operație la genunchi, aveam ligamente slabe și o întindere dureroasă. Apoi tasare de vertebre, la coloană, uter fibromatos și noduli la sâni. Mi le-a tratat pe toate, la pachet, ca să zic așa. La prima sedință, am simțit că mi se ridică părul și niște furnicături în zona brațelor și a mijlocului. Apoi, aceste senzații s-au estompat. Tot în primele zile, eram foarte frustrată din cauza regimului.

Vreme de câțiva ani, Mircea Pogorevici a predat cursuri de presopunctură și aromaterapie la un centru de sănătate din București. În virtutea acestei experiențe, ne recomandă să ne tratăm singuri afecțiunile ușoare, cu uleiuri aromatice:

- pentru gripe, răceli, viroze – ulei de eucalipt pe cale internă, trei picături în puțină apă, de trei ori pe zi;
- pentru insomnii și depresii – ulei de lavandă, trei picături băute seara sau masaj;

- pentru probleme sexuale (afrodisiace) – ulei de scorțișoară și flori de portocal, vaporizat în vase de aromaterapie.

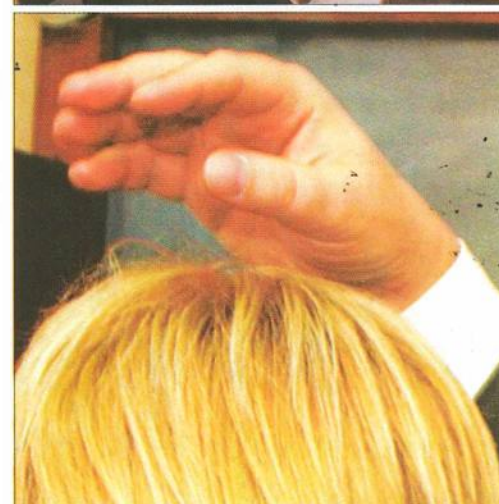
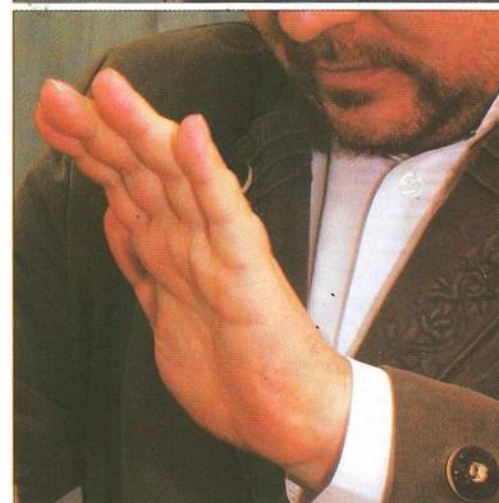
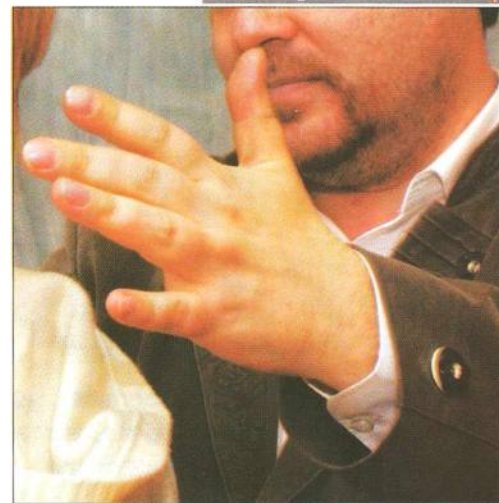

Mă înfuriam din orice, eram depresivă. După nici o săptămână, însă, am început să mă simt foarte bine. Am simțit o eliberare interioară, ca și când până atunci organele mele ar fi fost strânse într-o pungă și ea s-a desfăcut, inima, ficatul și toate celelalte devenind, dintr-o dată, libere. Eram plină de energie, dar foame mi-a fost tot timpul. Nu mai puteam să suport orezul și grâul fierte, până și mirosul lor mă deranja. Sucurile de legume, în schimb, îmi plăceau. Și, oricum, ce mănânci contează mai puțin când vrei să te vindec. După fiecare sedință trebuia să stau cu ochii închiși, mă simțeam ca ieșind dintr-o transă, aveam o stare de sfârșeală, dar de bine. O oră nu aveam voie să umblu cu apă, ca să nu se ducă energiile. Acum mă simt excelent, chiar a meritat efortul. Nu mă mai doare nici coloana, în condițiile în care, înainte, mă rostogoleam ca să mă dau jos din pat”.

Când ai 28 de ani și un copil care de-abia a învățat să-ți spună „ma-ma”, un cancer de col uterin, în fază invazivă, ți se pare de-a dreptul un sadism al destinului. Aflată în această situație, Ana Paraschiv, director general la o publicație pentru românii din străinătate, a apelat la Mircea Pogorevici: „Eram dezamăgită de medicina clasică, am făcut zeci de analize, la tot atâtea spitale, am avut și o intervenție chirurgicală, care mi-a făcut și mai rău. Cancerul a invadat și celulele sănătoase, aveam dureri înfiorătoare în toată zona abdominală. Eram disperată. Domnul Pogorevici m-a consultat, calm și delicat, mi-a spus că e bine, că putem repara. Nu-mi venea să cred, o spun, cu jenă, l-am suspectat că face teorii pe seama mea. Am început regimul și tratamentul imediat. Și tot imediat m-am simțit mai bine, plină de energie, optimistă, chiar. M-am vindecat, ba, mai mult, am mai făcut un copil. Nu știu cum să-i mulțumesc pentru că mi-a salvat viața. Și dumnealui, cu o modestie copleșitoare, mi-a spus că mulțumirile sunt pentru Dumnezeu. Că El a vrut să trăiesc și de aceea mi-a trimis pe cineva, să mă ajute. Bineînțeles că i-am rămas clientă fidelă. De cinci ani, repet tratamentul, pentru întreținere, primăvara și toamna. Între noi chiar s-a creat o relație specială, mă sună, așa, ca din întâmplare, ori de câte ori am o problemă. Îi respect și indicațiile alimentare, mi-am făcut din asta un mod de viață. Nu mai mănânc carne, beau multe sucuri de legume. Când sunt în străinătate e ceva mai greu, dar mă descurc. După ce-am trecut prin asta, aș fi în stare să mănânc doar pădărie, toată viața, numai să fiu sănătoasă și să-mi cresc copiii”.

text: Liliana Petruș

foto: Octavian Tîbăr

Profetia papilor – adevăru

Infiltrarea sindromului apocal

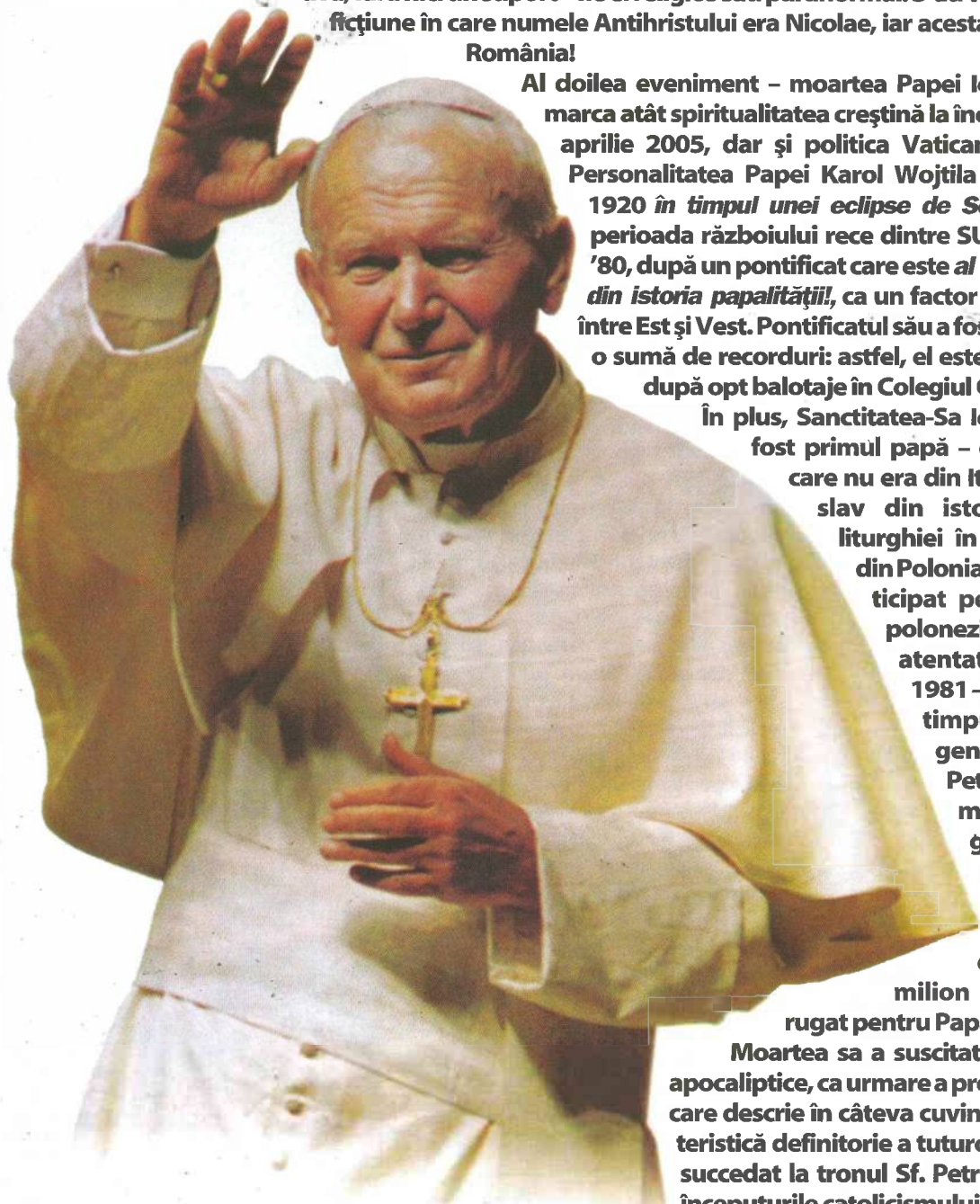
Sindromul apocaliptic a fost „activat” în zilele noastre de două evenimente tragice care aveau în comun moartea neașteptată a mai multor oameni și moartea naturală a unui singur om: tragedia – aranjată sau nu de serviciile secrete americane – a prăbușirii *Gemenilor* din New York, din 11 septembrie 2001, și decesul Papei Ioan Paul al II-lea.

Primul eveniment a schimbat multe în configurația geopolitică a lumii – prin implicațiile sale asupra politicii SUA la nivel mondial și a trezit interesul americanilor pentru profețiile apocaliptice. S-au epuizat atunci toate cărțile – fie bine documentate și serioase despre sfârșitul civilizației umane, fie maculatură speculativă, fără nici un suport – fie el religios sau paranormal. S-au vândut chiar cărți de ficțiune în care numele Antihristului era Nicolae, iar acesta era originar din... România!

Al doilea eveniment – moartea Papei Ioan Paul al II-lea – marca atât spiritualitatea creștină la început de mileniu, în aprilie 2005, dar și politica Vaticanului *urbi et orbi*. Personalitatea Papei Karol Wojtila (născut la 18 mai 1920 în timpul unei eclipse de Soare!) s-a impus în perioada războiului rece dintre SUA și URSS din anii '80, după un pontificat care este al șaselea ca lungime din istoria papalității, ca un factor politic de echilibru între Est și Vest. Pontificatul său a fost de la cap la coadă o sumă de recorduri: astfel, el este ales papă în 1978 după opt balotaje în Colegiul Cardinalilor!

În plus, Sanctitatea-Sa Ioan Paul al II-lea a fost primul papă – după 455 de ani – care nu era din Italia și primul papă slav din istorie! La oficierea liturghiei în centrul Cracoviei, din Polonia comunistă, au participat peste un milion de polonezi! El a supraviețuit atentatului din 13 mai 1981 – când a fost rănit, în timpul unei audiențe generale în Piața Sf. Petru, de turcul Mehmet Ali Agca, din organizația teroristă turcă *Lupii cenușii*. După atentat, în piața principală din Cracovia, un milion de oameni s-au rugat pentru Papă!

Moartea sa a suscitât – iarăși – temerile apocaliptice, ca urmare a profețiilor Sf. Malachi, care descrie în câteva cuvinte latinești o caracteristică definitorie a tuturor papilor care s-au succedat la tronul Sf. Petru, la Vatican, de la începuturile catolicismului.

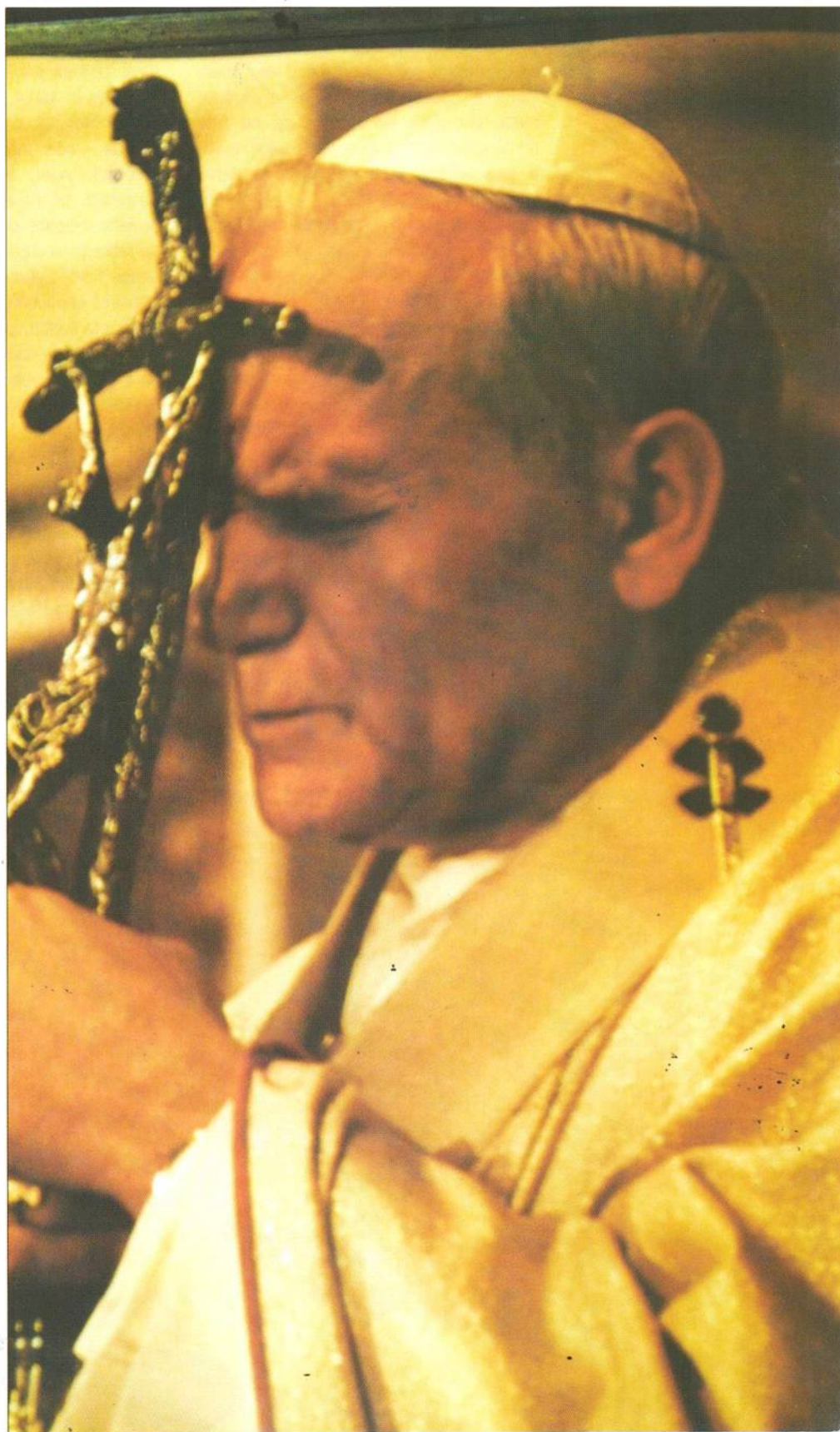

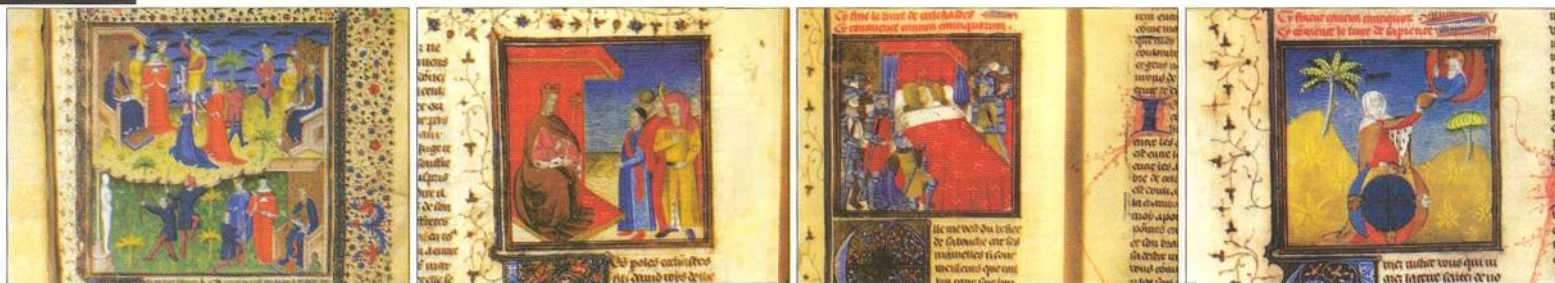
Despre un viitor care bate la ușă ptic în...istoria zilelor noastre

În 2.000 de ani de creștinism s-au succedat pe Tronul Sf. Petru 264 de papi, Papa Benedict al XVI-lea fiind al 265-lea. Despre succesiunea lor până la „sfârșitul lumii” a scris o serie de profeții magistrale, care s-au dovedit a fi adevărate, un călugăr catolic de origine irlandeză – **Mael Maedoc na Morgair** sau, după numele lui din Sfânta Scriptură, **Malachi**. Călugărul irlandez s-a născut în 1094 și, ulterior, a devenit arhiepiscop de Armagh și prieten foarte bun cu Sfântul Bernard din Clairvaux (vezi *Istoria Templieră*). În anul 1139, Sf. Malachi merge la Roma spre a cere sprijin pentru depășirea greutăților cu care se confrunta dioceza sa din Irlanda. Aflat acolo, el are o viziune despre viitorul Bisericii Catolice și îi dă Suveranului pontif Inocențiu al II-lea lista papilor care aveau să conducă Biserica Romano-Catolică până la „sfârșitul lumii”. Manuscrisul său a rămas neștiut în arhivele de la Vatican până în anul 1590. Un călugăr dominican – Arnold de Wion – l-a descoperit și publicat și a pretins că, după ce Papa Inocențiu al II-lea l-a citit și l-a aprobat, l-ar fi închis în arhivele Vaticanului, unde a rămas neatins cinci secole. Profețiile – având drept scop identificarea trăsăturii determinante a papilor care se vor succeda din vremea sa până la sfârșitul lumii – conțin scurte motto-uri latine referitoare la 112 papi, ale căror pontificate acoperă o perioadă de 900 de ani. Lista papilor începe cu **Papa Celestin al II-lea**, motto-ul acestuia fiind, de pildă, „**Vremea sfârșitului**”.

Unul dintre primii papi menționați este **Leon al XI-lea**, descris ca „**Om care produce valuri**”, întrucât a venit ca vântul și a plecat ca apa. **Papa Leon** a condus numai 27 de zile, iar în 1605 a fost succedat de **Paul al V-lea**, al cărui motto profetic a fost „**Oameni perversi**”. Perioada sa de conducere a statului papal a fost caracterizată de greutățile cauzate de creșterea rapidă a numărului protestanților în Europa, ceea ce a adevărit motto-ul. Abatele Malachi a fost și mai exact în ceea ce-l privește pe **Papa Alexandru al VII-lea**, care a condus din 1655 până în 1667 și al cărui motto a fost „**Gardianul dealurilor**”. Blazonul familiei lui Alexandru avea reprezentate trei dealuri luminate de o stea.

**Sf. Malachi,
un profet
creștin
— simbioza
între
druidismul
celtic
și catolicism**

Este însă uluitoare o altă profetie. Aceasta se referă la **Papa Clement al X-lea**, care a condus numai șase ani, din 1670 până în 1676; după Malachi, motto-ul de identificare era „Referitor la răul cel puternic”. Biografia **Papei Clement al X-lea** consemnează că, atunci când era copil, Tibrul a depășit malurile și i-a inundat casa, gata-gata s-o măture de pe fața pământului. S-ar fi înecat dacă doica nu l-ar fi ținut strâns în brațe. Motto-ul **Papei Inocențiu al XIII-lea** (1721 – 1724) era „Religie Bună”. Și nu se poate nega faptul că acest papă provenea dintr-o familie deosebit de religioasă. Succesorul său, **Benedict al XIII-lea** (1724 – 1732), era opusul lui Inocențiu al XIII-lea; familia sa a dat generații întregi de soldați – iar motto-ul său era „Soldat în luptă”.

Celui de-al 94-lea papă de pe listă, Malachi i-a asociat motto-ul „Trandafirul din Umbria”. **Clement al XIII-lea**, căruia îi corespundea această caracterizare, a trăit în Umbria înainte de a deveni papă, iar simbolul Umbriei era un trandafir! **Clement al XIV-lea** (1769 – 1775) și familia sa aveau pe blazon un urs alergând – și, încă o dată, profetia abatelui Malachi s-a dovedit exactă în ceea ce privește motto-ul – „Ursul cel iute”.

Odată cu **Papa Leon al XIII-lea**, profetiile lui Malachi traversează în secolul al XX-lea. Motto-ul său era „Lumină în cer”, iar blazonul său reprezenta o cometă pe un câmp

albastru. În acest timp, în cercurile religioase s-au făcut speculații în legătură cu cel de-al 104-lea papă. Motto-ul său era „Religia depopulată”. Acest motto pare a fi însoțit de o predestinare sinistră și s-a dovedit a fi foarte adevărat, pentru că cel de-al 104-lea papă, **Benedict al XV-lea**, a fost ales în 1914, anul izbucnirii Primului Război Mondial, care a făcut milioane de victime – cele mai multe fiind de religie creștină. Apoi, în 1917, a avut loc Revoluția din Rusia, iar sub noul regim sovietic milioane de oameni au fost forțați să renunțe la credința lor, multe dintre biserici fiind transformate în grajduri de ateismul conducătorilor comuniști.

Lupta împotriva acestui flagel ideologic – comunismul – care a făcut mai multe victime în timpul represiunii staliniste decât victimele din Primul Război Mondial, a caracterizat perioada **Papei Pius al IX-lea** (1828 – 1891), succesorul lui **Benedict**, întrucât **Pius al IX-lea** s-a confruntat cu comunismul „exportat” de „revoluția sovietică” în Spania și în alte țări occidentale.

Venind aproape de zilele noastre, cel mai important pontificat a fost cel al **Papei Ioan Paul al II-lea** – care a avut o contribuție hotărâtoare la încetarea războiului rece și răsturnarea regimurilor comuniste din țările Europei de Est și care, după moartea sa recentă din aprilie 2005, a fost propus pentru sanctificare. Trebuie reamintit că într-o perioadă de 900 de ani numai

trei papi au fost sanctificați de influența Consiliului pentru Sanctificări de la Vatican!

Papa **Ioan Paul al II-lea**, pe care l-a desemnat „*De labore Solis*” (*Efortul Soarelui*), s-a născut într-adevăr într-o zi în care a fost eclipsă totală de Soare! Pe numele său adevărat de Karol Wojtyła, s-a născut în Polonia, în timpul eclipsei de Soare din 18 mai 1920.

Potrivit profetiilor Sfântului Malachi, urmează ultimul papă cu un pontificat de durată, numit „*De Glorie Olivie*” (*Măreția Măslinului*), înaintea celui care va încheia, de fapt, șirul papilor.

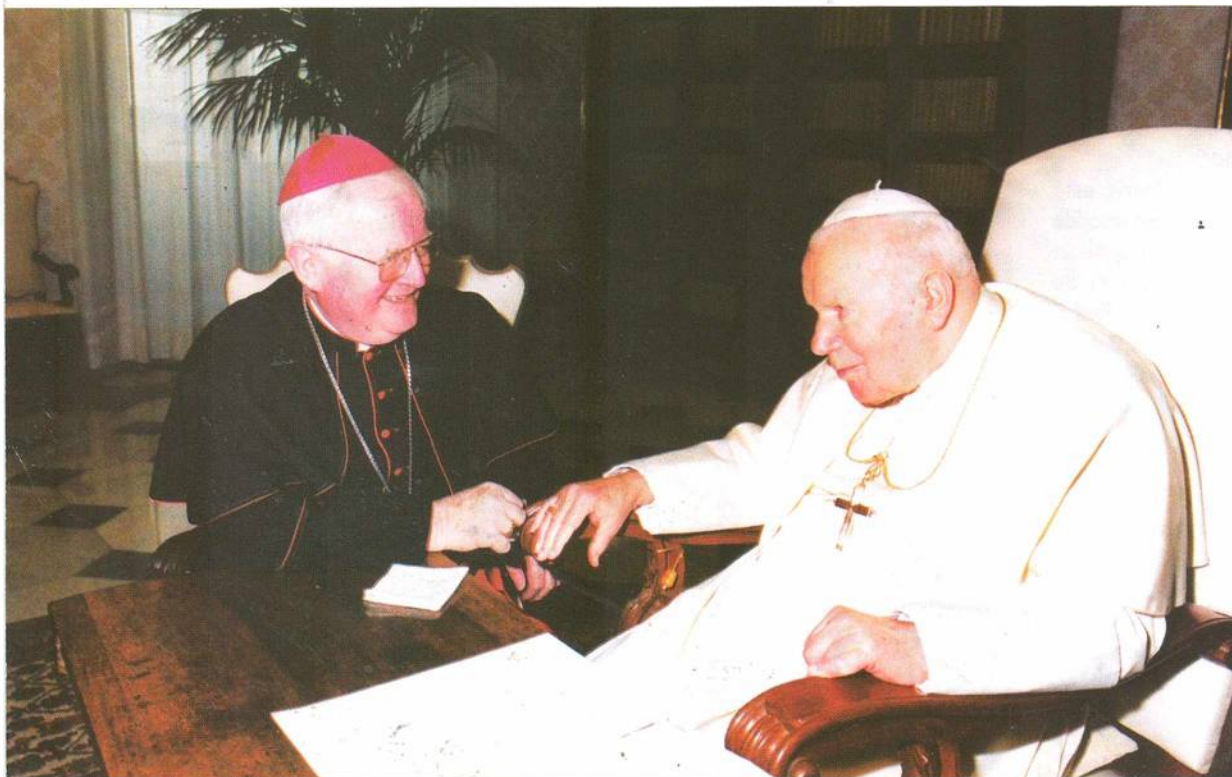
Contrar celor care interpretau profetia Sf. Malachi literal, considerând că – potrivit motto-ului „Gloria Măslinului” – ar fi urmat să fie ales, în 2005, ca succesor al **Papei Ioan Paul al II-lea**, cardinalul **Francis Azize**, pentru că acesta era originar din Nigeria sau un alt cardinal având culoarea pielii mai închisă, cum ar fi fost un cardinal din America Latină, **Conclavul cardinalilor** l-a ales pe cardinalul german **Joseph Ratzinger** sub numele de **Papa Benedict al XVI-lea**, care fusese șeful **Consiliului pontifical pentru unitatea credinței**. Singura asociere care s-a putut face, deocamdată, între alegerea acestuia și motto-ul său a fost aceea că **Papa Benedict al XVI-lea** s-a declarat un promotor al păcii, conștient de vremurile tulburi în care a început pontificatul său.

Partea înfricoșătoare a profetiilor Sf. Malachi este că, după acest papă, va mai urma doar un singur papă, până la apariția în lume a Anticristului care va aduce Apocalipsa prevăzută de ultimul capitol al Bibliei. Acest ultim papă se va numi „**Petru al II-lea Romanul**” (**Petru** fiind chiar Sf. Apostol Petru – care a păstorit Biserica Catolică între anii 32 și 67 d.Hr.).

Profetia Sf. Malachi despre acest papă și sfârșitul papalității dă fiori: „*În ultimele necazuri care lovesc Biserica Romană, Petru al II-lea își va paște turma prin multe năpaste, după care orașul celor 7 coline (Roma – n.n.) va dispărea, iar înfricoșătorul conducător – Anticristul – va asupri poporul!*”

Rămâne totuși consolatoare încurajarea adresată tuturor creștinilor de actualul papă, chiar înainte de a fi ales: „Dacă oamenii se vor ruga și vor face pocăință pentru păcatele lor, atunci Dumnezeu va anula profetiile”.

text **Laurențiu Gheorghiu**

De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

Cazul Ali Imran:

Trei morți și un șofer liber

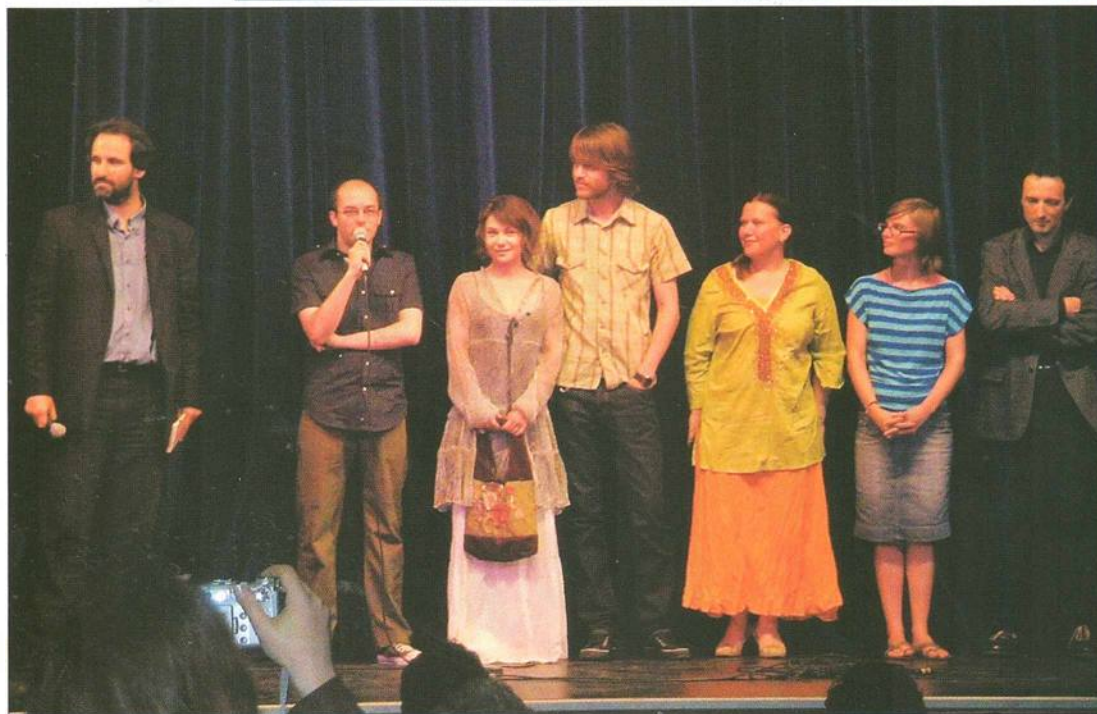
Noaptea dinspre 24 spre 25 august, 2006. E vară, dar Cristian Nemescu și Andrei Toncu sunt în București. Cristian este regizor și scenarist, iar Andrei, inginer de sunet și amândoi lucrează la primul lor film de lungmetraj, *California Dreaming*. Noaptea este propice pentru distracții și ce altă distracție mai potrivită pentru doi tineri pasionați ai celei de-a șaptea arte decât de a merge la ultimul spectacol al filmului *Superman*? De la cinema, pentru a se întoarce acasă, băieții urcă într-un taxi condus de taximetristul Dumitru Aruștei. Tânărul șofer este în tura de noapte, căci ziua este rezervată studiului. „Ai carte, ai parte”, l-au învățat părinții și Dumitru aspiră spre o viață mai bună. Trei tineri care au o viață promițătoare în față sunt așadar la drum în *Dacia* taxi, în ceea ce avea să fie ultimul lor *drive*.

Un taximetrist
cu fața spre
Dumnezeu

Ali Imran este un om de afaceri trecut de 30 de ani, britanic de origine pakistaneză. A venit în România pentru o oportunitate de business așadar, în noua țară a tuturor posibilităților: „În România poți să faci orice” – cum bine spunea fostul meu patron, un american de origine japoneză. Nu știu de unde venea Ali Imran – avocații săi îl protejează ca pe sfintele moaște. Este la bordul unui *Porsche Cayenne*, „un specialist la orice drum: sistemul său inteligent pe patru roți este stăpân pe orice suprafață – pe șosea sau în afara ei” – ne spune reclama la acest nou tip de automobile. Sunt patru tipuri de *Cayenne*. Cel mai ieftin costă 42.200 de dolari și poate atinge 180 de km pe oră, iar cel mai scump se ridică la 111.600 de dolari și atinge 230 de km la oră. O mașină ideală astfel pentru a goni pe coclaurile din Capitala noastră balcanică, proaspăt intrată în UE. Înainte, *Speed!* 148 km la oră. Sau, oricum, peste 100. *Porsche*-le avea să izbească din plin *Dacia* taxi și șocul accidentului avea să fie ultima senzație dinaintea morții pentru Dumitru, Andrei și Cristian.

Radu Dumitru Aruștei era din Galați și făcea pe taximetristul în București. Iată o profesie cât se poate de controversată. Când ești nevoit să iei un taxi în București, nu știu niciodată ce te așteaptă. Șoferul poate să te plimbe pe străzile Capitalei ca la balamuc sau chiar poate avea un taxator „aranjat”, așa încât riști să plătești sume colosale, dacă, la finele cursei, nu ai argumentele necesare să ameninți cu pumnul sau – mult mai elegant – cu poliția. Dar, să fim serioși,

Artistul inginer

Un îndrăgostit de film și de dragoste

Speedman

majoritatea taximetristilor sunt *perfect okay* și nu caută să te tragă în piept, cu condiția să nu fii provincial sau străin și să te urci la gară sau la aeroport. Unii sunt taximetristi profesioniști și cunosc ca în palmă străzile. Alții, tot mai mulți, lucrează ca să-și completeze veniturile modeste și recunosc că habar n-au încotro să meargă dacă nu poți să-i îndrumi. Din care subcategorie făcea parte Dumitru? Irelevant. Știm că avea numai 23 de ani și „făcea pe taxi-ul” de ceva vreme, pentru a-și întreține familia și pe sine însuși. Dumitru visa la o viață mai bună, atât pe plan material cât și spiritual și în acest scop studiasse și absolvise în 2002 cursurile Seminarului Teologic Monahal și era student în ultimul an la Facultatea de teologie din Pitești și, în același timp, în anul

întâi la Facultatea de istorie a religiilor din București. Un iubitor al lui Dumnezeu, așadar, pregătindu-se să devină îndrumător spiritual al comunității și deja proaspăt tată al unei fetițe de nici un an. Încă nu se căsătorise cu mama copilului, dar nunta chiar urma să aibă loc în nici o săptămână.

Prietenii săi ne vorbesc despre Andrei Toncu ca fiind „o minune de om”. Deși în vârstă de numai 28 de ani, Andrei era o persoană de un mare bun-simț, foarte discret, dar în același timp extrem de ambițios. Inginer de sunet, el își dorea să fie cel mai bun specialist din România. Studiasse parțial în Statele Unite și, deși toată familia lui era acolo, a preferat să revină să facă film în țară, unde i se părea că sunt mai multe oportunități. Nu este momentul să vorbim acum despre meseria de inginer de sunet, dar e cazul să menționăm că, odată cu Andrei, România și-a pierdut unul dintre primii adevărați profesioniști în acest domeniu, în care talentul artistic își dă mâna cu precizia tehnică. Țara noastră nu are nici acum o școală serioasă de așa ceva și înțelegem de ce Andrei era în felul său unic.

„O să ajungi măturător pe platoul de filmare”, îi spunea mama sa, Erica Nemescu, lui Cristian. Căci, de mic copil, destinul îi era limpede: viața sa avea să fie îngemănată cu filmul. Mama lucra la *Anima Film*, iar tatăl era profesorul de pian al regizorului Nae Caranfil. Unicul lor copil a deschis practic ochii în lumea artelor vizuale. Foarte interiorizat, el construia singur decoruri,

jocuri, filme din lego și confecționa benzi desenate. Desenul și b.d.-ul aveau să rămână o pasiune. Găsim câteva creații ale tânărului decedat în birourile casei de producție de film din centrul Bucureștiului. Aici îi întâlnim pe foștii colegi ai regizorului, într-un spațiu lipsit de orice fel de lux, dar aranjat cu bunul gust al celor care lucrează evident în cinematografie. Vrem să vedem biroul lui Cristian și al lui Andrei, dar nici unul nu avea biroul său; conform actualei mode, ei împărțeau spațiul frățește cu colegii lor, mutându-se de la un computer la altul. Poate de aceea ei au rămas pe aproape. „Vorbea puțin și, când vorbea, vorbea cu spirit”, își amintesc colegii săi despre Cristian. Întâlnim, în birourile casei de film, o șefă pe care oricine și-ar dori-o, dacă trebuie neapărat să existe șefi. Oricât de importantă ar fi cinematografia pentru doamna producător Ada Solomon, viața însăși ocupă evident primul loc în viață. La loc de cinste în încăpere se află o fotografie a celor doi copii, cu legenda *Wanted*. Mă simt îngrozitor. Am întrebat-o verzi și uscate despre Andrei și Cristian și, în mod stupid, i-am cerut părerea despre cum ar trebui să se facă dreptate. Și, iată, am făcut-o să plângă. Mă hotărâsc să nu comunic cu mamele băieților decât via telefon.

Cristian era scenarist și regizor. Vedem filmele lui de scurtmetraj făcute în facultate. Un talent promițător, fără îndoială – *Marilena de la C7* a luat de altfel Premiul Festivalului de la Kiev – dar și o viziune despre viață. În toate peliculele iubirea ocupă locul central. La fel și în primul său film de lungmetraj, *California Dreaming*, pe care Cristian nu a mai apucat să-l vadă pe ecrane. La ce visase tânărul regizor vom vedea mai departe. În orice caz, cea mai mare parte a visurilor sale era deja împlinită. Făcea zi de zi ceea ce-i provoca încântare: film. Și tocmai asta își dorise dintotdeauna. O viață ca într-un vis frumos a unui tânăr în plină cale de afirmare.

Morții cu morții, deja am vorbit prea mult despre defuncții. Să vedem cine a rămas printre noi în urma accidentului rutier din acea noapte de sfârșit de august. Nu este deloc intenția mea să-l acuz pe Ali Imran. Doar nu este un criminal ordinar și nu a ucis cu intenție. În definitiv, este și el destul de tânăr și toți știm că, uneori, tinerii la volan sunt, mai mult sau mai puțin, un pericol public. Mult în cazul lui Ali Imran, care a trecut totuși de 30 de ani. Publicăm aici poze ale defuncțiilor ca să sugerăm că este vorba de oameni care au avut o viață. Ei bine, vrem să publicăm și poze ale lui Ali Imran, căci și în cazul acesta este vorba de o viață de om. Vrem să aflăm și despre el ce pasiuni are, ce visuri, ce viață. Ne izbim de un zid. Ali Imran nu ne tratează nici măcar

Cine ne face dreptate?

„– Cum definești doi avocați legați la fundul oceanului?

– Ca pe un bun început“.

„– Ce te-a făcut să vrei să devii avocat?

– Nu este nimic mai înălțător decât sentimentul de a fi o verigă în procesul de punere în aplicare a justiției.“

Iată două schimburi de replici dintr-un film care ne-a impresionat pe toți, ne-a atras atenția asupra importanței dreptății în desfășurarea unui destin, ne-a sugerat că până la urmă justiția predomină și ne-a învățat să prețuim viața și umanitatea. Mă refer la *Philadelphia*. Dar să vorbim despre un alt film, un film care pune problema, destul de des întâlnită în cinematografie, a morții violente. Un tânăr este ucis pe stradă, noaptea, aparent accidental, de către doi hoți. Este oarecum ciudat, dar asta este începutul filmului. Restul este povestea spiritului lui care refuză să se stingă și care continuă să bântuie orașul, căutând dreptate. Este vorba de ultra-cunoscutul *Ghost*, *Fantoma*. Un alt film, mai puțin cunoscut, *Alice sau ultima fugă*, începe cu un accident rutier în care o tânără este aproape ucisă. Restul este povestea sufletului care refuză să moară, prins în capcana unui labirint dintre viață și extincție, vechiul Purgatoriu, care în arta contemporană este prezentat ca un „limbo”, anticamera neantului. Dar gata cu ficțiunea! Trec pe *Discovery Channel*. La fix. Un documentar prezintă mărturii și dovezi științifice despre cazuri în care, în urma unei morți violente, victimele continuă să fie prezente la locul crimei sau al accidentului sub formă de... fantome. Sunt însă circumspectă, cinică și mai degrabă atee și până și *Discovery Channel* mă lasă rece. Știu însă un lucru, care ține de un minim bun simț: moartea violentă este o greșală în matrită destinului, un păcat în cadrul Marelui Plan. Oricât de atei și de reci am fi, crima cu premeditare și omorul din culpă ar trebui să ne impresioneze, să ne facă să ne punem întrebări, să demonstrăm că respectăm viața și nu moartea, armonia și nu haosul. Aici intervine sentimentul înălțător de a fi parte integrantă în procesul onorabil, ba chiar dumnezeiesc, de punere în aplicare a justiției. „Onorată instanță” – se adresează muritorilor celor care sunt desemnați de societate să facă dreptate. Toți cei angrenați în sistemul de punere în aplicare a justiției – judecătorii, procurorii, polițiștii anchetatori, avocații – trebuie să inspire respect. Așadar, noul mileniu, anul 2006, România, București: tot e democrație de mai bine de un deceniu, așa că noi, muritorii, să spionăm puțin Onorata Instanță, Procuratura, Poliția, Apărarea la lucru, în plin proces de punere în aplicare a dreptății în urma morții violente a unor... muritori. CINE NE FACE DREPTATE? ȘI CÂT VALORĂM FIECARE ca simpli români, în noul mileniu?

cu un *Hello* sau cu un *salamaleukum* – ceva acolo. Regretă Ali Imran accidentul? Avocații săi formează o fortăreață în jurul lui, ne răspund că nu pot să ne ajute de nici o culoare.

Charles Dickens se referă în *Bleak House* la Curtea de Justiție Britanică. Ce culoare i s-ar potrivi Justiției Române, poate să decidă fiecare, dar, până la a-i conferi valențe simbolice, să urmărim cum a funcționat aceasta în cazul Ali Imran. Ne îndrumă, prin labirintul demn de Kafka, jurista Mariana Donose.

Autorul accidentului a fost arestat de către polițiștii de la Secția 13 și anchetat inițial de aceștia. Numele lor este păstrat secret și suntem îndrumați către Biroul de Presă. Care? Al Secției 13? Nu există, pur și simplu. Cum își fac treaba ofițerii noștri? Așa dă bine încât îl arestează pe „Speedy” fără destule probe. Nu sunt nici măcar capabili să-l facă să recunoască odată pentru totdeauna pe ce culoare a intrat în intersecție.

Judecătoria Sectorului 5 a dispus măsura arestării preventive în cazul Ali Imran. Procurorul de la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 5 este acuzatorul cheie în acest caz. El a strâns toate probele și trebuie să redacteze rechizitoriul. Ali Imran își angajează avocați și face recurs împotriva încheierii de prelungire a arestării preventive luată de Parchetul Judecătoriei Sectorului 5. Recursul a fost judecat la Secția 1 penală având numărul de dosar 1315-302-2006, termen 19.10.2006. Judecătorii au fost

toți judecătorești: Corina Ciobanu – Președinte, și Luminița Tîrțău și Gheorghita Sandu – judecătorești. Colegul Marianei Donose, care ține să rămână anonim, pufnește:

– Cele trei judecătorești l-au pus în libertate.

M.D. îmi explică însă în temeiul căror articole din

Codul de procedură penală s-a hotărât eliberarea lui Ali Imran, cu condiția de a nu părăsi țara timp de 30 de zile.

– De ce numai 30?

– Așa este corect. În acest timp procurorul de caz trebuie să-și termine rechizitoriul.

– Ce-i aia?

– Actul de inculpare. Să dovedească dacă este vinovat sau nu. Nu poți să ții pe cineva în pușcărie degeaba. Problema este la Parchetul de la Judecătoria Sectorului 5. Acolo e buba.

– Adică totul depinde de un singur om până la urmă. Degeaba vedem filme precum *12 oameni furioși*.

– Da. La noi nu e ca în America.

Îl urmărim pe Dumnezeu, așadar. Se făcuse luna noiembrie și rechizitoriul încă nu este gata. Ali Imran urmează să scape basma curată.

20 noiembrie. Rechizitoriul nu este încă gata. „N-au sosit expertizele”, ni se răspunde. *Good bye, Ali Imran. Have a nice life!*

Cum este posibil însă? Ce au argumentat avocații lui Ali Imran? Ei bine, ceva demn de teatrul absurdului: Ali Imran a intrat pe verde în intersecție! Ce-i drept, *full speed*.

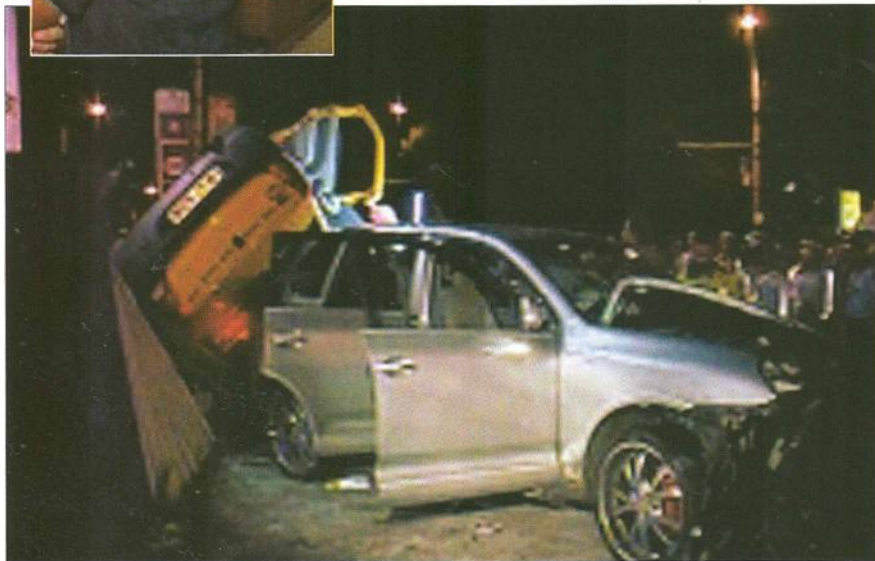
Întâmplător, am fost și eu într-un accident de circulație în intersecția de la Podul Eroilor. Șoferul mașinii în care mă aflam a intrat pe galben și ne-am ciocnit cu o mașină care a venit dinspre stânga. Mi-am petrecut și eu o noapte la Secția 13, dar nimeni nu a fost arestat, căci nimeni nu a fost grav rănit. De ce? Amândouă mașinile circula cu viteză legală.

– Înseamnă că Ali Imran trebuie doar să plătească amendă? Înseamnă că Dumitru Aruștea a intrat pe roșu? Mortul e vinovat? Intersecția aia e imensă! Unul dintre ei trebuie să fi intrat măcar pe galben sau mai degrabă pe roșu, pentru că, având în vedere viteza *Cayennului*, să se bușească. Regula de trei simplă, ce dracu'!

M.D.: Nu numai. A circula în oraș și mai ales a intra în intersecție cu o astfel de viteză la bordul unui asemenea bolid poate stârni bănuiala de **intenție criminală**.

„Aceasta este povestea primului om negru pe care l-am văzut eu vreodată. Eram cam de vârsta voastră, dar nu voi uita niciodată cum țărănul român, omul simplu de la țară, a arătat în fața unui străin, dovada ospitalității obștești care ne caracterizează atât de bine pe noi, românii”. Iată replica unui personaj din scenariul pe care Cristian Nemescu îl realizase împreună cu prietenul său, Tudor Voican, pentru *California Dreaming*. Este povestea unui tren al armatei americane la drum cu destinația Iugoslavia. Dar, magică răsturnare de situație americană-balcenică, trenul este oprit într-o stație din Bărăgan de un șef de gară zelos, din pricina unor acte în neregulă. Și, la fel de magic, David, un tânăr californian, și Monica, fata zelosului, ce pot face altceva decât să inițieze tratativele de amicitie – așa, mai romantică, *of course* – româno-americane? Exemplul lor este urmat de întregul sat, în care apar peste noapte cârciumi precum *Las Vegas* sau *Los Angeles*, iar căminul cultural este transformat de profesoara de spaniolă într-o școală de... n-o să povestesc chiar tot filmul. În orice caz, o extrem de înduioșătoare și amuzantă comedie romantică, mai mult incisivă decât siropoasă, în care dragostea își găsește în final modalitatea de a triumfa, un *Mediterraneo* balcanic al noului mileniu. Filmul se află în faza de post-producție și va participa la un mare festival european. Prea târziu pentru Cristian. Visurile sale personale și filmul său n-au ajuns la un *The End* armonios, ci s-au rupt brusc și înfiorător de violent. Și, mai mult decât atât, au fost considerate zero barat în cadrul procesului de facere a dreptății.

text **Claudia Golea**

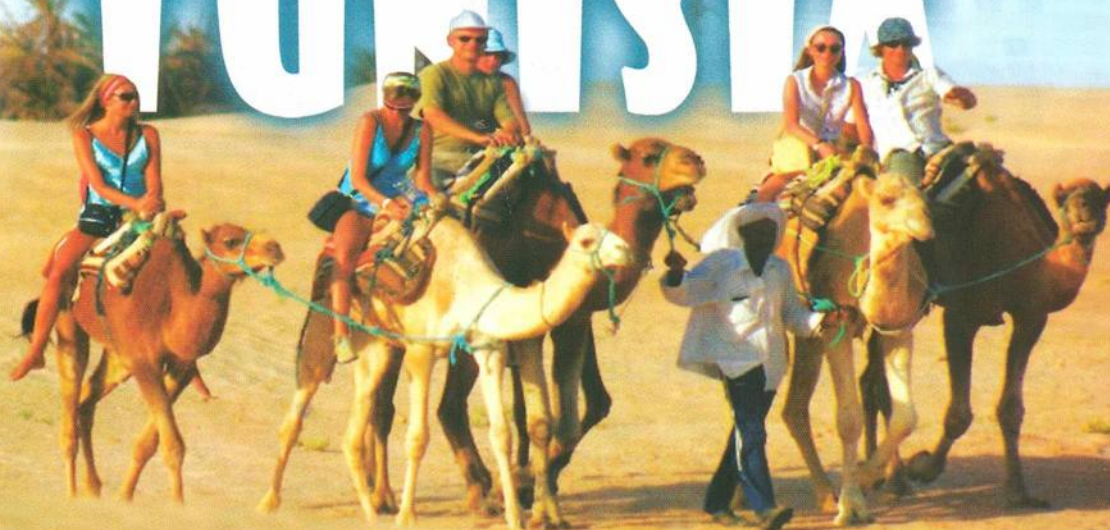
cupon
REDUCERE -10%

Pentru prezentarea la înscriere cu
revista ce conține acest cupon

Detalii pe:

www.besttourism.ro/cupoanereduceri

TUNISIA

ÎNCEPÂND DE LA 198 EURO

Toate pachetele includ:

- transportul cu avionul;
- transferurile;
- 7/14 nopți cazare cu
mic dejun/demipensiune/all inclusive;
- asistență turistică

CREIERE CARE NE

COAF

Mihai Gâdea

ia atitudine prin **Antena 2**

„Politicienilor cărora trebuie să li se dea peste bot, le vom da peste bot!”

Mihai Gâdea, omul care realizează *Sinteza zilei*, alături de Ion Cristoiu, la **Antena 3**, este directorul noului post **Antena 2** care își va face intrarea în scenă la începutul lunii martie a.c. Venit din *Realitatea TV* și trecut prin **Antena 1** și **Antena 3**, la 30 de ani, Gâdea promite o televiziune altfel, dedicată totalmente talk-show-ului, un canal tv al cărui slogan va fi: *la atitudine!*, *Spune tot!* Noul post se vrea o voce care prezintă fragmente de viață reală dintr-o Românie mai puțin cunoscută.

▼ Ce presupune noul proiect **Antena 2**, mai exact? Care îi este structura?

– **Antena 2** este un proiect interesant pentru piața de televiziune din România, telespectatorii au nevoie de un asemenea post care să transmită talk-show-uri. Românul pare să fie atras de genul acesta de spectacol. Îi plac personajele care îi oferă spectacol pentru că sunt capabile să genereze foarte multe scandaluri pe diverse niveluri: politic, monden, medical, toate încărcăturile pe care le poate oferi viața le poți vedea lesne în societatea românească. Vom încerca prin **Antena 2** să surprindem și mai bine acest gen de spectacol al vieții pe care să-l îmbrăcăm în diferite formate de talk-show. Aceasta înseamnă atât formate de talk-show internațional – de exemplu, show-ul *The Tonight Show with Jon Stewart*, făcut de *Comedy Centure* și preluat de către *CNN* – la formate de talk-show autohton, la *hard talk* în care moderatorul are un singur adversar în interviu și până la talk-show-uri cu spectatori.

– Nu există riscul de a avea prea multe talk-show-uri care să plictisească?

– Nu vom oferi doar acest gen de emisiuni, în plus vom încerca să creăm o dependență de *talk-show* care să nu ducă la saturație. Oamenilor, dacă le place un anumit gen de mâncare, vor alege totdeauna acel restaurant la care se găsește acel fel culinar. E posibil ca la

„Televiziunile, din păcate, trăiesc într-o lume a lor. Cele de nișă sunt interesate doar de lumea care există între Casa Presei și Palatul

Parlamentului, cele generaliste au învățat să facă un anume tip de divertisment care le iese, dar atât. Televiziunilor din România le lipsește creativitatea, fantezia, le lipsesc, în egală măsură, standardele.”

un moment dat să te sature de mâncarea respectivă, și atunci trebuie găsite niște artificii pentru a o face și mai gustoasă. Noi vrem să aducem pe micul ecran oameni care au reușit în viață, nu persoane care abia acum luptă să devină vedete. Nu veți găsi la noi genul de vedetă precum Marius Tucă, Mihaela Rădulescu sau Andreea Marin, ci oameni care au reușit în afaceri, în publicitate, în muzică și a căror miză nu este de a deveni cunoscuți și mari vedete, ci de a

comunica lucruri interesante. Nu veți găsi la noi oameni frumoși gen Angelina Jolie, Brad Pitt sau Tom Cruise. Nu vreau moderatori imparțiali, ci moderatori care să reprezinte opinia telespectatorului de **Antena 2** și se bat pentru ceea ce susțin, moderatori care să spună în față: „Am impresia că mințiți, domnule ministru/politician!”.

– Dați-ne câteva nume de astfel de moderatori pe care îi veți avea la **Antena 2**.

– Corina Chiriac – un om care a trecut prin viață și nu mai are nimic de demonstrat, Victor Ciutacu, redactor-șef adjunct la *Jurnalul Național* – invitându-l la mine într-o emisiune *Sinteza zilei*, mi-am dat seama că atât audiența poate face și cum reușește să incite – el va realiza un talk-show politic. Un alt nume este femeia de afaceri Ileana Pescariu, director de agenție de publicitate la 30 de ani. Mai sunt Ion Cristoiu (va realiza o emisiune de analiză cu oameni simpli, vor sta la aceeași masă un universitar, un pensionar și un muncitor), Mircea Badea care va face *Guvernarea fantastică* (o emisiune în care va instala și va da jos câte un guvern), la monden va fi Cristi Brancu. Chiar și politicienii care s-au plâns adesea de performanțele moderatorilor de talk-show vor fi invitați să fie ei înșiși moderatori.

– Veți renunța la *Sinteza zilei*, emisiunea pe care o moderati alături de Ion Cristoiu pe **Antena 3**?

– Nu, fiindcă e un talk-show care are audiență, pe unii îi scandalizează, îi incită, pe alții îi oripilează, e un talk-show de atitudine, adică într-un fel în care **Antena 2** va fi un post de atitudine. Voi face însă o emisiune și pe **Antena 2**; va fi săptămânală, duminică seara, un talk-show în care oameni foarte importanți vor vorbi despre chestiuni de viață care nu au mai fost spuse nimănui, vor vorbi despre lucruri și evenimente dramatice prin care au trecut, dezvăluindu-și un trecut și o latură mult mai umană, în care descoperi că, deși sunt oameni importanți, au avut și au vulnerabilitățile lor.

Mihail Gălățanu

mihail.galatanu@revistafacara.ro

FAZĂ

50 + 1

– Care este publicul țintă al *Antenei 2*?

– Ne propunem să atingem un public situat între 18 și 49 de ani, un public de la nivel mediu către superior, ca pregătire și educație. Vom avea un limbaj direct, clar, iar dacă invitații nu vor răspunde la subiect, vor fi întrerupți de către moderatori. Vrem să surprindem toate aspectele vieții din România anulului 2007, iar politicienilor cărora trebuie să li se dea peste bot, le vom da peste bot!

– Ce altceva va mai conține grila de programe a *Antenei 2*, în afară de talk-show-uri la greu?

– Vor fi documentare, programe achiziționate din străinătate, unul dintre cele mai spectaculoase este *The Day Night Life*, alături de *The Tonight Show with Jon Stewart*.

– Vor prinde ele la români?

– Cred că de două ori pe săptămână nu e prea mult să vezi astfel de emisiuni. Avem impresia că publicul român e semidoc și prost, ceea ce în principiu s-ar putea să fie adevărat, dar asta numai atât timp cât vom continua să îi dăm astfel de emisiuni, pe când dacă îi vom da emisiuni cu un nivel ridicat de cultură e posibil să reușim să-l educăm și să-l ridicăm. Show-urile din România sunt vulgare, cu personaje penibile adesea, vom vedea cum se fac asemenea emisiuni la alții și vom sesiza că, de pildă, Catherine Zeta Jones, soția lui Michael Douglas, știe să facă spectacole tv fără a fi penibilă. În acest fel vom cultiva gustul publicului.

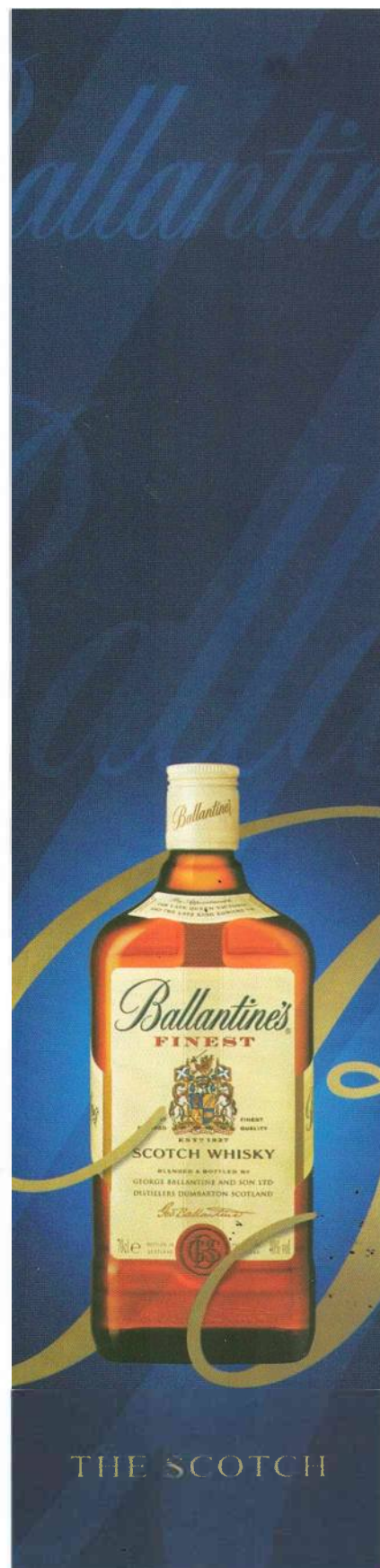
– Care este strategia de marketing pentru noul canal tv?

– O să vedeți panourile *outdoor*. Pe noi nu ne interesează să facem o promovare a vedetelor. Nu cred că în România a muta o vedetă de la o televiziune la alta este o soluție bună. E ca o mâncare pe care o tot reîncălzești și i se schimbă gustul, devine din ce în ce mai slab și fad. Cred că o asemenea atitudine e o imensă prostie! Vom încerca să comunicăm un concept. Sigla noastră spune tot (sigla e un microfon pe care scrie *Antena 2 – Spune tot!* – n.r.): 1. indică faptul că noi ascultăm telespectatorul și suntem o televiziune interactivă cum nu a fost alta; 2. vom încerca să spunem tot ceea ce am aflat și investigat despre un anume subiect. Așadar, vom promova întâi un concept, apoi oamenii.

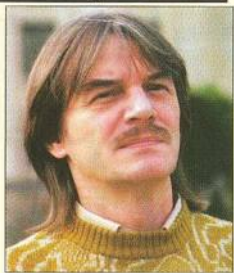
Text: Alice-Claudia Gherman

foto: Octavian Tibăr

Apelul celor cincizeci de intelectuali „anonimi” a prins lumea pe picior greșit. E clar că politicienii nu se așteptau. Dar, primul lucru de remarcat, apelul e constructiv. Nu e, adică, îndreptat împotriva cuiva. Nu e anti-Tăriceanu. Ci e, doar, pro-Băsescu. Avea nevoie Băsescu de așa ceva? Și din partea cui? Tocmai din partea intelectualilor „de care el nici n-auzise”? Avea Băsescu nevoie de semnătura lui Cărtărescu pe apel? Adevăru-i că lui Traian Băsescu i s-a rupt de intelectuali. El, chiar, nefiind unul dintre ei. Asta chiar dacă a absolvit o instituție de învățământ superior, așa cum era clișeu pe vremuri. Mai mult, pot face securității parte din intelectualitate? Păi, eu, unul, nu cred. Nu cred, deoarece intelectualitatea presupune și moralitate, nu numai informație. Că ai o diplomă, mda, asta nu presupune expres că înțelegi lucrurile. Uneori, da, alteori, cam nu. Intelectualitatea presupune accesul la o lume a ideilor, dar și a unei conduite. La lumea de curățenie spirituală, la care visează, deopotrivă, geometrul dar și filosoful. Poate politicianul mai puțin... Poate că politicianul visează numai la fondurile europene. Și aici se aduce în discuție și calitatea și structura clasei politice pe ansamblu. Faptul că apelul vine de la intelectuali vizează și o nemulțumire a acestora față de clasa politică. În pofida faptului că a fost exprimată mai direct ori mai voalat, ea există. E reală. Are și de ce. Intelectualii au văzut, în bună măsură, lumea politică, totuși, ca fiind o lume periculoasă. Lumea derapajelor. Clivajelor morale. Exceselor. După epoca de aur, precum și după epocile PSD, intelectualul a luat distanță și mefiență vizavi de posibila sa implicare în politică. Atitudine greșită, după gândul meu, căci nu poți fi om complet fără să te implici în cetate. Aici asistăm la vini multiple. În primul rând, a fost o prostie toată amânarea conflictelor după aderarea la UE. Na, că acum s-au deschis toate cutiile Pandorei! Doi: a fost o tâmpenie și simularea reformei în justiție. Acum, când, iacă, trebuie să o facem – sau, mă rog, să o continuăm pe bune, avem mari probleme în a umi căruța în Parlament. Trei: să stăm să vedem de ce se bucură Băsescu de susținerea intelectualilor? Păi, ne spune chiar apelul: 1. a declarat război corupției – și este dacă nu singurul, oricum, printre puținii; 2. a cerut desecretizarea arhivelor Securității; 3. a acceptat să pronunțe condamnarea comunismului, într-un cadru public. Alăturarea lui Traian Băsescu de Monica Macovei nu va face altceva decât să-i proiecteze pe amândoi pe cai albi în vederile Uniunii Europene. Fără să vrea, fără să știe și, ce-i mai rău pentru ei, fără să o ia în calcul, politicienii români de tipul „frână” se condamnă la a o așeza pe Monica Macovei pe un soclu aproape intangibil. Contestând-o, ei o ridică. O propun. O fac să devină un candidat redutabil. Măine, Monica Macovei poate candida fără emoții la oricare demnitate europeană sau chiar la Președinția României. E văzută asemeni judecătoarei Silvia, personajul principal din *LA PIOVRA*. Are aura celei care luptă împotriva Mafiei și netrebnicilor. Alăturată lui Băsescu, ea poate deveni, în curând, o alternativă la Cotroceni. Este „noua Mona Muscă”, în sondajele care privesc femeile din politica românească. Pe de altă parte, Partidul Național Liberal e pândit și el de o amenințare tot mai reală: aceea de a fi perceput ca aliat al PSD, datorită unității de vederi „anti-Băsescu”. Pericol care ar putea să îl coste atât în sondaje cât și la urne. Juxtapunerea PNL-ului lângă PSD are tot atâtea firesc cât are, în medicină, anomalia „anus contra naturi”. Chiar și faptul că ne îndreptăm tot mai ferm către un guvern minoritar PNL ar putea să îi coste zdrăvan pe liberali. Erorile din această perioadă – și excesele – vor marca destinul pe ani buni al tuturor forțelor politice angrenate în această desfășurare. Acțiunea de dezbinare pe care o practică PSD, infiltrându-se între PNL și PD, deși pe termen scurt pare eficace, pe termen lung nu se va solda fără o notă de plată. Mai ales că PSD-ul își joacă o șansă vitală. Ne-realistă, dacă ne uităm pe numele de două parale propuse pentru „guvernul din umbră”. Aici, PSD ar trebui să aibă grijă să nu fie „ultimul capitol”. În condițiile în care nu reușește deloc să-și regăsească identitatea și să-și identifice un *staff eficace*. Cu aceiași oameni de paie în frunte, mă tem că electoratul nu va avea ochi pentru ei. Din toată tevatura, întărit va ieși PD, poate mai mult decât Băsescu. Va lăsa imaginea, chiar dacă mai mult sau mai puțin falsă, a unui partid dinamic, anti-corupție, clocotitor, chiar dacă și acolo clientelismul politic mai dă, din când în când, în floare. ■

THE SCOTCH

Tudor Călin Zarojanu

O gură de aer

Radu Tătucu are 24 de ani. A plecat din România în 2000, cu o bursă a *Fundației Soros*, a terminat liceul în Marea Britanie, apoi a fost acceptat într-o universitate americană și, la doar 22 de ani, a intrat într-un program al Băncii Mondiale. Acum este *junior professional associate* pentru celebră instituție financiară. Face analize macro-economice pe regiunea Asiei de sud-est. Dar susține că, după terminarea studiilor, o să se întoarcă în România.

America nu înseamnă însă numai gigantice instituții, ci și un uriaș *star system*. În cadrul căruia se petrec din când în când tragedii. Cum a fost, recent, moartea ciudată a fostei vedete *Playboy* Anna Nicole Smith – asta după ce îi murise băiatul, în urmă cu câteva luni, tot în condiții neelucidate încă. Acum, doctorul Joshua Arie Perper, alături de alți specialiști, trebuie să descopere ce anume a omorât-o pe vedetă. Joshua Arie Perper e născut la Bacău.

Între timp, începe Festivalul internațional al fil-

mului de dragoste de la Mons. Din juriu face parte și Medeea Marinescu, lângă nume precum Alexandra Stewart (actrița preferată a lui François Truffaut), Claude Lelouch, Roman Polanski sau belgianul Olivier Gourmet, lansat de filmele fraților Dardenne, premiat la Cannes. Româncea este foarte cunoscută și apreciată în spațiul francfon, după excelenta primire a comediei romantice *Vă găsec fermecător*, de Isabelle Mergault, unul dintre marile succese ale anului 2006: peste trei milioane de spectatori și trei nominalizări la *Premiile César*.

Prezența Medeei Marinescu în juriul de la Mons nu e însă o premieră pentru noi: anul trecut unul dintre judecători a fost Marcel Lureș. Poate nu întâmplător, tocmai atunci festivalul a dat o lovitură de prestigiu, premiind producția sud-africană *Tsotsi* care, peste câteva zile, avea să câștige *Oscarul* pentru cel mai bun film străin! Vorbim, firește, despre același Lureș care i-a dat fără cusur replica lui Bruce Willis, într-un rol

memorabil.

Dincolo de celebritate, cei de mai sus sunt frați de cruce cu cei trei sute de românași care au desantat sediul central *Microsoft*. Poate nu știți: în ograda lui Bill Gates se lucrează la cele mai performante și complete traductoare de limbi. Or, ce să vezi: grupul celor care se ocupă de limbile indo-europene e condus de un român. Tare, nu? Nu, e un fleac. Poanta e alta: cealaltă echipă, a celor care trudes la limbile asiatice, are în frunte tot un român.

Cam asta ar fi.

P.S.: Din când în când, simt nevoia să vorbesc și despre altfel de români. Dar, pentru că e totuși o rubrică de comentariu politic, poftim: Traian Băsescu, Călin Popescu Tăriceanu, Emil Boc, Elena Udrea, Gigi Becali, Corneliu Vadim Tudor, Leonard Orban, Petre Roman, Ion Iliescu, Mircea Geoană, Cozmin Gușă, Lavinia Șandru...

Unde dai și unde crapă

Simpaticul Adrian Cioroianu a fost propus ministru de Externe pentru că doi amețiți români din Irak s-au crezut la Hollywood și s-au apucat să filmeze un thriller cu o bază militară americană! Din cine știe ce motiv – că nu l-a întrebat nimeni! – ministrul Răzvan Ungureanu i-a spus despre incident lui Băsescu, dar nu și lui Tăriceanu. Când a aflat premierul, românașii

erau în arest SUA de câteva luni! Normal, omul s-a supărat și i-a cerut șefului diplomației să-și dea demisia, ceea ce acela a și făcut. În locul lui, Tăriceanu l-a propus pe Cioroianu, uitând că acesta a fost cândva consilierul lui Stolojan... Sau poate tocmai de aceea...

asta înseamnă „Oleleleu!” Au fost și alte luări de poziție ofuscate. Ne și vedeam în conflict cu Italia! Peste câteva zile, însă, premierul Romano Prodi a confirmat menținerea trupelor italiene în Afganistan în cadrul coaliției internaționale. Și atunci, pardon de întrebare, de ce s-au mai supărat?

Frate-frate (de gintă), dar...

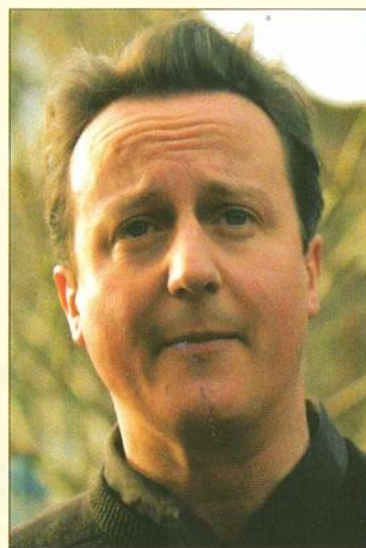
Șase ambasadori la Roma, printre care cel român, au semnat o inițiativă prin care cereau Italiei să nu-și retragă trupele din Afganistan. A ieșit supărare mare! Massimo D'Alema (foto), vicepremier și ministru de Externe, a declarat, în timpul unei vizite la Seul (deci de la mare distanță), că este vorba despre o inițiativă „neobișnuită”. În eufemisticul limbaj diplomatic

Unii da, alții nu

Colegiul CNSAS a decis că ziaristii Cornel Ivanciuc (cărre oricum recunoscuse) și Doru Braia (foto) au făcut poliție politică, în schimb Bogdan Chirieac e „curat”. În aceeași zi, Colegiul a respins contestația depusă de Rodica Stănoiu. Adică rămâne cum s-a stabilit: a fost. Stranie lista VIP de până acum, cu alde Braia (ce s-or bucura ilieștii care reușiseră să-l expulzeze din țară!), dar fără alde... (completați pe linia punctată cu numele celor despre care sunteți siguri că au fost).

Dramă și mister

Erika Ortiz, sora cea mică a prințesei Letizia (în imagine îmbrățișată de prințesa Cristina), a murit din cauze încă neprecizate. Casa Regală a cerut discreție și a refuzat să ofere amănunte, dar presa spaniolă crede că Erika s-ar fi sinucis. Anul trecut se separase de soțul ei și urmărea un tratament pentru anxietate și stres. Erika (31 de ani) a fost găsită moartă, în apartamentul ei din Madrid, de către prietenul ei.

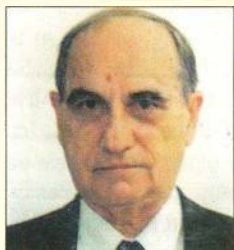

So, what!?

Liderul opoziției britanice, David Cameron, a fumat cannabis pe când era elev la una dintre cele mai exclusiviste școli din regat, a aflat presa britanică. Nonșalant, Cameron a refuzat să comenteze informația, declarând că are dreptul la viață privată. Să vezi ce-o să se agăte de chestia asta politicianii români, care n-o au cu drogurile, dar se poartă de parcă da.

Ce-i mai mică și mai mică...

...decât Insula Șerpilor? Așezarea Satul Alb de pe atol! O nouă încercare jenantă a Kievului de a dovedi că insula ar fi un teritoriu locuit, astfel încât Tribunalul Internațional de la Haga să decidă că Ucraina ar trebui să aibă un spațiu maritim mai mare. Cică în sat ar fi hotel și bancă! Oare care o fi cursul de schimb în scrumbii? MAE consideră că demersul nu poate avea efecte juridice și nu poate influența delimitarea platoului continental și a zonelor economice exclusive ale României și Ucrainei în Marea Neagră, aflat din 2004 în discuție.

Basil Ștefan

O putere nucleară mai puțin

Cultul personalității lui Kim Jong Il nu încetează să uimească lumea. „Florile înfloresc când el apare și curcubeiele se ivesc la aniversarea sa”, exultau mass-media nord-coreene la 16 februarie, când „dragul conducător” tocmai împlinea 65 de ani. Și într-adevăr, de ziua sa, declarată sărbătoare națională, Coreea de Nord a fost, ca de obicei, plină de flori, de cântece și dansuri, de parade civile și militare, de pancarte și eșarfe multicolore. Bref, spectacolul arhicunoscut și nouă, oferit în asemenea ocazii de dictatorii comuniști, cu acea veselie tristă, la comandă, a oamenilor, stimulată de o uriașă mașinărie propagandistică, dar în cazul de față și de livrarea anticipată a rațiilor de alimente, însoțite chiar și de câteva banale, dar rarissime suplimente. „Ni s-au dat bere și dulciuri”, spunea o manifestantă, vizibil bucurată de neașteptatele daruri.

Ce-i drept, de această dată dărnicia bruscă a lui Kim Jong Il avea și o motivație reală în ceea ce scribii săi numeau „succesul în lupta cu SUA în dosarul nuclear”. Cu numai trei zile înainte, negocierile sextaparte (cele două state coreene flancate de SUA și Japonia, de o

parte, de Rusia și China, de cealaltă parte) se încheiaseră printr-un acord ce poate fi considerat fără rezerve drept istoric, deoarece prevede renunțarea de către Coreea de Nord la arma nucleară, cel mai megaloman, mai ruinător și mai periculos program al său. Mai în detaliu: RPD Coreeană va închide principalul său reactor nuclear, de la Yongbyon (unde s-a produs plutoniul pentru prima bombă atomică nord-coreeană, testată cu semisucces la 9 octombrie 2006) și va readmite inspecțiile AIEA. În contrapartidă, Statele Unite vor demara negocieri cu RPD pentru stabilirea de relații diplomatice și vor scoate această țară de pe lista statelor care susțin terorismul („axa răului”). În mod similar, RPD și Japonia vor începe convorbiri vizând normalizarea relațiilor lor. În fine, Phenianul va primi un ajutor economic totalizând un milion de tone de petrol: 50.000 tone imediat, restul după dezafectarea efectivă a reactorului de la Yongbyon.

Dacă acest acord va fi aplicat ad literam, lucrurile nu se vor opri aici. Cinci „Grupuri de lucru” ale semnatarilor au fost însărcinate cu deplina aplicare nu numai a acestor acțiuni,

considerate drept „inițiale”, ci și a obiectivelor de perspectivă ale Declarației lor comune. Pe lângă denuclearizarea Peninsulei Coreene, normalizarea relațiilor RPD-SUA și a relațiilor RPD-Japonia, ele vor promova cooperarea economică și energetică, precum și – titulatura acestui Grup de lucru spune tot – „Mecanismul privind pacea și securitatea în Asia de Nord-Est”.

În pofida repulsiei lumii civilizate față de regimul stalinist de la Phenian, acordul din 13 februarie merită toate laudele. Este pentru prima oară după mulți, mulți ani, când un stat renunță la posesia armei nucleare a cărei tehnologie de producție tocmai o pusesese la punct. După multe regrese, cauza neproliferării armei atomice face și un pas înainte. O zonă dintre cele mai tensionate are acum șansa păcii, însăși populația Coreii de Nord putând spera la zile mai bune. În fine, dar nu în cele din urmă, ci înainte de toate, acest rezultat remarcabil s-a obținut prin tratative și nu prin război.

Ioan Iacob: „Nu există poveste care să nu poată fi transpusă în imagini”

Editura *Humanitas* a lansat *Povestea poveștilor* de Ion Creangă, o ediție trilingvă în română, franceză și engleză. Cartea a fost ilustrată de către pictorul Ioan Iacob. *Povestea poveștilor/The Tale of the cock/L'Histoire du vit* a fost tradusă de Alistair Ian Blyth, absolvent de Cambridge, și de Marie-France Ionesco, fiica lui Eugène Ionesco. Creând imagini diferite pentru fiecare dintre cele trei variante – română, engleză și franceză – Ioan Iacob *repovestește* într-un stil original istorisirea lui Creangă. Vara trecută, artistul a expus prima oară într-o galerie românească, la *Curtea Veche*, iar acum, odată cu lansarea *Poveștii poveștilor*, Ioan Iacob a fost prezent din nou în România expunând la Librăria *Cărturești* desene în creion și acuarelă care însoțesc ediția apărută la editura *Humanitas* a *Poveștii poveștilor*.

▼ V-ați întors din Germania pentru o perioadă anume sau de tot?

– Eu locuiesc de 30 de ani în Germania, de aproximativ zece ani am o relație cu logodnica mea care este din București. Avem o locuință la Düsseldorf și una la București așa că ne împărțim timpul, o parte suntem aici și o altă acolo.

– **Să ne întoarcem la momentul când ați început proiectul cu *Humanitas*. Cum a fost proiectul cu Liiceanu?**

– Eu îl cunoșteam pe Liiceanu pentru că tocmai citisem *Ușa interzisă*. Am umblat o jumătate de an cu această carte la mine, așa că în clipa în care am fost sunat să mă întâlnesc cu el în galerie, într-o duminică dimineața, eu știam cine va intra pe ușă. Credeam că știu!

– **Câteva cuvinte în plus și despre expoziția de la *Curtea Veche*, despre ce este vorba? A fost o expoziție care reunea lucrări dintr-o anume perioadă?**

– Nu. Niciodată nu fac o expoziție în care să pun pe pânză perioade diferite. Când fac o expoziție o consider ca pe un capitol nou, deci este o idee pe care o expun în cadrul unui spațiu dat. Asta înseamnă că văd spațiul, îmi fac o anume concepție și lucrez la un ansamblu de lucrări care să fie coerente în acel spațiu. Așadar, e un capitol nou, nu pot atașa pânze dintr-o altă perioadă pentru că își pierde coerența. Așa a fost concepută și această expoziție în care predomină pictura în ulei, plus câteva vitrine și doi pereți mai mici pe care erau expuse desene și acuarelă. În sensul acesta, am oferit un capitol

complet pentru că dânsul a putut să vadă și grafica mea, deși nu sunt grafician de meserie.

– **Cum a decurs proiectul, cum s-a amorsat?**

– Dânsul m-a întrebat foarte direct și repede, după ce a văzut galeria, dacă eu cunosc *Povestea poveștilor* și *Craii de Curtea-Veche*. *Povestea poveștilor* o cunoșteam, *Craii de Curtea-Veche* pot spune că o citisem pe la 14-15 ani, dar mi-o aminteam foarte vag.

– **Vi s-a părut o provocare datorită conținutului incendiar?**

– Da. De ce? *Povestea poveștilor* e radioactivă, iradiază personajele în asemenea măsură încât toate se află din acel moment, după înfăptuirea minunii, într-o transformare, totul se transformă, devin altceva sau își descoperă o altă trăsătură de existență, se află la o răscruce. Vă dați seama ce se întâmplă: un țaran simplu care merge cu păpușoi la piață – un lucru firesc – de pe azi pe mâine e pus în situația să meargă la piață cu o substanță radioactivă.

– **Mi s-a părut că *Povestea poveștilor* are un conținut ezoteric. Cum pot aceste lucruri care țin de senzational și metafizică să fie transpuse, traduse în imagini?**

– Eu am numit această stare paranormală. Ezoterismul conține paranormal, așa zice. Vreți să știți cum se poate transmite în imagini această poveste? Ideea mea e că nu există poveste care nu poate fi transpusă în imagini. La prima citire a poveștii am avut senzația unui umor grotesc. E ceva acolo care bate la ochi de la prima vedere. Și, ca umare, au început să-mi zbâmbăie prin minte

Născut în 1954 la Biertan, județul Sibiu, Ioan Iacob a părăsit România în 1975. După ce a fost respins cinci ani la rând la Arte Plastice București și Cluj, în Germania l-au admis trei universități deodată: Academia de Artă din Düsseldorf, cea din Köln și cea din Hamburg. A rămas la Düsseldorf, secția de liber-profesioniști, unde a absolvit în 1984, clasa profesorului Gothard Graubner. Cartea sa de vizită, cuprinde: o călătorie de studii în Egipt, o bursă Max Ernst a orașului Brühl și un Premiu al Fundației Jurgen Ponto.

tot felul de imagini umoristice crezând că asta ar putea fi soluția. Când i-am spus lui Liiceanu că o fac, știam că așa va fi, dar nu știam cum. Dificultatea a început în clipa în care a trebuit să mă apuc de treabă. Am făcut câteva schițe, cu tentă umoristică, dar am realizat foarte repede că nu am stofă de umorist.

– **Cum ați rezolvat „problema falusului” fără a exista riscul de a induce o provocare subliminală, grosieră?**

– Mie nu-mi era clară ideea, ea s-a născut în timp ce desenam pentru că trecând de prima dificultate – în primul rând trebuia să desenez – mi-am dat seama că acțiunea acestei povești nu poate fi realizată în sensul acționarismului declarat pe hârtie. Pentru asta ar fi trebuit să fac desen animat sau film. Așa că m-am aflat în situația dificilă de a găsi o imagine adecvată care să însoțească acest text. Ideea că aceste personaje se află toate într-o psihologie profundă a fost pentru mine salvatoare. În primul rând, a trebuit să-mi clarific cum ar putea să arate protagoniștii acestei cărți. Să le dau chip, ca să ajung în cele din urmă la concluzia că o babă trebuie să arate ca atare, țaranul să fie țaran, iar știuletele să aibă forma reală plus varianta metamorfozată. Și atunci am trecut pe plan psihologic, și am portretizat starea în care se aflau personajele. Când spun personaje, numesc personaj și păpușoiul și echivalentul lui metamorfozat. Am mers pe această idee de a portretiza subtil, fără prea mare gestulație starea în care se află personajele în decursul acestei povești, pe măsură ce ea se derulează. Din acea clipă am început să desenez foarte lejer.

– **Cu ce intenții s-a apropiat *Humanitas* de *Povestea poveștilor*?**

– Eu cred că intenția lui Gabriel Liiceanu a fost aceea de a găsi o replică grafică deosebită. Pentru că noi am început dialogul astfel: eu desenam la Düsseldorf, iar în clipa în care aveam un set de desene realizate, le transmiteam prin e-mail, cu rugămintea de a fi comentate. Să nu credeți că toată cartea e plină de portrete, nu la asta mă refer, portretizam starea în care se află anumite personaje, în coerența distribuției, în așa fel încât textul să aibă corespondență cu imaginea la un mod abstract. Nu era o transpunere în imagini *mot à mot*.

Text: **Mihail Gălățanu, Alice Gherman**

Foto: **Octavian Tibăr**

the Power of Transformation

Data In, Information Out

Pentru mai multe informații accesați www.kofax.com sau contactați partenerul autorizat din România,
Net Consulting, Str Știrbei Vodă, nr 150, sector 1, București
Tel: 021 223 27 01, 223 28 99; Fax: 021 312 41 99; E-mail: office@netconsulting.ro; Website: www.netconsulting.ro

Madeira, grădina a Atlanticului

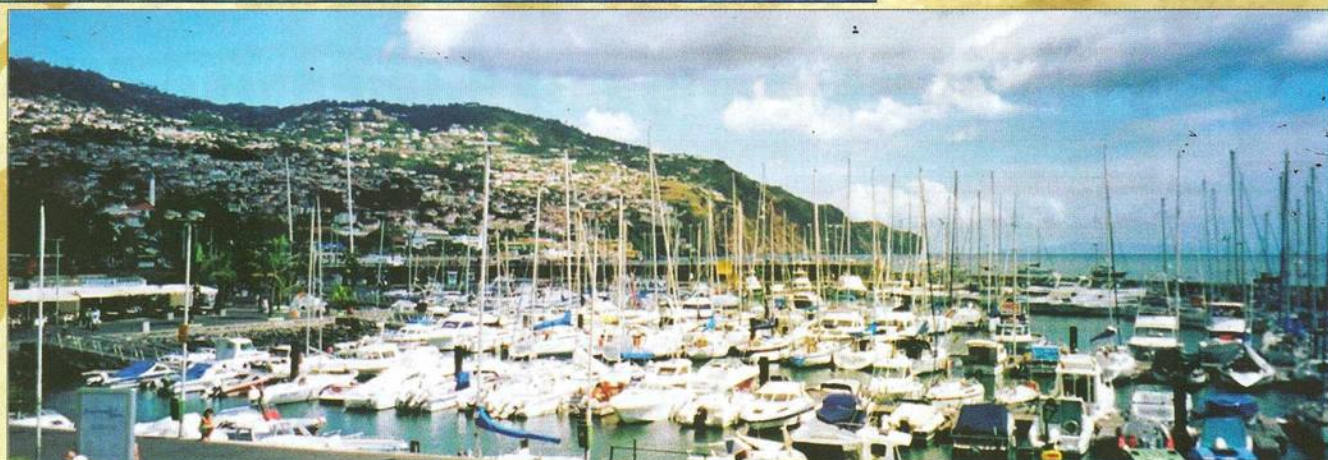
Plăcut este faptul că poți merge în Madeira în orice zi. Clima este fantastică, blândă, subtropicală... Niciodată prea cald, niciodată prea frig. Oamenii sunt cu gura până la urechi, nu știu cum fac, dar par fără probleme, gata să te ajute oricând, politicoși câtă vreme ești drăguț, ospitalieri până-n pânzele albe. Decorul în care aterizezi este perfect. Munții vulcanici se precipită către mare, cascadele curg demențial pe lângă șosele, marea e de-un cleștar înnebunitor

și-ți vine întruna să-i scrutezi adâncurile, văile ninse de flori colorate se asortează și ele într-un mare fel cu oceanul din background, aerul e pur, poți să respiri până-ți umpli plămânii... Nu vă mai zic de înghețata din fructe exotice făcută în casă de gospodinele locale (de care n-o să vă săturați cât o să stați pe-acolo și pe care o s-o pomeniți, asta e!).

Se spune că poți cunoaște foarte ușor Madeira dacă te plimbi pe cursul ne-

număratelor ei canale de irigații. Dar, asta nu-i singura variantă. Mijloace de locomotie, în afară de banalele mașini de închiriat, ar fi... căluții; vă recomand plimbările pe spatele lor prin Santo da Serra. Mă rog, e de încercat și „excursia” cu telefericul, pe deasupra zonelor rurale, deși e destul de statică pentru gustul meu. Sunt însă niște peisaje splendide, plus că lecția despre tradiții e gratis, o să vedeți ce chef de viață au moștenit portughezii din Madeira și ce

New-entry între destinațiile exotice din 2007, Madeira este o insulă cu look dramatic, de film de prin anii '50, etern „îmbrăcată” în verde tropical. Nu se compară cu nici un alt loc. Nici cu Europa (deși aparține de ea) ori cu vecinele Canare, nici cu Africa, deși geografic este bucățică ruptă din dânsa.

plutitoare

gălăgioase sunt familiile ieșite la picnic în zonele acelea cu parfum idilic. Oricum, dacă vă uitați la Madeira de sus, de pe Google Earth, de pildă, e greu să vă imaginați că această insuliță are atâtea de oferit. În Funchal sunt tot atâtea monumente istorice, piețe și străduțe înguste ca-n orice capitală respectabilă. Casele și bisericile sunt construite din bazalt negru, marina e spectaculoasă, are o salbă de restaurante care se întrec în meniuri cu fructe de mare. Cele mai multe clădiri rezistă stoic de pe vremea când Funchal era „orașul zahărului”, adică din secolele al XV-lea și al XVI-lea. De altfel, numele îi vine de la „funcho”, care în portugheză înseamnă chimen dulce. Centrul este împărțit în trei zone importante: Sao Pedro, Santa Maria și Sê. Una dintre cele mai recente atracții turistice ale capitalei este *The Madeira Story Centre*. Ei, acolo, în partea veche a orașului, pe Largo Almirante Reis, față în față cu stația telefericului, poți să afli tot ceea ce te interesează despre istoria și dezvoltarea insulei din Atlantic. Practic, este un muzeu interactiv, care le oferă vizitatorilor săi o aventură virtuală cu momentele cronologice cele mai importante, de la nașterea insulei în urmă cu 14 milioane de ani până la prima aterizare a unui hidroavion în Madeira; o să auziți de Infatul Henrique, de Napoleon sau Churchill.

Orașul este localizat într-o zonă superbă. Bătrânul amfiteatru al orașului are baza în port și ajunge la o înălțime de peste 1.200 de metri, în pantă ușoară. De fapt, tocmai acest adăpost natural l-a atras pe primii na-

vigatori care s-au stabilit aici. Apoi, portul splendid și climatul perfect, combinate cu o poziție geografică de invidiat. Azi, orașul numără în jur de 104.000 de locuitori, iar traficul poate fi uneori destul de încurcat. Dar poate fi explorat foarte ușor la picior. Cred că centrul-centrului este catedrala Sê, una dintre comorile Madeirei, construită între 1493 și 1514 de Gil Eanes.

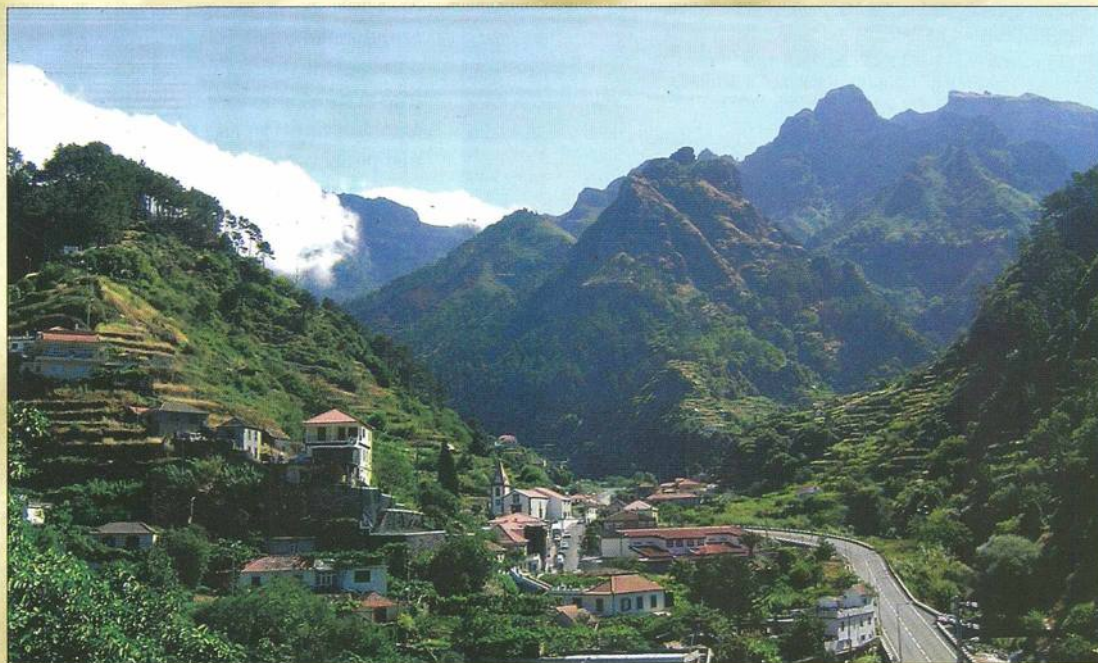
Insula este cunoscută în întreaga lume datorită frumuseții sale și este adesea alintată „grădina plutitoare a Atlanticului”. În 2000, Funchal a primit chiar o medalie de aur, devenind „Orașul prosperității europene”, datorită grădinilor sale, unele dintre cele mai frumoase din lume. Desigur, florile sunt încântătoare în orice colț al insulei te duci, peșterile vulcanice – impresionante, plajele naturale – deosebit de frumoase.

Totuși, dacă vă așteptați să găsiți

cocotieri și nisip auriu, Madeira nu e pentru voi. Tărmurile ei sunt populare pentru apele de cleștar și temperaturile nemaipomenite. Nisipul e mai degrabă grunjos, alcătuit din pietricele. Sigur, există și zone cu nisipuri fine aduse special din alte părți, bijuteria insulei, locul cel mai ales și... auriu este Porto Santo, iar pentru persoanele sofisticate s-au amenajat piscine excelente.

Nu pot trece peste noua promenadă din Funchal, cunoscută sub numele de Lido. Nu numai că oferă și dezvoltă tot felul de facilități turistice, dar este umbrită de palmieri și mărginită de grădini botanice ca-n povești, ajungând în cele din urmă pe plaja Praia Formosa, unde oferă o priveliște care pur și simplu îți taie respirația: Cabo Girao și o mare ca-n visele cele mai frumoase.

text și foto **Ciprian Enea**

Cele mai bune oferte

Agencia Prestigetours

www.prestige.ro,
tel.: 021.319.77.94

- Hotel 3* – de la 23 euro/pers. în cameră dublă/noapte cu mic dejun
- Hotel 4* – de la 26 euro/pers. în cameră dublă/noapte cu mic dejun
- Hotel 5* – de la 56 euro/pers. în cameră dublă/noapte cu mic dejun
- Bilet de avion: 680 euro/pers. (taxe de avion incluse).

Agencia Butterfly Tourism

www.butterfly.ro,
tel.: 021.223.78.03

- Hotel 3* – de la 838 euro/pers.
- Hotel 4* – de la 877 euro/pers.
- Hotel 5* – de la 1.089 euro/pers.
- Pachetul include: zbor cu avionul, transfer aeroport – hotel – aeroport, 6 nopți cazare.

Aventura unui român în India

Acasă la Maitreyi

Marin Marian-Bălașa are studii de antropologie, este etnograf și folclorist. Reportajul din India pe care ni-l propune se apropie de sacru, behaviorism & literatură, în același timp. Bălașa este doctor în filosofie, absolvent al Conservatorului, cu cercetare de teren și specializări postdoctorale în China, Iran, Scandinavia, bursier Fulbright etc. Nu v-am impresionat încă? Poate o face textul de față. (M. Gălățanu)

Roșu indian

Stampe despre
Darul și Osânda
numită India

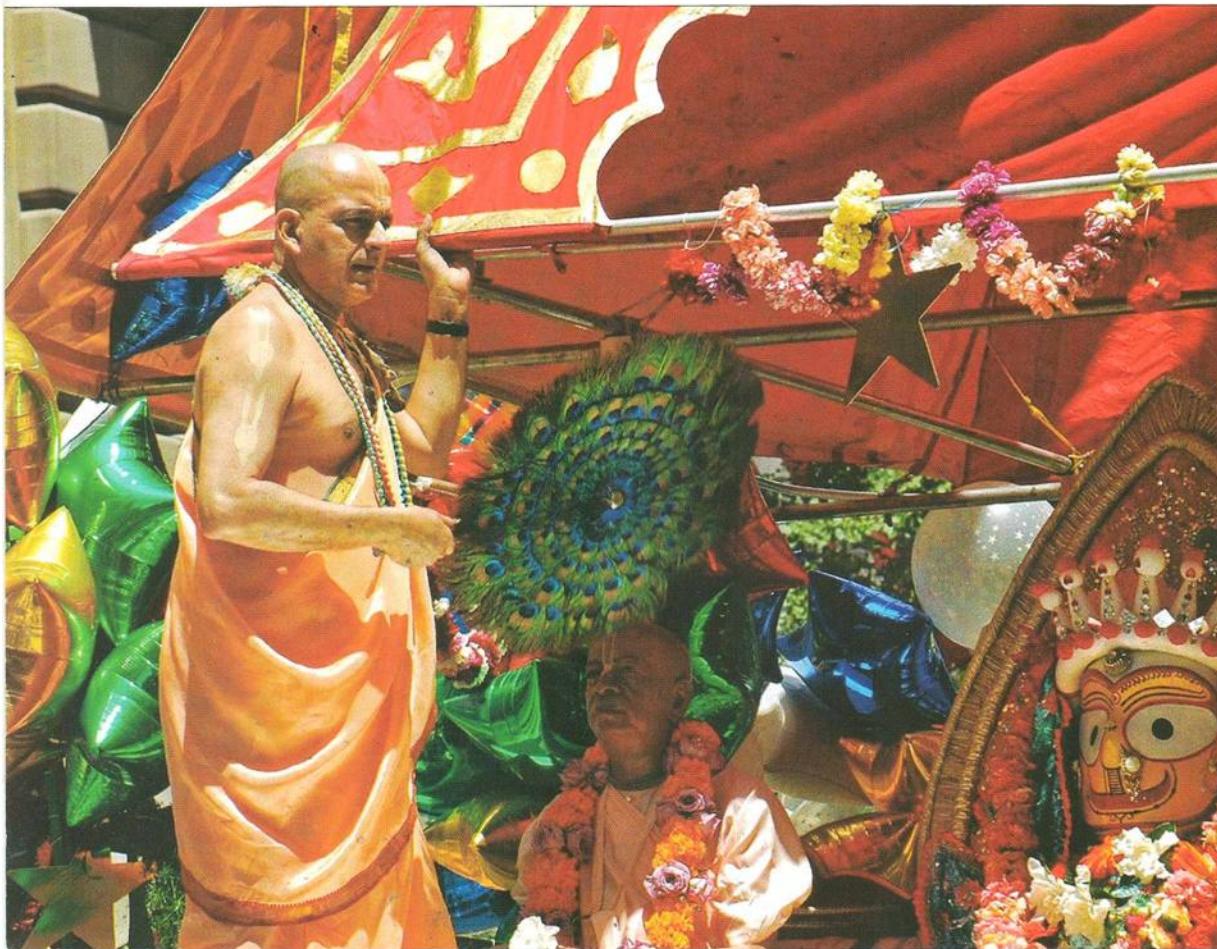
Osteniți de jegul propriilor lor sate și mahalale, est-europenii încă nu au invadat turistică India de astăzi. Deocamdată, în India, pe lângă autohtoni întâlnești zeci și sute de personaje de alte nații, majoritatea occidentale, înghițind lipsa de confort, țigănia, indiscreția cerșetoare a străzii, nu doar de dragul ieftinătății traiului și a puținței de a trăi liber, departe de civilizația lor. Pentru unii dintre ei viața de aici e o alternativă egal diferită, sălbatică, dar și purificatoare. Din acest punct de vedere, jumătatea mai tristă a

Europei va invada Orientul doar peste un pumn bun de ani. India nu e numai țara plajelor „libere”, a negustoriei profitabile și a hranei economicoase, a hotelurilor mizer-ieftine, a hașisului și a vagabondării, ci și țara învățăților și a învățăturilor de cel mai înalt rang, a brahmanismului ceremonial-vanitos, a yoghinilor cu puteri de excepție sau cu pretenții șmecherești, mulți dintre ei sacralizați devreme și acumulatori de averi imense, este și țara în care mântuirea sufletului sau echilibrul psihologic sunt bunuri comune, banale, despre care se vorbește în orice *ashram* și pentru care se reclamă rețete și mentori fără număr. Aici vin mulți călători

din Occident, pentru climatul spiritual și pentru ofertele spirituale ale Indiei. Din păcate, inclusiv din acest punct de vedere, al Indiei spirituale, est-europenii vor invada zona iarăși doar peste un număr bun de ani. Mai întâi trebuie ca indivizii, ca și majoritatea unei nații, să se elibereze de orice tutelă și manipulare tradițională, de grup, pentru a descoperi nu numai propria fragilitate și goliciune interioară, ci și pe acelea ale instituțiilor și maselor. Și astfel, pentru a începe să caute, așa cum fac occidentalii, sprijinul și iluminarea personală, pe urmele unui far sau guru mai mult sau mai puțin autentic sau sacrileg, mesianic sau șarlatan, adică a unuia care poate sprijini mintea sau psihologia individului mai eficace ca un psihiatru. India excelează în deținerea și oferta mentorilor spirituali.

În India nu e de stat pe loc. India e o condamnare fie la peregrinare, fie la pelerinaj. Nu-i cale de mijloc, ori de ales, în afara abandonului copilăresc. Sau ar putea fi varianta așezării. Adică a Așezării. Definitivă, cu trup și suflet, opțiunea transplantului sau a autohtonizării. Dar asta puțini o înțeleg și, și mai puțini o pot admite. Deocamdată, nu e cazul ca noi doi să vorbim despre asta. Poate mai încolo vei pricepe singur. Deocamdată, hai să zicem că îți prezint câteva dintre însemnările mele de călătorie și că îți propun un traseu atât turistic, artistic, geografic și cultural, documentar și ficțional, cât și spiritual, religios și mistic, adică ceva între peregrinare și pelerinaj, când mai puțin, când mai mult din fiecare sau din amândouă.

Prin cultura sa de tip feminin, India nu se dezvăluie ușor. Aici se stă și se revine, insistent. Turistul fugace, petrecând doar o zi, două în fiecare loc, nu numai că ignoră multe dintre cele vizitabile, dar nici măcar nu apucă să pătrundă ceva din ceea ce-a

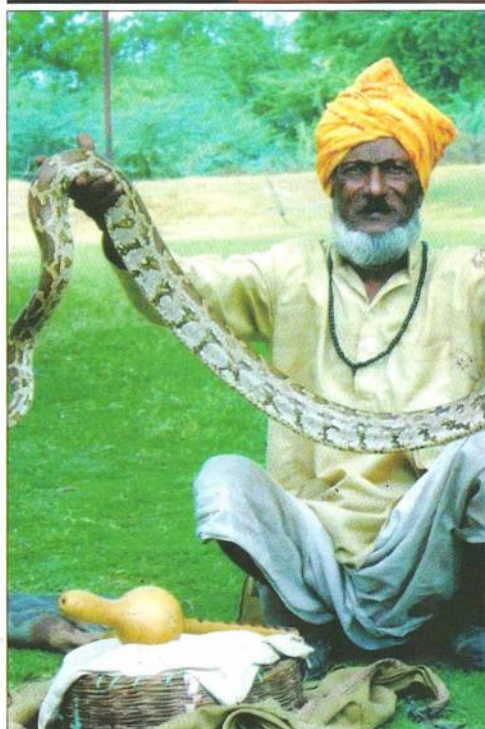
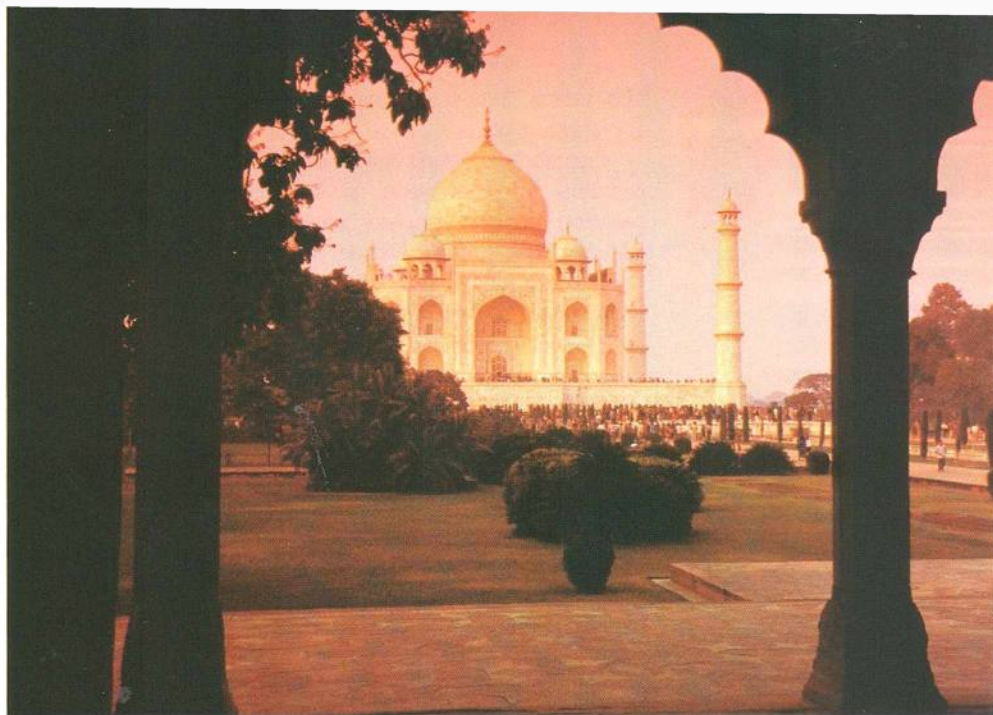

văzut. Cel ce se urcă în fiecare seară sau dimineată în alt tren, dăruindu-și lui și locului doar câte o zi-lumină, afară de vanitatea de a fi fost și el pe-acolo, afară de vulgaritatea de a fi fotografiat câte ceva pentru prietenii sau nepoții săi, de fapt nu are cum să priceapă ceva. India nu stă în câteva, oricât de multe, peisaje. Și majoritatea celor ce trec pe-aici știu asta. Cine a trecut pe aici, chiar dacă neagă o vreme, totuși va reveni. India nu seduce, ci aproape obligă. Vizitatorul ei e intoxicat pe viață.

La început India te intrigă, ba chiar te obosește până la oropsire. De pildă, India îți pune bine plămânii la încercare, la fel ca nasul, gâtul, laringele, coardele vocale, tot ce e cale respiratorie. Indienii nu înlătură praful, ci doar îl stârnesc, pentru a nu fi vizibil pentru o clipă. Mătură cu un pumn de nuiiele, care sunt de fapt bețișoare rare. Cine e alergic la praf trebuie să evite întreg Orientul. Dar orașele sale sunt de evitat pentru oricine, din pricina poluării excesive. Vehiculele folosesc o motorină proastă și nici un fel de filtre pentru gazele de eșapament. Praful sufocant sau ploaia și umezeala lui Brahma sunt mai puțin otrăvitoare ca fumul, gazul și zgomotul motorei *Bajaj*, ale motoriksei, ale minibuzului pe trei roți (*tempu*), ale autobuzului preistoric și ale camionului dravidian, care, pe lângă eleganțele *Suzuki* și *Yamaha* made in India, năpădesc centrul, zonele comerciale, zonele turistice și orice căi de comunicație.

Scuipatul și urinatul bărbaților în public nu scârbește pe nimeni. Indienii se spală zilnic, mai ales la prima oră a dimineții. Spălatul acesta înseamnă baie completă, din creștet până-n tălpi. Pentru dinți utilizează degetul gol al mâinii drepte, pe care-l înmoaie întâi în palma stângă. Acolo țin o substanță alcătuită din tărâțe de orez și sare, despre care se spune că e și sănătoasă, și eficientă în sens igienic. În emisfera nordică e însă frecvent bățul de arțar, salcie sau arin special. Frecarea acestuia de gingii și de dinți până la înmuierea și distrugerea sa totală e atât igienică, precum și antiseptică.

Tără de parcurs doar în sandale sau șlapi, în India omului nu numai că nu-i trebuie ciorapi, dar nici măcar încălțări. Ca să-și substituie blana pierdută prin evoluție îi ajunge un singur cearceaf tot anul. Iarna trebuindu-i, poate, în plus, doar un turban (preferabil de zece metri de pânză răsucită) și, eventual, pe timpul nopții, o pătură. Cel puțin în emisfera sudică, o cingătoare în jurul coapselor e suficientă bărbaților, iar pentru femei o cât de simplă învelitoare, mergând din gât până la glezne, e de-ajuns. Casele de tip tradițional ale oamenilor se adaptează (și ele) pasiv la natură. O natură uneori intempestivă, adesea blândă. Adăposturile nu sunt niciodată gândite să

dăinuie, să supraviețuiască locatarului, iar deteriorarea lor nu generează grijă, panică, acțiune. Omul și adăpostul său, cel mai adesea, îmbătrânesc și se strică în paralel, în solidaritate. Colibe provizorii, fără nimic de prisos ori dispensabil, ba chiar și fără tavan ori podele. Parcă întâi se face acoperișul și se ridică apoi peste bărne, stâlpi sau ziduri subțiri. Parapetul-fațadă întretaie panta acoperișului pentru a-l lăsa să umbrească și bătătura-prispă. Arhitecturi simple, de o simplitate geografico-spirituală oarecum iminentă. Atât de inevitabilă, naturală, încât se abate inclusiv asupra construcțiilor contemporane. Numai că, la acestea din urmă, uimitoarea simplitate originală devine precaritate. Indienii nu se pregătesc defel pentru iarnă. Din două rele, adică excese, cel al verii și cel al iernii, ei îl socot mai grav pe cel al căldurii toride. Iată de ce și-au făcut case-

le în așa fel încât să le asigure mai multă răcoare: cu cât mai multe găuri sau forme de comunicare și ventilație. Iarna, aceste deschideri, plus toate crăpăturile și neetanșeitățile pe care le aduce cu sine scurgerea timpului sau ruina, îi expun pe oameni frigului. Dar nimeni nu se ostenește să-și readapteze ambientul, casa. Eventual cu ajutorul păturilor, noaptea de iarnă se suportă. Casa e mai mult o protecție pentru anotimpul cald. Cu toate că vara, cei mai mulți dorm în corturi, pe pământ sau pe acoperișurile-terase. Prin urmare, casa indiană nu e adăpost. Să fie metaforă, funcție virtuală? Să fie doar pentru că așa locuiește în genere omul? Pentru un aparent sincronism sau snobism? Oricum, ea trădează credința localnicului în inutilitatea sau precaritatea puterilor și intervențiilor sale. Indianul nu-și înfrumusețează – în sensul confortului –

**Jara plajelor
„libere”,
a hașişului,
a vagabonzilor,
a yoghinilor
cu puteri
excepţionale,
a hotelurilor
mizer-ieftine,
a negustoriei
profitabile,
a hranei
economicoase**

Nu seduce, ci aproape obligă

casa, pentru că nu-și face iluzii în privința adevărului vieții.

Pretutindeni, mizeria omului de rând e cumplită iar frumusețea și opulența palatelor, conacelor, templelor, muzeelor, a falezelor sacre sunt desăvârșite, supreme. Contrar oamenilor străzii, istoria, monumentele și natura Indiei te fac – pretutindeni și tot timpul – fericit. Însă după ce îi înțelegi și pe primii, dacă ajungi până la asta, nu mai ești nici nefericit. Atingi acea normalitate de simțire care se dispensează de euforii sau resentimente. Te simți bine și realizezi, cândva, că a avea liniște sufletească înseamnă de fapt a fi îndestulat, fericit.

Nu știu dacă însăși curiozitatea indienilor se oprește acolo unde se opresc cunoștințele lor de engleză ori doar engleza le e strâmtă, iar curiozitatea ar putea fi mai mare. Tot ce știe sau tot ce vrea să știe lumea străzii este *Where do you come from?*, nimic mai mult. Dacă eviți răspunsul scurt, aruncând șifonat cum că vii din cutare oraș indian sau că vii de la gară, de pe autobuz, căpoșii insistă: *What is your country?* Dacă și atunci faci pe deșteptul (*I have no country! I possess no country! That country's not mine!*), ei revin cabotin: *What is your nation?* Etc. etc. etc. Cu alte cuvinte, ei pot ignora orice altceva, însă de unde vii, nu numai că oricine știe (să-ntrebe), dar și că oricine vrea (să afle). Geografia, se pare, e pentru ei o fantasmă tentantă. Dacă nu te obișnuiești să ignori agasanta lor indiscreție, luând salutul stradal ori directă acostare ca pe un zgomot de fond, atunci, de zeci sau sute de ori pe zi, de absolut fiecă dată când te vei opri sau se va apropia de tine un băștinăș, vei repeta numele țării sau nației tale cu obstinație și exasperare, zilnic, de zeci sau sute de ori. Pentru variație însă tu vei putea răspunde oricui; oricum nu are nici o importanță. Căci, cel mai adesea, curiozitatea indianului sim-

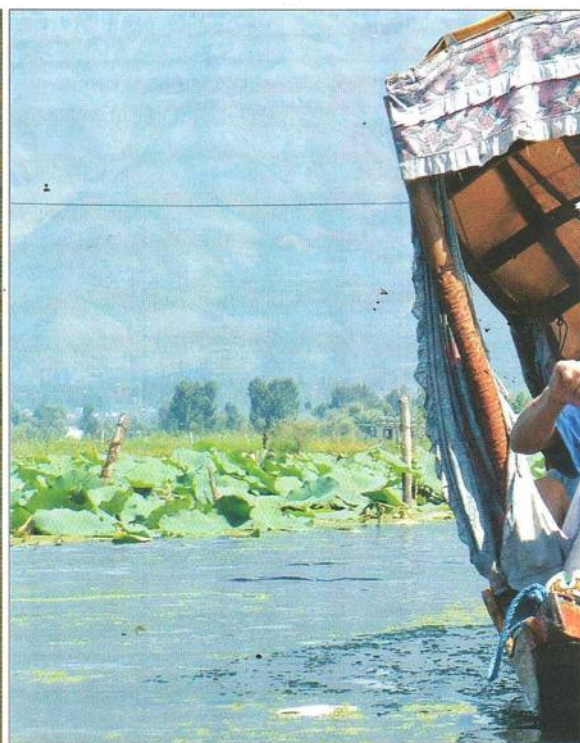
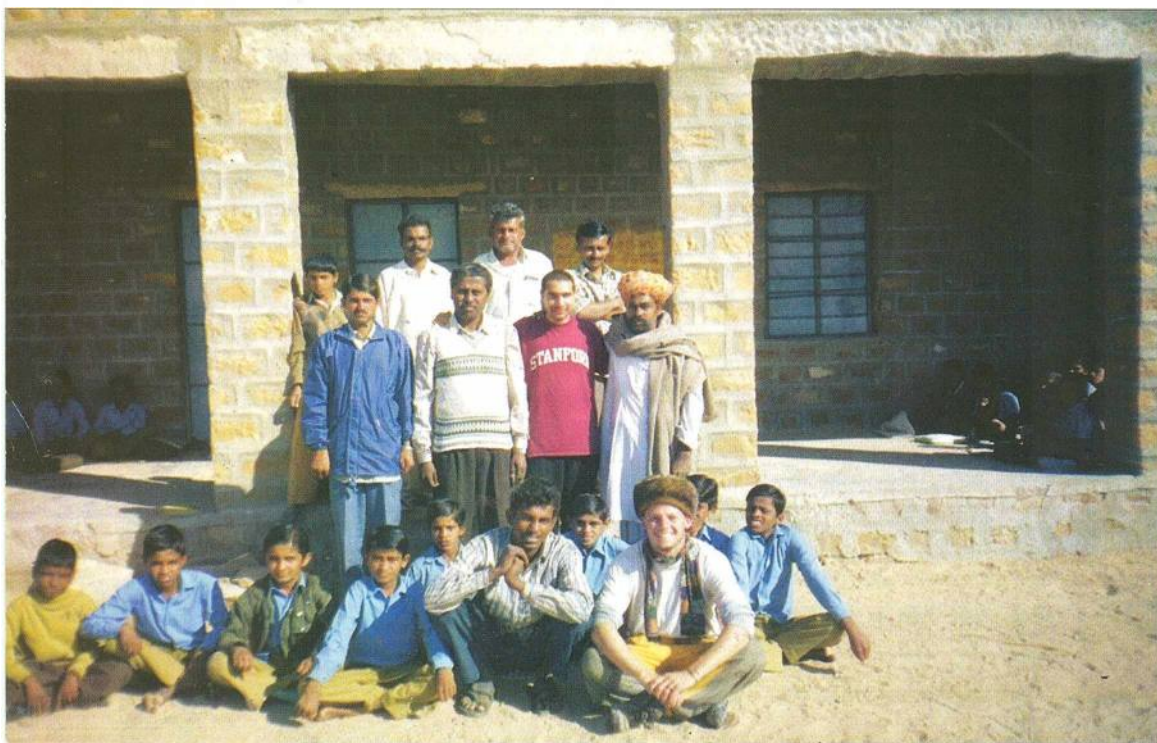
plu e satisfăcută de auzirea unui nume, a unei sonorități, de simpla luare în seamă a persoanei sale. Reale identificări și geografii fiziognomice nu fac decât vânzătorii și proprietarii de magazine din centrele sau cartierele cu mare afluență turistică, obișnuiți cu memorarea țării figurilor care se perindă și cu care pot sau nu face business, pe care le pot sau nu înșela.

„Conștiința” indienilor nu e aceea pe care o știm noi, în sens creștin și european. Ea e mai degrabă o psihologie integrală. Lotul *acesteia* a fost analizat și stăpânit de filosofii și religiile lor. India e mult mai diversă cultural, mentalitar decât Europa, mama uniformizării. Dacă India ar fi fost în Europa, europenii ar fi acum în Evul Mediu, iar din pricina războaielor și a măcelurilor pe orice motiv ar fi pe sfert ca populație. Reala toleranță numai indienii, îngrămădiți, diverși, au învățat-o. Nicăieri altundeva nu ar părea mai „natural” ca aproape oricare om sărac să fie hoț și criminal. Și totuși, datorită spiritului lor religios, indienii par a ști mai bine ca oricine să-și înfrâneze pofta, bestia. Lucrând asupra „dorințelor”, psihologia indiană acționează asupra instinctelor individuale și sociale, asupra tendinței de posesiune și dominare, de rapt și de violență, de invidie, substituție, crimă. Această reprimare de sine nu este însă masochistă. Indienii practică abținerea – spre deosebire de europeni – parcă fără conflict sau contradicție interioară, cu bucuria îndepărtării de un eu primitiv și primar. La insul religios dorința răpusă e compensată. În India am văzut pe cei necredincioși suferind din pricina faptului că nu au primit din mână mea cât ar fi sperat sau fiindcă nu au primit nici un ban de la mine. Pe credincioși i-am văzut însă îndepărtându-se cu un zâmbet care spunea, fără nici o declarație: nu vreau nimic de la tine. Compensația lor nu e în idee – ca la noi, de pildă: un zeu răsplătitor postmortem – ci

e liniștea sufletească a evitării conflictelor anxioase, a evitării efectelor pe care dezlănțuirea și satisfacerea făpturii bestiale le poate aduce pe termen lung. Neacționând negativ, nu de frică, nici de dragul răsplății, ci al sănătății care urmează crucificării poftelor, ei cunosc cu adevărat serenitatea launtrică, fericirea. Am întâlnit această abținere, stăpânire superioară de sine, această mică dar practică metodă de igienă psihică, astăzi, în stradă chiar, în autobuze, pretutindeni, la mulți oameni simpli. Iată unul dintre semnele minuscule, între mii, care confirmă mitul Indiei. Unde a fost vreodată religia mai operantă, în mod pozitiv și pe lungă durată, ca aici?

Indienii de rând trăiesc mult mai în prezent ca alte nații. Înainte de Ramakrishna și Vivekananda nu prea știu pe alții. Concentrați pe experiență, ei percep istoria în măsura în care aceasta se reiterează prin avataruri. Toți sfinții în care indienii cred fie abia au murit, de puțină vreme, fie sunt încă în viață. Ei nu așteaptă secole, ca europenii, ca să-și sanctifice oamenii de excepție.

Unul dintre lucrurile prin care India e eternă este acela al continuității apariției spiritelor iluminate și charismatice. India veche nu a reținut decât nume mari, principale, dar e mai mult ca sigur că și în trecut, la fel ca astăzi – dacă nu cumva mai mult în trecut –, au existat simultan nenumărați înțelepți cu putere spirituală deosebită. Ei renășteau credința prin exemplul propriei persoane transformate, capabili de a transforma vietile altora. Acum la tot pasul poți afla un *guru*, un maestru sau un învățător al adevărului realizat, fie autointitulat astfel, fie recunoscut de un număr mai mic sau mai mare de oameni. Acesta chiar poate acționa ca un *ritambhara*, purtător al adevărului, ori, neconcordant cu receptivitatea ta, îți poate părea fals. Care din asemenea guru e șarlatan și care nu, e dificil de spus, iar asta nu

**Scuiatul
și urinatul
bărbaților
în public
nu scârbește
pe nimeni**

**Țară
de parcurs
în papuci**

fiindcă obiectivitatea ar juca un rol foarte greu aici, ci tocmai fiindcă, în spiritualitatea Indiei, subiectivitatea e protagonistul. Fiindcă în spiritualitatea-în-act este vorba de manipularea și coordonarea intimității psiho-mentale și emotive, subiectivitatea e cea menită să selecteze, să discearnă, să mobilizeze și să comită conexiunile care duc singure la Realizarea de Sine, la Iluminare. Iată de ce, dacă ești cu adevărat un însetat după acea cunoaștere care înseamnă reformulare de sine, căutător al unui Dumnezeu practic și nu teoretic, India e locul în care-ți poți rezolva problema. Aici poți întâlni nu Zeul altor religii, ci pe acela strict personal.

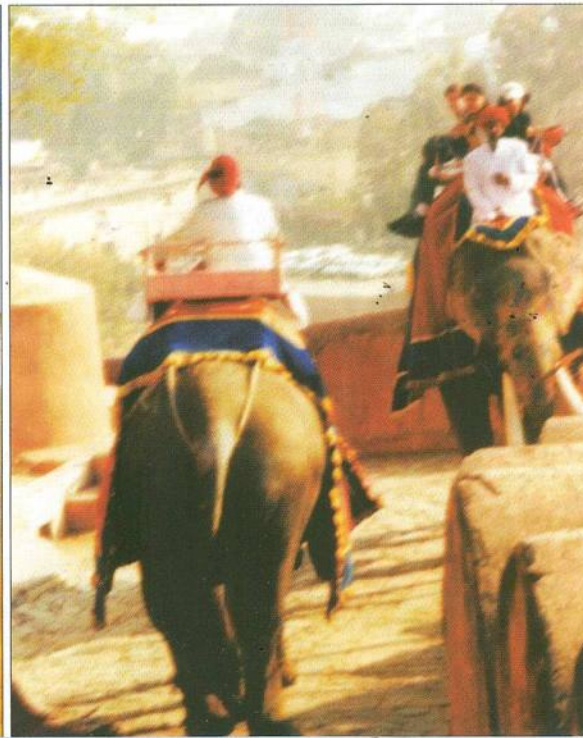
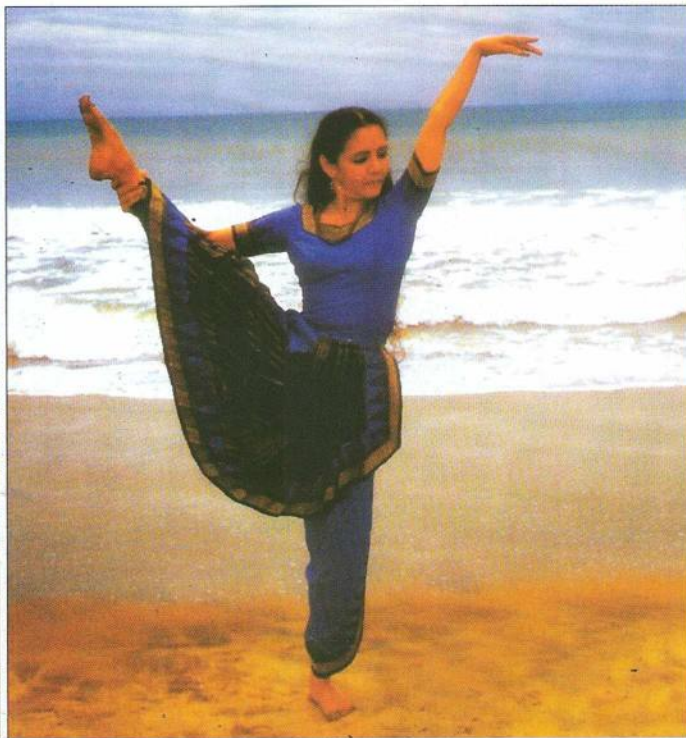
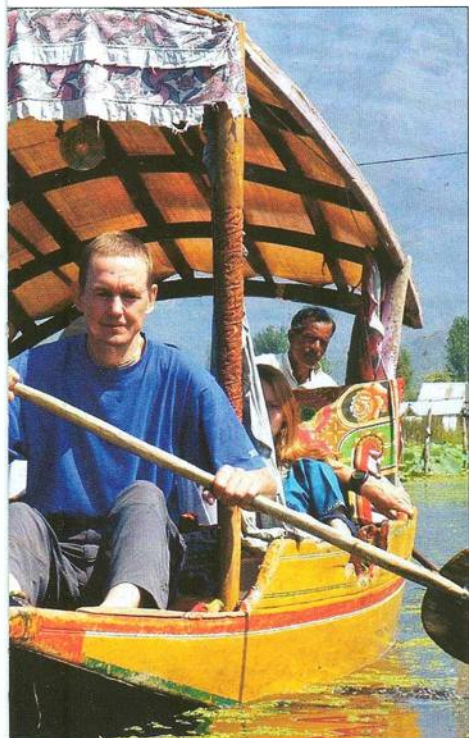
Una dintre cele mai specifice instituții indiene este *ashramul*, care e ceva între școala de exercițiu sever, sanatoriu atent aplicat și campus total relaxant. El poartă totdeauna tutela unui guru sau sfânt, fie viu, fie mort, mitologia locului pretinzând că prezența sa continuă oricum, iradiantă și eficientă. Ashramul e spațiul dedicat internării doritorilor de regăsire a Sinelui, de reunire cu sine, de relegare cu Dumnezeu. Sinele pe care-l pune în ecuație religia și orice filosofie indiană nu are nimic de-a face cu instanța egoică, orgolioasă, individualistă a psihologiei și limbajului european, ci se referă la acel impersonal și absolut Sine Universal, Dumnezeu însuși, ca substanță primă și finală a întregii existențe. Nu cei cu preocupări preponderent intelectuale, științifice sau profesionale vin într-un ashram, deși există și din aceștia, unele ashrame cu mai mari pretenții spirituale refulându-i însă, fiindcă ele se adresează și servesc cu predilecție celor însetați după aplicarea înțelepciunii, după traducerea religiei în viața personală. Când ashramurile actuale nu sunt doar școli de învățătură scripturală, strict brahmanică, adresate deci doar pregătirii preoților în tradiții hiperortodoxe,

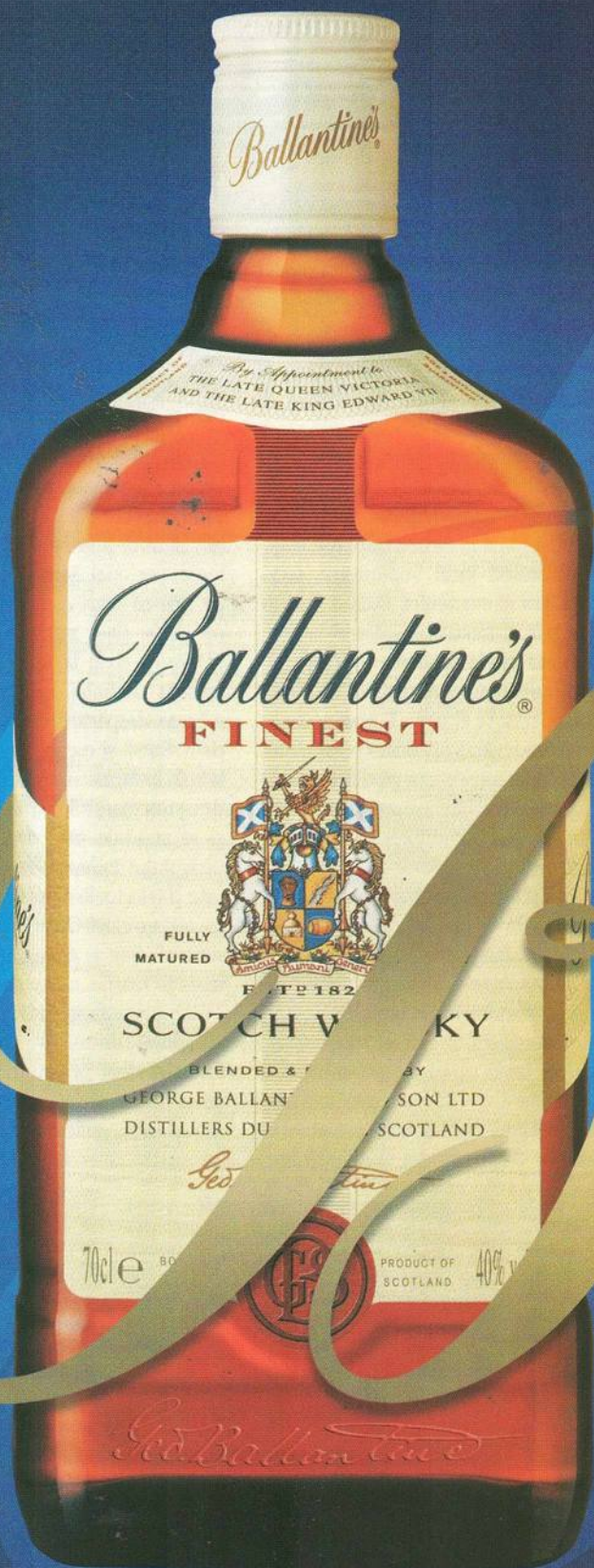

ci au alura *advaitic*-modernă a admiterii și adresării oricui, indiferent de casta, rasa și nația sa, ele sunt larg deschise și albilor occidentali. Pe aceștia îi întâlnești implicați trup și suflet, exersând jocul împărtășirii, participării, slujirii și smereniei, făcând fericiti munci agricole și menajere, spălând latrine săptămâni sau luni la rând. Și nu poți spune cu o corectitudine sau cu o îndreptățire desăvârșită că tot ceea ce ei par a fi găsit acolo li s-a dăruit cu adevărat ori doar corespunde așteptărilor, speranțelor sau credințelor lor, reclamate sau proiectate asupra locului sau asupra maestrului lor iubitor și puternic. Cea mai mare parte a „adevărului” de experimentat în preajma unui maestru spiritual ține de credința fiecăruia, de capacitatea fiecăruia de a se încrede în altceva și altcineva, de a se deschide universului demolării egoului și al abandonării în brațele asigurate ale încrederii în altul, în altceva. Mistericul și misticismul de experimentat astăzi sunt o chestiune de lucru cu sine. Și, în ashramele indiene, este ușor de constatat cu câtă bucurie e dispus cineva să îmbrățișeze

rumori precum că gurul respectiv știe totul, despre fiecare dintre discipolii săi, de la prima vedere, că el e infailibil și atotprotector, că orice-ți va spune va fi pentru tine un mesaj personal, salutar. Dacă te poți lăsa și pe tine să crezi așa ceva, senzația e fascinantă; iar dacă nu, simți cel puțin că ți-ar plăcea să crezi la fel. Transfigurarea e pe măsura credinței, experiența religioasă pe măsura despărțirii de rigoare și de scepticism. Sursa și esența fericirii sunt numai în inimă, în farmecul irațional al mitizării. Iată de ce toți maeștrii spirituali fac apel la inimă și se străduie să-ți deschidă ochii asupra pericolului îndepărtării de trup și de afect prin intelectualism, prin minte. De fapt, nu fac nici un efort. Cei mai „veritabili” dintre ei sunt cei care te tratează cu cea mai dezinteresată reacție, unii chiar cu indiferență. Ei există, bucurându-se de un statut pe care îl consfințesc destui. C-o faci și tu ori că-i negi contează doar pentru tine. Atitudinea ta îți poate aduce ție mai multă bucurie, ori doar același sațiu, golițiunea de ieri.

Text: **Marin Marian-Bălașa**

Ballantine's
FINEST

FULLY
MATURED

ESTD 1825

SCOTCH WHISKY

BLENDED & BOTTLED BY
GEORGE BALLANTINE & SONS LTD
DISTILLERS DUNDEE SCOTLAND

George Ballantine

70cl e

PRODUCT OF
SCOTLAND

40% vol

George Ballantine

Antiques

THE SCOTCH

JACK DANIEL'S

TENNESSEE WHISKEY
vă recomandă

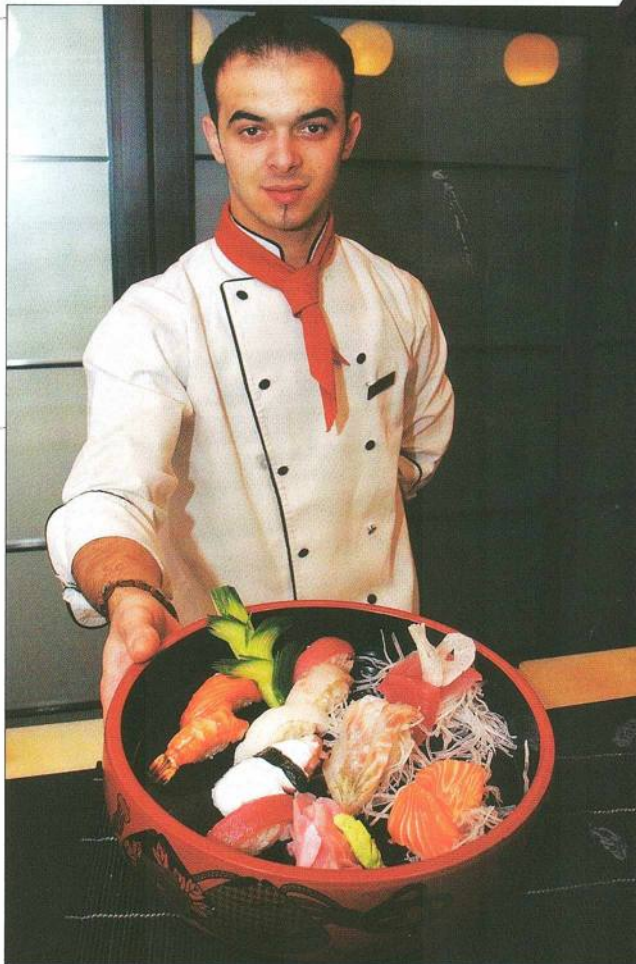
Pe 14 octombrie 2003 se deschidea, lângă magazinul *Victoria*, primul restaurant cu specific japonez autentic din București – **ASAMI**. Noutatea consta nu doar în meniul tradițional nipon, ci și în faptul că românii li s-a dat posibilitatea în acest fel să vadă cum li se pregătește mâncarea, chiar în fața lor. În România mai erau restaurante japoneze, dar **ASAMI** era primul cu mese de *Tappanyaki*, adică unde clientul este martor la prepararea bucatelor.

K

onnichi Wa!
Tondemonai! – Bună ziua! Bine ați venit!
Aceasta este urarea care vi se va face dacă treceți pragul restaurantului **ASAMI** din Capitală!

Între 13.30 și 23.30, de marți până duminică, și luna de la 17.00 la 23.30, sunteți bineveniți aici, în acest restaurant amenajat în stil tradițional japonez. Arhitectul Adrian Cristescu a realizat design-ul localului, după ce a

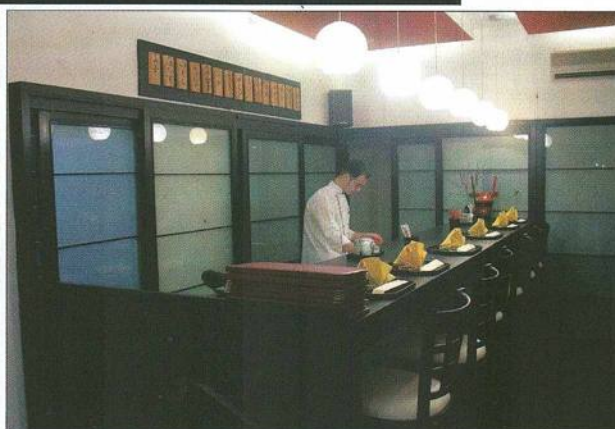
ASAMI,

o călătorie culinară în Țara Soarelui Răsare

sub ochii clientului în adevărate opere de artă cu gust exotic și parfum japonez. Pe lângă salonul de *Tappanyaki*, mai există și barul de *sushi*, unde sunt alte zece locuri și un alt tânăr bucătar român prepară *sushi* în fața clientului. „La *sushi* există un orez special care are bobul mare și e importat din SUA. El se fierbe într-un vas special, apoi se scurge și se rășfiră pe un vas japonez din lemn, se răcește și peste el se adaugă în diferite proporții zahăr, mirin și alte condimente japoneze, totul se amestecă bine cu mâna și se formează mici sămăluțe, care se ambalează în fileuri de pește – ton, somon, *Sea Bream*, sepie etc. – unse în prealabil cu *wasabi* (pastă de hrean). Totul se servește cu *wasabi* și ginger felii murate. O altă specialitate japoneză este *sashimi*, specialitate din felii mai groase de pește crud servite într-un vas de lemn cu ridiche albă, lămâie, *wasabi*, ginger murat și sos de soia. Alături de aceasta puteți să serviți un *sake* – 19 lei/80 ml, un vin de

prune 180 de lei/sticla de trei sferturi sau o bere japoneză *Sapporo* ori *Kirin* la 21 de lei/330 ml. Un meniu mediu la **ASAMI** costă în jur de 120 de lei, dar puteți alege și doar *sushi* de ton – 27 de lei, rulouri *Tekamaki* – 23 de lei, *Inari* (pastă de soia prăjită cu orez *sushi*) – 23 de lei, *sashimi* (somon, ton sau *Sea Bream*) – 54 de lei.

vizitat împreună cu patronul un restaurant autentic din Japonia. În salonul de 42 de persoane tronează în centru o masă de *Tappanyaki* unde dirijor de orchestră este Hamata Nobu, tânărul bucătar japonez în vârstă de numai 24 de ani, dar de o îndemânare culinară ieșită din comun. El conduce o echipă de șase bucătari români antrenați să satisfacă cele mai rafinate gusturi japoneze. Nu e de mirare că, adesea, firme precum *Subaru*, *Hyundai* preferă să dea petreceri cu specific japonez aici. Dar nu japonezii sunt principalii

Specificul bucătăriei japoneze constă în produse proaspete, crude și un design fantastic. Baza bucătăriei este pasta de soia. La fel cum noi păstrăm carnea în grăsime de porc, ei o păstrează în pastă de soia. Pe scurt, bucătăria japoneză e plină de fantezie și creativitate.

clienți ai acestui restaurant, ci mai ales românii și occidentalii care au văzut că poporul din Țara Soarelui Răsare știe să gătească bine și extrem de sănătos. La **ASAMI** ai garanția unei igiene perfecte, Hamata Nobu și echipa sa se spală pe mâini de zeci și chiar sute de ori dacă e cazul, dar și garanția unor produse proaspete (peștele vine între gheață, proaspăt, cu avionul din Japonia, produsele nu sunt congelate, ci doar ținute la rece) și de calitate. Legume, fructe de mare, carne de vită, porc sau pui, pește se transformă toate

Un meniu complet **ASAMI** conține creveți, somon, legume, brânză Tofu, mușchi de vacă, banană *Tappanyaki* flambată, totul costă 140 de lei, precizează Ion Negrea, managerul general al restaurantului **ASAMI**. Un prânz la **ASAMI** poate dura între 40 de minute și o oră și jumătate, personajele centrale sunt bucătarul și ale sale preparate. Așadar, *Meshi aga re, dozo!* Poftă bună!

text: **Alice-Claudia Gherman**

foto: **Octavian Tibăr**

Alina Turcu vine pe știrile meteo

Vremea sexy

„Luni va ploua în extremitatea de nord a țării. La Satu Mare, vor fi -1° C la noapte și +3° C în cursul zilei de mâine. Vântul va sufla slab până la moderat. Ploaie și în centrul țării și o minimă situată între 0° C și +1° C la Brașov, maxima va atinge +5° C. La București, Craiova și Timișoara sunt condiții de ceață în cursul dimineții. Minima va atinge +4° C, iar maxima va fi de +10° C” etc. Un text mereu schimbat, în funcție de starea vremii, dar foarte așteptat de către telespectatori în week-end. Și vremea este parcă mai frumoasă când ți-o prezintă o brunetă sexi, în vârstă de 23 de ani. Din octombrie anul trecut și până astăzi canalul tv N 24 are la rubrica *Meteo la final de săptămână* o tânără speranță: Alina Turcu.

Impulsivă, comunicativă, sociabilă, posesivă, emotivă dar și superstițioasă, Alina Turcu dă culoare unei rubrici ale cărei date sunt de obicei sobre, scortoase și științifice. Este studentă anul IV, la secția filosofie-jurnalism din cadrul Universității Spiru Haret din Capitală, două zile pe săptămână lucrează pentru o companie de brokeri în asigurări, încheind și asigurări CASCO și RCA, în restul săptămânii este instructor de dans pentru copii la trupa lui Costi Mărculescu, în week-end prezintă meteo. Știe franceză, italiană și spaniolă, dar și puțină engleză, iar crezul ei în viață sună extrem de filosofic – doar a dat la o facultate de profil! – dar și optimist: „Spun «Nu» compromisurilor, nu privi cu regret eventualele greșeli și, în general, nu privi cu mânie în urmă. Acceptă-te așa cum ești și îndreaptă-ți greșelile acolo unde

Culoarea preferată – galben; florile preferate – trandafirii galbeni; sportul practicat – bowling; poezi preferați – Bacovia și Coșbuc; adoră călătoriile – a fost în Grecia, Turcia, Bulgaria și vrea să ajungă în Tunisia sau Egipt; parfumul ei – Rush de la Gucci, respectiv Ultraviolet de la Paco Rabanne; adoră puii de leu, suricatele și maimuțele, dar nu are nici un animaluț acasă.

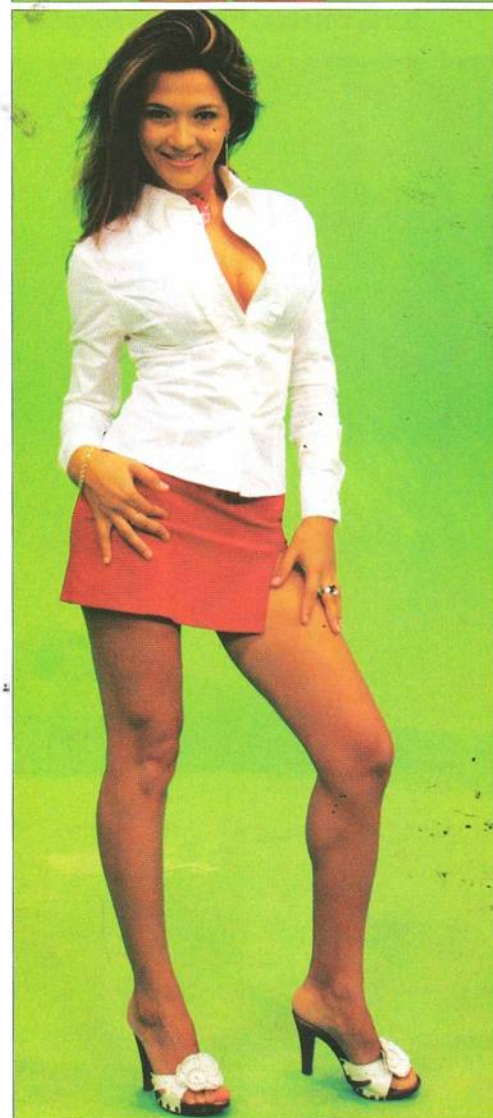
este posibil, fără a regreta!”

Înainte de N 24 a colaborat cu TVR 1, PRO TV și TVRM unde a avut emisiunea pentru pici *Mini Miss și Mini Mister*, a fost hostess la *Naționala de bere* și a participat la *Caravana Fresh Star*. Așa i-a cunoscut pe Andra, fetele de la *Blondi*, băieții de la *Sistem*. Fiindcă tocmai se căutau prezentatoare pentru emisiunea de știri sportive de la N 24, Alina Turcu a încercat și a dat probă. A picat, din cauza dicției! În paralel cu castingul pentru sport, se susținea o probă și pentru *Meteo*, din 30 de fete, doar Alina a fost aleasă. A venit la N 24 de la 1 septembrie 2006 pentru a face pregătiri amănunțite, iar de la 1 octombrie a intrat pe post. „Nu este greu fiindcă echipa cu care am lucrat a fost extrem de înțelegătoare, regizorul și producătorul au fost și sunt OK. Textul pe care îl rotesc este unul sobru, fiindcă N 24 este totuși un canal de știri, unde nu se permit mici jocuri și glumțe ca la *Național TV*”, explică Alina.

Superstițioasă din fire, Alina crede că cifra 24 îi poartă noroc. S-a născut pe 24 iulie 1983, a început să prezinte rubrica *Meteo la N 24* și și-a cumpărat cu bani proprii un *Matiz* albastru cu numărul 24. Deși în copilărie credea că se va face învățătoare – a și urmat un liceu cu profil pedagogic – Alina Turcu a fost sfătuită să meargă la facultatea de filosofie-jurnalistică de către dirigintele ei din liceu. „Am lucrat ca învățătoare doar două săptămâni, după care mi-am dat seama că nu am nimic în comun cu acest job, așa că facultatea a devenit principala mea preocupare. Sunt în anul IV și urmează să susțin licența. În place foarte mult munca de prezentator și sper să pot rămâne în televiziune. Nu-mi doresc să devin reporter și să fac muncă de teren și nici nu vreau să fiu redactor, dar prezentator sau producător tv mi-ar plăcea să devin. Da, asta da!”

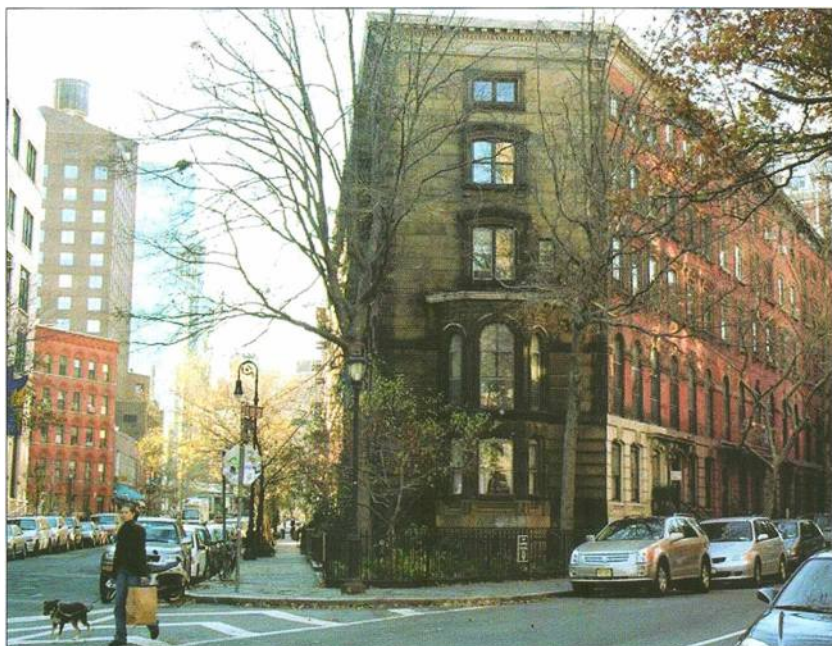
text, Alice-Claudia Gherman

foto, arhiva Național TV

Traversând Manhattan-ul

O plimbare prin Manhattan poate fi agreabilă, terifiantă sau pur și simplu banală, însă în nici un caz o experiență unică: atunci când traversezi străzile așezate geometric, ai impresia că ai vizitat deja locurile acestea de cel puțin câteva ori în viață, pentru că totul îți pare atât de cunoscut, din filme, videoclipuri sau cărți. New York-ul, oraș de primă necesitate, în care se trăiește cu intensitate și în viteză, i-a fost dezvăluit călătorului cu mult înainte de ajungerea lui aici: acesta este, într-o primă fază, dezamăgit de lipsa de mister a străzilor, apoi treptat cucerit, acaparat, dizolvat în melanjul de culturi, stiluri de viață și limbi. New York-ul este pur și simplu o moștenire culturală a unei umanități neliniștite, în continuă mișcare, iar Manhattan-ul, ceea ce are acest oraș mai bun de oferit în materie de arhitectură, muzee, viață de noapte, tipologii umane.

Cobor scările care duc către peronul de așteptare a metroului 5 din stația Morris Park. Stau de două săptămâni în Bronx, pe Barnes Avenue, în casa unor prieteni francezi, care locuiesc în New York de câțiva ani.

Acum câteva luni și-au cumpărat în această zonă curată și liniștită a Bronx-ului (nu acel Bronx care este atât de popularizat de media, cu ghetouri de negri și clădiri insalubre, mustind de delincvență, ci un Bronx ca un cartier pentru păpuși, în care viața este pașnică iar chiriile uriașe) o casă din cărămidă, cu geamuri foarte înalte și înguste: două dormitoare, un salon și o baie, 195.000 \$, plătiți pe loc dintr-o moștenire a ei. Sunt, în mod evident, mulțumiți de viața lor: sunt amândoi laboranți farmaceutici și adoră New York-ul, cu ritmul lui obositor; casa, pe care au decorat-o cu nenumărate obiecte

cu metroul

**Chinatown
și suvenirurile
de 1 \$**

**Un șir nesfârșit
de restaurante
în Little Italy**

frânzuzești, e pe gustul lor. De altfel, aceasta este o trăsătură a majorității străinilor care locuiesc în acest oraș: se simt ca acasă aici tocmai pentru că le este permis să fie ei înșiși; din fericire, New York-ul a scăpat tendinței americane de aplatizare a naționalităților, aici nimeni nu te privește ciudat dacă ești străin, din simplul motiv că majoritatea sunt străini.

De pe Barnes Avenue am avut de mers cinci minute până la stația de metrou. O călătorie costă 2 \$, de aceea mi-am cumpărat la începutul sejurului o cartelă de metrou de

20 \$, ca să primesc bonus 4 \$. Adică două călătorii în plus, cele de astăzi, când mă duc în Manhattan, pentru o ultimă plimbare. Mă așez pe banca de lemn de pe peron. Lângă mine mai sunt doi adolescenți negri, tăcuți pentru că ascultă muzică la i-pod-uri, mișcând ritmic din cap, și o tânără care, după trăsături, pare din America Latină, dar care îi vorbește fiicei ei în cea mai curată engleză americană. Trenul vine după câteva minute, e aproape gol. Mă urc într-unul dintre primele vagoane și încep să mă uit pe geam: metroul aerian traversează tot Bronx-ul, oprind din când în când în stațiile frumoase, cu vitralii colorate reprezentând peisaje sau compoziții abstracte.

Se așază pe banca din fața mea un bărbat cu șapcă de păslă, care adoarme instantaneu. În spatele lui se derulează cu repeziciune ultimele clădiri din Bronx, apoi intrăm în Manhattan. Vreau să cobor în partea de est a insulei, aproape de Chinatown, la stația Canal Street. Practic, voi traversa tot Manhattan-ul în metrou. Drumul durează o jumătate de oră bună; deasupra ușilor, pe harta traseului, se aprinde un becuț care îmi indică unde suntem. Stația Canal Street e cât se poate de anonimă și, în plus, are cinci ieșiri. Sunt total derutată, trebuie să întreb un polițist pe unde trebuie să o iau ca să ajung în Chinatown. El îmi arată un pasaj printr-o clădire imensă, de sticlă și beton (sediul unei administrații financiare), și îmi spune că e în spatele acesteia. Trec prin pasajul luminat cu neone și ajung într-o altă lume: clădiri cu două-trei etaje, cu balcoane de care atârnă lampioane roșii, o mulțime pestriță de chinezi minuscule, magazine de fructe și legume ale căror teighele acoperă tot trotuarul. Sunt și câțiva turiști, care fotografiază sau cumpără suveniruri de 1 \$ (în Chinatown se poate găsi aproape orice la 1 \$: pușculițe de faianță în formă de animale domestice, DVD-uri cu filme vechi cu kung-fu, parfumuri, bijuterii, tricouri cu *I love NY*, dicționare English-Orice-limbă și Orice-

limbă-English, tipărite pe hârtie ieftină, bețișoare parfumate, jucării pornografice). Într-unul dintre magazinele acestea aglomerate, prost luminate, și îmi cumpăr un breloc urât și o cutie de acadele. Din boxe care atârnă de tavan se aude muzică disco chineză.

Din Chinatown traversez Grand Street (o stradă nu prea mare, acoperită cu confetti) și intru în cartierul italian, Little Italy. Simt dintr-o dată lipsa lampioanelor colorate și a teighelelor cu pești exotici, morți și eviscerati pe loc: în Little Italy, pe străzile înguste, încă acoperite cu piatră de pavaj, restaurantele elegante sunt înghesuite unele în-altele, demne și țepene, în clădiri roșii sau cărămizii, cu scări de incendiu exterioare. La intrare, invariabil, câte un bărbat în costum, care te invită să intri. Pe Mulberry Street am trecut pe lângă mai mult de treizeci de restaurante, pizzerii sau cafele. Deși foarte frig, toate terasele erau pline. Nicăieri în lume, nici măcar în Italia, nu veți întâlni mirosul de pe acea stradă: un miros îmbietor, greu, de cașcaval topit, amestecat cu mirosul celor o sută de tipuri de cafea italiană și cu cel al deserturilor din fructe caramelizate. De la *La Bella Ferrara Pasticceria*, care are o firmă uriașă, de un albastru-aprins, îmi cumpăr o prăjitură cu căpșuni, de 1,65 \$: vânzătoarea, foarte tânără, mi-o învește în hârtie fină și bagă pachetul într-o pungă, cu trei cărți de vizită. Lângă mine, un copil îi arată mamei lui, în vitrină, prăjitura pe care și-o dorește: *Mummy, I want this octagonal cookie*, spune el, dar nu aud continuarea, pentru că mă așez la una dintre mesele libere de pe trotuar și scot harta: vreau să ajung pe Bleeker Street, care se spune că ar fi cea mai vie și mai frumoasă stradă din tot Manhattan-ul, care este la granița celui Greenwich Village boem, artistic, de care new-yorkezii sunt atât de mândri, deși acum nici un artist rebel și sărac nu și-ar putea permite să își închirieze un studio acolo.

**Greenwich Village,
sau cum să fii
un boem bogat
și cu stil**

**2nd Avenue
și restorantele
japoneze**

**De la
Metropolitan
Museum of Art
până în
Highbridge
Park, în câteva
ore**

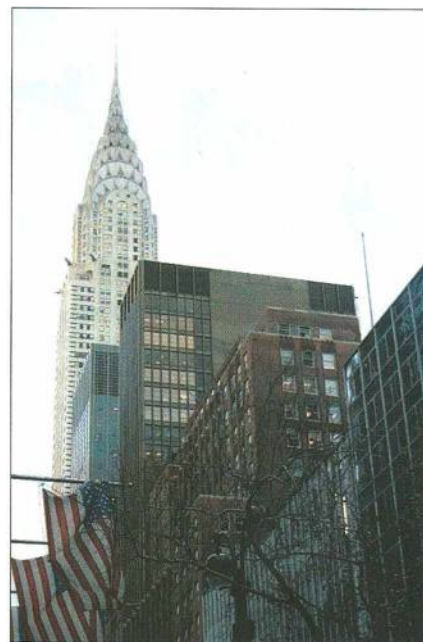
Până la Bleeker Street am făcut vreo douăzeci de minute. Este, într-adevăr, o stradă fermecătoare: foarte mulți tineri pe trotuare, vorbind tare și gesticulând, două magazine vietnameze de bijuterii, unul lângă celălalt, un magazin de costume și peruci, un magazin cu produse naturiste pentru frumusețe, *Afrodizia*, un restaurant cubanez, altul armean. Perpendiculară pe Bleeker Street este Carmine Street, o alee îngustă și necirculată, mărginită de ginkgo biloba desfrunziți. La numărul 34, la parterul unei clădiri cu cinci etaje, găsesc cea mai frumoasă și mai intimă librărie din tot New York-ul: *Drougas*, sau, ca să fie mai clar, un *Unopressive Non-Imperialist Bargain Bookstore*, cum scrie pe firmă. O librărie fermecătoare, în care se ascultă Bob Dylan și a cărei vânzătoare, foarte înaltă și foarte frumoasă, cu o privire fixă și nesănătoasă, refuză să îți dea orice explicație cu privire la cărți. Poți găsi aici practic orice, la prețuri incredibil de mici chiar și pentru România (majoritatea cărților costă în jurul a 2 \$): operele complete ale lui Lacan, într-o ediție mare cât un ghiozdan, biografii ale lui Joyce, studii despre tarot, budism, magie neagră, albume cu pisici, Parisul interbelic, caligrafie chineză, zei tibetani, temple pre-columbiene din Mexic. O librărie perfectă pentru orice scriitor în până de inspirație, sau pentru cei care nu vor să cheltuie prea mult pe cărți. Merg apoi către Washington Square, trecând pe lângă o clădire mare, în care, la începutul secolului, au murit o sută și ceva de muncitoare tinere, în timpul unui incendiu. Pe trotuar, mese cu cărți, șepci și tricouri cu inscripții amuzante sau pacifiste. Vânzătorii, foarte tineri, nu își privesc clienții în ochi, ci fumează și vorbesc între ei. În Washington Square sunt câțiva jongleri, vânzători de gogoși și turiști. Trec pe lângă un negru pe picioroange, îmbrăcat cu pantaloni lungi, frac și cămașă de culoarea turcoazului. Cântă jazz la saxofon și are în față o pălărie cu câțiva bănuți pe fund. În jur, copaci, fațadele hotelurilor scumpe, arcul de triumf, încadrat de cele două statui ale lui Washington, o fântână arteziană. Sunt exact în inima celui mai boem și mai șic cartier din Manhattan. În depărtare se aude

un clopot, probabil de la vreuna dintre catedralele de pe bulevarde.

Din Greenwich Village o iau pe 2nd Avenue, înspre nordul insulei. Traficul e intens, trotuarele mai aerisite. Trec pe lângă o sinagogă, care are un lacăt mare la ușă, o clinică de cardiologie, un atelier de reparații de biciclete, o spălătorie, un anticariat, un magazin de mobilă de birou. New York-ul e un oraș care trăiește, care palpită, nu e un oraș-muzeu, ca Parisul, de exemplu, el nu își ascunde magazinele cu prețuri reduse la periferie, ci le așază între *Dior* și *United Colors of Benetton*, umplând atmosfera de veselie salsei ieftine. Unele lângă celelalte, restaurante japoneze, discrete, mărunte, curate, care propun adevărate haiku-uri culinare: sushi cu sos de hrean și avocado, supă de soia cu creveți și fidea de orez, caracatiță cu ardei iute și ciuperci tinere. În vitrine, orhidee în ghivece de sticlă opacă. Simt apropierea Harlem-ului: câteva bărulețe în care se cântă jazz live, cu fațade roșii, negrese în rochii înflorate împingând cărucioare, magazine de instrumente muzicale. Pe 81 Street o cotesc la stânga, înspre vest. Trec de marile bulevarde (3rd Avenue, Park Avenue, Madison Avenue, 5th Avenue), până ajung în față la Metropolitan Museum of Art. În spatele lui se întinde Central Park, desfrunzit.

E a doua oară când intru în muzeu, într-o săptămână. Nu există bilet de intrare, ci o donație pe care fiecare vizitator o face muzeului; poți intra chiar și cu 50 de cenți. Am revenit aici pentru că vreau să văd expoziția sezonieră *Portrete germane din anii '20*: Max Beckmann, Otto Dix, George Grosz, Karl Hubbuch, Ludwig Meidner, Christian Schad (acesta cu doar trei picturi, dintre care autoportretul care apare pe coperta cărții *De ce iubim femeile*). Fenomenale, dureroase, cinice, exagerate. Îmi cumpăr afișul expoziției (un profil splendid al unui faimos travesti din Berlinul acelor ani, pictat de Schad).

Când ies din muzeu, deja s-a înserat. Pătrund într-un Central Park pustiu, populat doar de ratonii care caută prin tomberoane și de oameni care plimbă câte cinci-șase câini de rasă. În jur se văd zgărie-

norii, luminați și neverosimili. Traversarea durează un sfert de oră. Ajung pe Columbus Avenue și, la colț cu strada 84, intru în Edgar's Cafe, o cafenea stilată, cu o atmosferă intimă, mediteraneeană; a fost înființată în memoria lui Edgar Allan Poe; de altfel, un portret albastru al artistului se află pe perețele de lângă intrare. E una dintre comorile necunoscute din Upper West Side; intru și sunt condusă de o chelneriță cu trăsături slave la o masă pentru o singură persoană. Cer o căfea neagră, cu frișcă, și un tiramisu. Pe fundal, suitele pentru violoncel ale lui Bach. Rămân în cafenea o jumătate de oră, apoi plec înspre Broadway. E deja noapte. Un delir de lumini, de oameni care ies de la serviciu și caută restaurante, biserici, magazine cu lumini obositoare, sex-shopuri, clădirile Universității Columbia, ateliere chinezești de croitorie, florării deschise non-stop. Merg tot spre nordul insulei, în Highbridge Park. Sunt epuizată, dar simt că această plimbare m-a îmbogățit și m-a eliberat de multe stereotipuri.

În parc mă așez pe o bancă de sub Washington Bridge. Privesc o vreme luminile Bronx-ului oglindindu-se în Harlem River, iar după o vreme mă duc spre metrou. Iau trenul 2 către Bronx, iar a doua zi avionul către România.

text **Alina Savin.**

Paste 2007

in Malta și Sicilia

InterContinental

de la **515€**
avion + cazare
cu mic dejun bufet

Solana

de la **383€**
avion + cazare
cu mic dejun bufet

**cupon
REDUCERE**

**Croaziera
gratuita**

Pentru prezentarea la înscriere cu
revista ce conține acest cupon

Detalii pe:

www.besttourism.ro/cupoanereduceri

Bella Vista

de la **352€**
avion + cazare
cu demipensiune

235€
de la
avion + cazare

Turul Siciliei 120€

Excursie de 1 zi, se viziteaza Muntele Etna, Taormina.
Durata transferului pe mare este de 90 minute
și se realizeaza cu catamaran de
mare viteza. Excursia nu include
nici un fel de masa.

Malta Travel - str. Pitar Mos nr. 29, et. 1, ap. 23, interfon 23C, sector 1, Bucuresti,
Cod fiscal: RO11702426 Reg. Com.: J40/3806/1999;
Capital social: 20.000 RON; Tel/Fax: 0040-21-318.59.92/318.59.93;
Mobil: 0722-62.69.03; E-mail: maltaltd@malta.ro; www.malta.ro

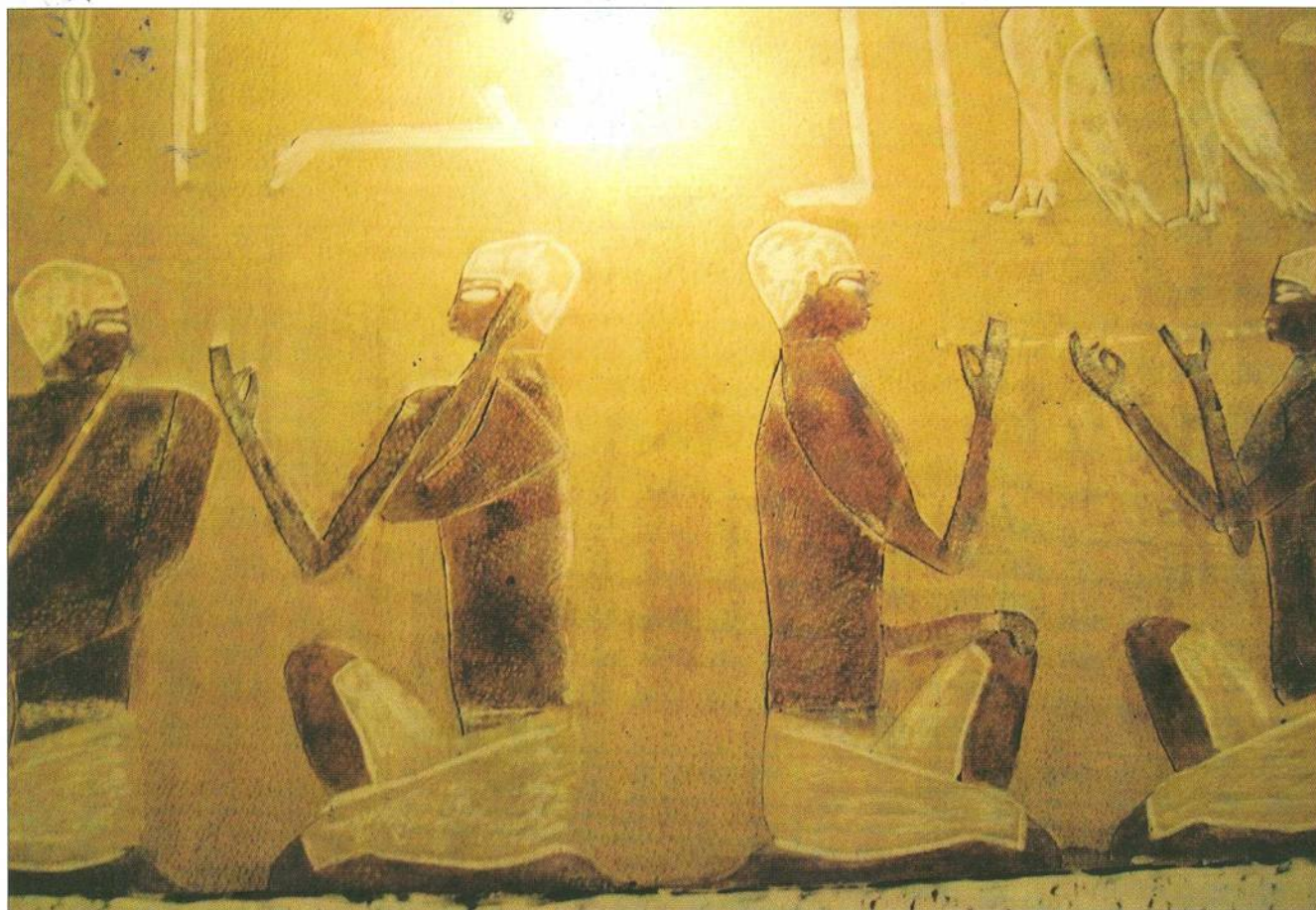
Magie în metal

Acum ar trebui să fie în Egipt. Alături de *Tutanchamon* și *Vulturii lui*. A invitat-o însuși președintele Mohamed Hosni Mubarak. Să reprezinte România la Bienala Internațională de la Cairo. Cu lucrări din ciclul *Egiptica*. Și Hermella a zis: „N-ai să vezi!” Că are rău și frică de avion. Și-a trimis lucrările, chiar cu drag. Dar ea „egiptologeste” pe-aici. O poveste despre un nou gen de artă plastică. Spusă la gura cuptorului de topit metal.

„Șansa ca artele să nu stagneze, a constat și în faptul că debutanții, cum a fost și în cazul fericit al Hermellei, distrug bariere, canoane și limite, pentru simplul motiv că nu știu că acestea există.”

(Gabriel Stan, pictor)

A început să picteze după o moarte clinică

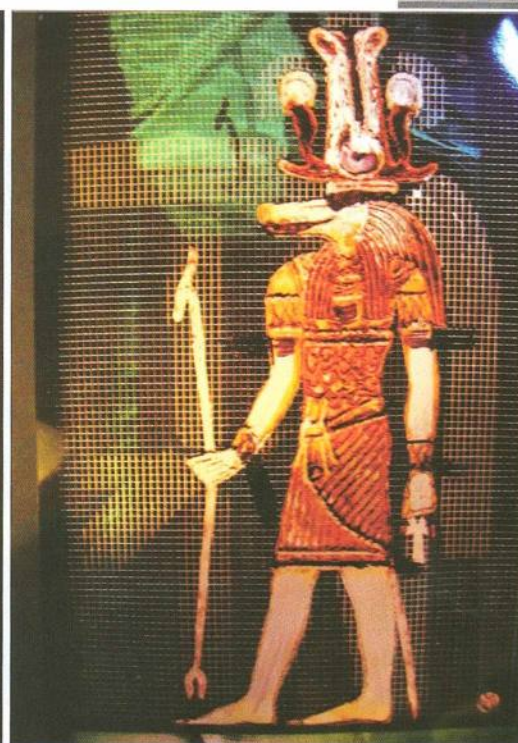
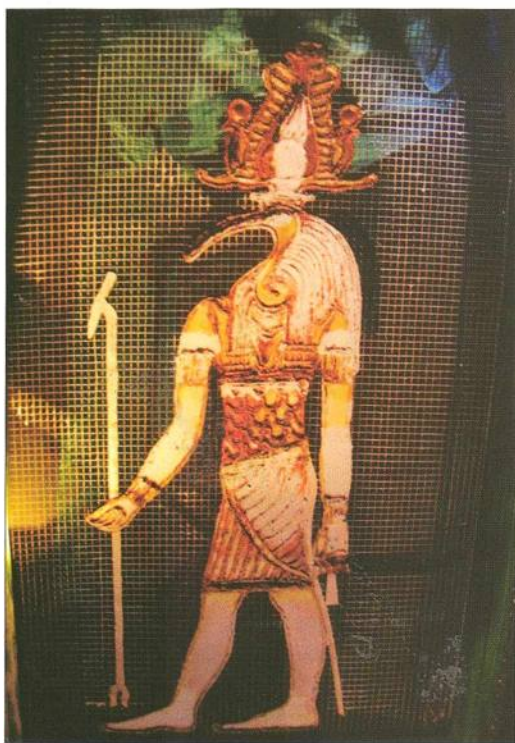

Femeia asta s-a născut ca să schimbe ordinea lucrurilor. Cum îi dai ceva pe mână, cum găsești altceva în loc. Un fel de „vom face altul, pe rău în jos, unul mai trainic și mai frumos”. Joaca, înălțată la rang de artă, a început în copilărie. Acasă, la Brașov. Părinții credeau că au greșit adresa după „intervensiile în forță” ale odraslei lor. Ascundea toate obiectele comune, bibelourile, acareturile de oameni normali. Și apoi redecora interioarele cu oase sfeluite și pietre așjiderea. Spre disperarea onoratei familii. Care îi recomanda să-și păstreze ideile cu pricina pentru când o ajunge la casa ei. Ceea ce încă nu s-a

întâmpat. Pentru că toate locurile care ar fi putut să-i fie casă au fost „lovite” de veșnica modificare. Și au devenit doar o ușă spre altceva. Așa a ajuns și în artele plastice. Pe la 16 ani. Printr-o intervenție chirurgicală. În urma căreia s-a pricopsit cu o moarte clinică. Și numai ea putea să facă din asta un ditamai prilejul de bucurie: „Atunci am văzut lumina aceea. De sus, de foarte de sus. Eram atât de fericită, că n-am vrut să mă mai întorc!” Și dacă doctorii au tot tras de ea, n-a avut încotro, a rămas în viață. Dar imediat a început să picteze ceea ce văzuse dincolo. Și să transforme, din culori și alte, mai apoi, metale, ceea ce era

aici. Sigur că nu i-a fost suficient: „Dintotdeauna mi-am dorit să fac ceva ce nu există. Și am crezut atât de tare în asta, chiar dacă viața m-a aruncat uneori în penibil, încât într-o zi s-a și întâmplat.”

La prima vedere, alchimia artistică pare simplă. Hermella s-a apropiat de metal. Sfioasă, la început, tăcută, aproape în șoaptă. Cât să-i simtă „soarele dinăuntru”, după cum zice ea. Și felul în care ar putea să-l elibereze, spre noi. Prin magii artistice nemaîntâlnite. Dar cum anume, că metaloplastia nu-i era de-ajuns? Și iar s-a apucat să răstoarne logica

Combinatii aparent absurde

Când Ion Iliescu își bagă coada în Mitul subiectiv

lucrurilor. A îndrăznit să asocieze metalului materiale aparent fără nici o noimă: sfoară, piele, pietre prețioase, vopsele. Combinații aproape absurde, de nimeni vreodată nu le-a mai gândit. În afara Hermellei, desigur: „Este normal și fascinant, în același timp, pentru că fiecare material are o istorie a lui, fiecare material stă la baza unor lucruri extrem de importante. E ca și cum aduni laolaltă niște calități care fac ca un om să fie întreg.” Ce a ieșit, n-o să credeți! Un nou gen de artă plastică pe care criticii nici n-au știut cum să-l numească. Nu se încadra în rețetele existente. Da' era de-o frumusețe nelu-

mească! Și-atunci au botezat-o *metalomagie*. Și inventatoarea ei n-a avut nimic împotriva. Uneori e atât de obosită încât poate fi de acord cu orice. Pentru că, la a doua vedere, alchimia artistică devine extrem de complicată. E multă durere, acolo, până să ajungi la magie. Și un fel de așteptare, în chinuri. Care îți toacă ani buni din viață. Hermella și-a tăinuit lucrările o lungă bucată de vreme. Până a fost sigură că are ce dăru. De aceea a debutat relativ târziu, la 33 de ani.

Dacă n-ați văzut metalomagiile Hermellei, în expozițiile din Cluj, Brașov,

București sau Cairo, poate dați o fugă până în Anglia, la Parlament. Să-i dați binețe *Păsării Kalandrinon*. Sau, mai aproape, la Institutul Român al Revoluției. Căreia artișta i-a donat, la inaugurare, un *Mit subiectiv*. În fapt, o sperietoare într-o grădină de flori, atenție, în ghivece. Dar una, totuși, era „revoluționară”. Conform tradiției, politicienii prezenți nu au înțeles nimic. Au aplaudat-o și i-au mulțumit la scenă deschisă. Bașca pupături de la Ion Iliescu. Așa că mai bine să-i lăsăm pe ei cu a lor revoluție. A noastră, după cum spunea cineva, nu a reușit. Și să intrăm în atelierul artistului. Al Hermellei, adică. Parcă e mai confortabil să vezi cum se topește metalul. Pe care îl cumpără dintr-o fabrică de armament. Apoi cupru, alamă, bronz. Strung, patent și ciocane. O adevărată uzină a muncii de jos. Și o mână de femeie pedepsită divin să caute frumosul din toate cele. În timp ce se arde și se taie în metal, deseori. De unde e plină de semne. Și nici măcar nu se păzește, „că de asta are grijă Dumnezeu”. Ea având probleme mult mai importante: „Creația îmi apare ca un clip, am o viziune, o reprezentare virtuală a ei. De aici începe lupta cu mine. Ca nu cumva să trădez ce mi s-a arătat”. Altfel spus, Hermella se consideră doar un intermediar. Lucrarea îi este dată, „de sus”, și ea nu face decât să ne-o traducă, pe înțelesul nostru. Și apoi să ne-o arate în colecții metalomagice. De tipul *Mituri egiptene*. „Pentru că ele stau la baza istoriei omenirii și de acolo pleacă totul”. Sau *Dacica*. „Din aceleași motive, în variantă românească”. Apoi *Grecia antică*. „În ideea că trebuie să ne mai și bucurăm!”

Hermella este absolventă de Relații economice internaționale și s-a ocupat, o vreme, de afaceri. Până a făcut niște bani să-și sponsorizeze artistul din ea. Acum, fără griji financiare, urmează

Facultatea de Arte și, în paralel, o școală de bijutier. Înainte de-a intra în „muncile de primăvară”, adică în luna martie, s-a gândit să schimbe și „mediul înconjurător”. Se mută la București, că Brașovul o plafonează: „Am nevoie de transumanță, trebuie să trec munții, vreau să fac o rupere, să încerc altceva”. Cu ocazia asta își schimbă și numele „de scenă”. Vremea Hermellei a trecut, se pregătește Maira. Cât despre Mihaela Mihai, cum scrie în buletin, nici Tutanchamon nu-și mai aduce aminte!

„Da, Hermella este creatoarea unui nou curent în artele plastice mondiale. Chiar dacă s-ar opri din creația ei, Hermella și-a făcut deja datoria, a dat lumii un nou gen de artă plastică. Metalomagia!” (Mircea Brenciu, critic de artă)

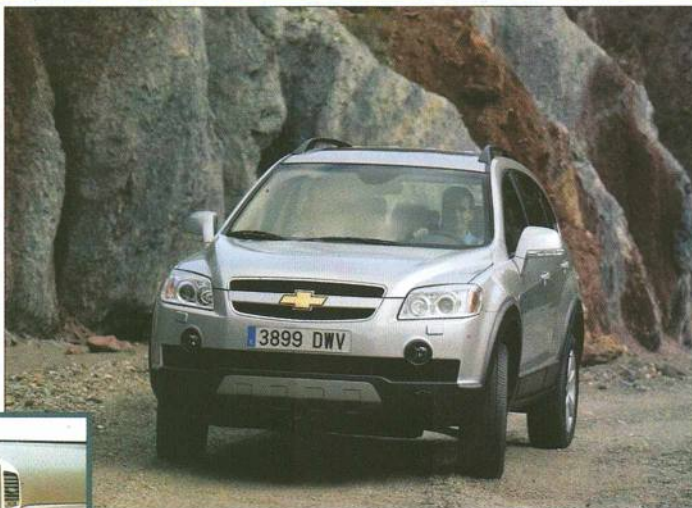

Text: Liliana Petruș

Foto: arhiva personală

Gemenii 4 x 4

Succesul repurtat de automobilele SUV (*Sport Utility Vehicle*) pe cele mai importante piețe auto i-a făcut pe majoritatea constructorilor să ia în calcul lansarea unor automobile proprii care să acopere acest segment foarte profitabil. Îngrijorați însă din pricina costurilor, fabricanții își împart cheltuielile și lansează împreună modele ce se deosebesc doar la nivelul detaliilor.

Antara și Captiva

Lansate încă din 2006, Opel Antara și Chevrolet Captiva sunt mașini care aparțin aceluiași grup, General Motors. Cele două împart – așa cum se obișnuiește adesea în lumea auto – aceeași platformă, dar spre deosebire de alte modele, Antara și Captiva au un design exterior comun diferențiat doar de câteva detalii.

Pentru Opel, modelul Antara este un urmaș al celebrului Frontera. Deși acesta nu era o mașină de teren extraordinară, a apărut ca unul dintre primele SUV și s-a bucurat de un real succes. Producția sa a fost întreruptă în 2004.

Noul model nu se va produce în Germania și nici în Anglia, cum a fost cazul lui Frontera, ci în Coreea pe aceeași linie cu... Chevrolet Captiva.

Ca dimensiuni, Antara se înscrie în limita superioară a SUV-urilor compacte, măsurând 4,57 m în lungime, 1,85 m lățime și 1,70 m înălțime.

Interiorul noului Antara va avea doar cinci locuri față de Captiva care dispune de șapte, iar modularitatea este asigurată de bancheta fracționabilă. Volumul portbagajului măsoară 400 de litri.

Antara este un SUV destinat șoselei și macadamului. Nu dispune de diferențial blocabil sau reductor. Distribuția cuplului față/spate se face prin intermediul unui cuplaj electrohidraulic, aflat în legătură cu sistemele ABS și ESP. Trenul de rulare este echipat cu suspensie McPherson pe față și multilink pe spate.

Alte dotări standard cuprind: asistare

hidraulică la frânare (HBA – *Hydraulic Brake Assist*), sistem electronic de prevenire activă a răsturnării (ARP – *Active Rollover Protection*) și asistare la coborârea pantelor (DCS – *Descent Control System*). Sistemul DCS permite conducerea în siguranță a modelului Antara pe pante abrupte cu o viteză constantă, selectată prin poziția pedalei de accelerație.

Antara dispune de două motoare pe benzină de 2,4 litri și 141 CP și 3,2 litri și 224 CP și de un diesel de doi litri și 150 CP.

Chevrolet Captiva are aceleași caracteristici și motoare ca și fratele său și dispune de dotări similare. Dorința celor de la Chevrolet este de a-l înscrie într-un segment adresat familiilor și de aceea poate fi dotat cu un al treilea rând de scaune. Diferențele exterioare sunt date de câteva detalii precum farurile cu o formă schimbată sau proiectoarele amplasate mai sus. Adevărata schimbare se simte la interior, unde fiecare model beneficiază de design-ul specific mărcii și de materiale de calitate diferită.

Chevrolet Captiva este disponibil spre vânzare la un preț de pornire de aproximativ 24.000 de euro cu toate taxele incluse. Opel Antara se va lansa în luna martie, iar prețurile vor fi cu aproximativ 6% mai mari decât în cazul fratelui său.

4007 și C-Crosser

Obișnuiți deja cu ideea de a colabora cu producători de prestigiu, cei din grupul PSA (Peugeot-Citroën) vor lansa anul acesta în premieră două SUV-uri realizate în colaborare cu Mitsubishi.

Peugeot 4007 și Citroën C-Crosser vor fi lansate la Salonul Auto Internațional de la Geneva care debutează pe 8 martie.

În trecut, colaborarea cu Toyota a dat naștere micuțelor 107, C1 și Yago. Acum, având în vedere experiența extraordinară a producătorului japonez pe piața mașinilor cu tracțiune integrală, francezii au fost înțelepți atunci când și-au ales un astfel de partener.

Automobilele vor fi produse în Japonia de către Mitsubishi la uzina din orașul Okazaki.

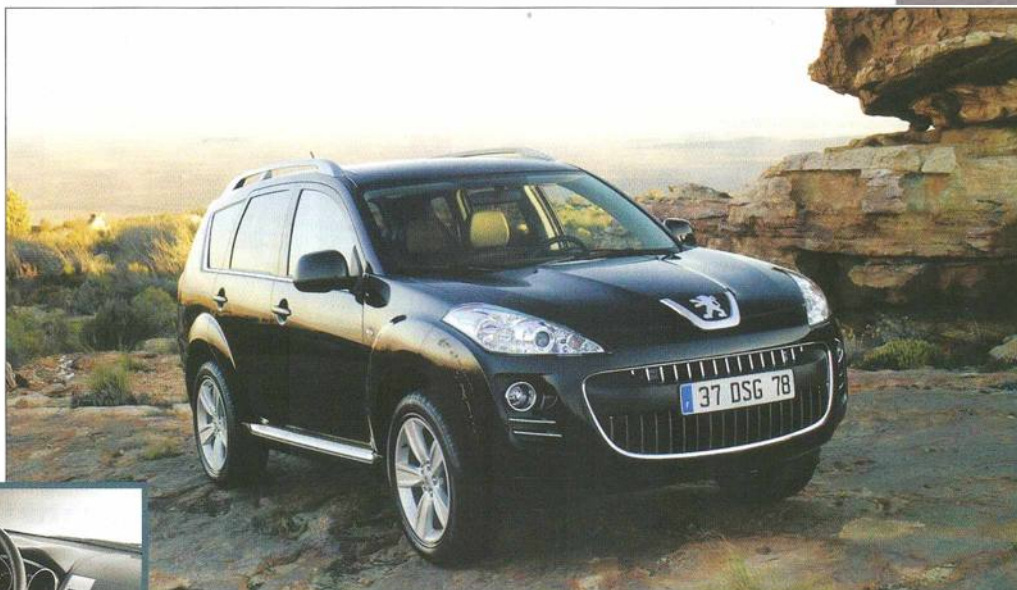
Ambele modele vor deriva din noua generație a mașinii de teren Mitsubishi Outlander și vor dispune de un motor diesel HDi de 2,2 litri cu filtru activ de particule. Acest motor cu injecție directă *common rail*, rezultat al parteneriatului cu Ford Group, dezvoltă 156 CP, și un cuplu de 380 Nm și este capabil să

funcționeze în proporție de 30% cu biodiesel. Transmisia este asigurată de o cutie de viteze manuală cu șase trepte. Tracțiunea poate fi selectată manual pentru a transmite forța către două roți sau către toate patru, dar sistemul este supravegheat și de computer și împarte cuplul între punțile față și spate în funcție de condițiile de rulare.

Gemenii francezi se deosebesc doar în privința detaliilor de design exterior care a fost creat astfel încât să păstreze identitatea fiecărei mărci. La interior, singurul amănunt care îi diferențiază este sigla mărcii prezentă pe volan.

Create pentru a satisface nevoile unei familii numeroase, 4007 și C-Crosser pot găzdui până la 7 persoane dacă se sacrifică din portbagajul de 510 litri. Aceștia i se adaugă însă 22 de spații de depozitare puse la dispoziția pasagerilor.

La construcția autovehiculelor s-a pus un accent important pe siguranță și au fost luate în calcul mai multe scenarii de impact și deformare, inclusiv cele legate de lovirea unei alte mașini sau a unui pieton. Cele două autovehicule vor fi disponibile în Europa din iulie 2007, dar deocamdată nu a fost anunțat prețul de comercializare.

text și foto

Mugurel Mărgărit

Camera foto cu e-mail

Nikon a lansat pe piață două noi camere de fotografiat compacte din seria COOLPIX Style care au o rezoluție de 7,2 megapixeli. S50 și S50c combină cu succes performanțele de top cu un design atrăgător și suprafețe plăcute la atingere.

Noutatea cea mai importantă este legată însă de capacitatea modelului S50c de a se lega la internet prin intermediul unei conexiuni de tip wireless. Cu ajutorul software-ului inclus, utilizatorii pot trimite imagini prin e-mail prietenilor și familiei sau pot stoca fotografiile de pe card pe server-ul pus la dispoziție de Nikon (cu o capacitate

maximă de 2 GB). Această facilitate este utilă în special celor care se află în vacanță și nu pot descărca imaginile în computerul personal.

Noile camere foto sunt dotate cu un ecran generos cu o diagonală de aproape 8 cm, cu unghi de vizualizare de până la 170 grade, protejat de un strat antireflex. Imaginile captate sunt redată clar și pot fi prelucrate cu ușurință pentru a elimina automat cele mai des întâlnite probleme (ochii roșii, expunerea insuficientă etc.).

În plus, monitoarele LCD sunt platforme excelente pentru sistemul Picmotion, care le permite utilizatorilor să selecteze imaginile sau filmele preferate și chiar și muzică și să le combine în interiorul aparatului pentru a crea prezentări audio-video.

În ciuda faptului că sistemul optic nu este extensibil în exteriorul aparatului, S50 și S50c au un zoom optic de până la 3x.

Rezoluția maximă de 7,2 megapixeli (3072 x 2304 pixeli) permite printarea imaginilor la dimensiuni generoase, iar sensibilitatea selectabilă ajunge până la ISO 1600. Dar cum „puterea nu este nimic fără control”, noile aparate includ și un stabilizator optic de imagine.

S50 și S50c sunt așteptate pe piața din SUA în luna aprilie și vor avea un preț de 299,95 de dolari și respectiv 349,95. Lansarea în Europa va avea loc în a doua jumătate a anului 2007.

O „primăvară neagră” cu Henry Miller

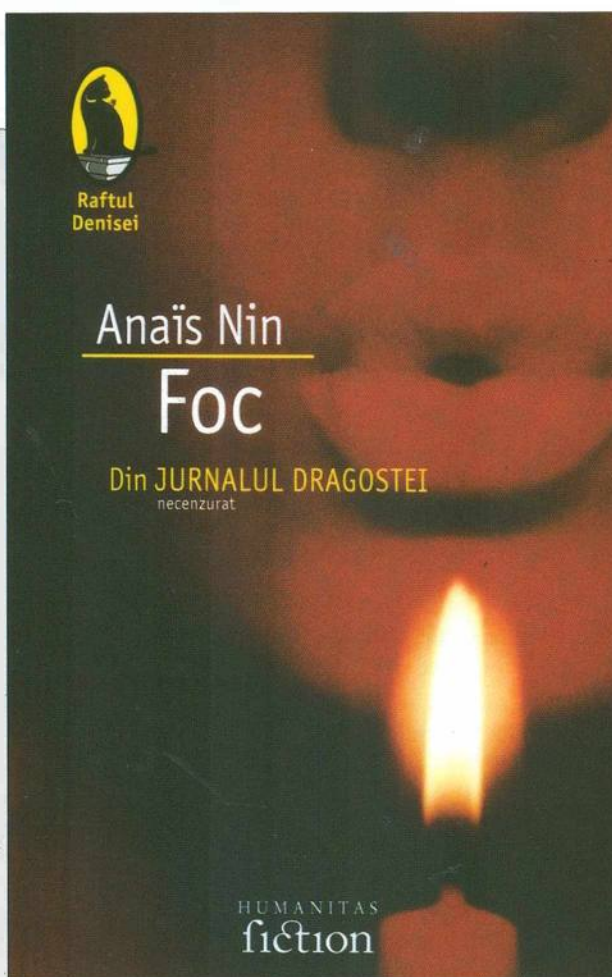
Anaïs: Jurnal de foc

Anaïs Nin – Henry Miller, unul dintre cuplurile de care literatura și viața au nevoie, în egală măsură, ca să (re)afirme interdependența viață-literatură. Cum curge seva dintr-una într-alta, ca prin vase comunicante. Cum circulă emoția prin carne. Volumele apărute recent la Editura **HUMANITAS**, **INCEST** și **FOC**, confirmă acest lucru. Aceeași prestigioasă editură are „pe trăgaci” și o ediție din **HENRY & JUNE**.

La Anaïs Nin, focul este o metaforă a purificării. De fapt, Anaïs, ea însăși, este o ființă foarte pură, nimerită într-un vacarm de oglinzi năucitoare. Lumea în care ne aflăm, iremediabil suie, o face

să fie când vestală, când prostituată. Iar atunci când e vorba de a doua ipostază, prostituată (aproape) sacră. Cărțile sale amenință să fie una singură, să se topească în jurnal. Dacă n-ar fi introspecția, practică cu acribie, cărțile ei, precum și cele ale lui Henry Miller, ar putea fi în pericol să cadă în pornografie, pentru cei neavizați. Iar dacă ar încerca, în treacăt, cineva să povestească **FOC** sau **INCEST**, cărți apărute în românește la Editura **HUMANITAS**, ar ieși o poveste care poate părea banală: o femeie, iar în jurul ei roiesc bărbații, dintre care unul, un scriitor care va deveni celebru, iar femeia își povestește simultanele amoroase, angoasele, imposibilitatea de a-și trăi iubirea/iubirile până la capăt. Este evident pentru cine citește cărțile, că bărbatul cel mai iubit este Henry, poate singurul **cu adevărat** iubit.

Personajele din cărțile lui Anaïs sunt bântuite de un anume neastăpăr. Se întorc în Franța, trec oceanul înapoi în Statele Unite, se îmbarcă pe transoceanice. Față de ele, dar mai mult față de sine, Anaïs practică o sinceritate frustă, alteori minte, dar încearcă să fie onestă față de jurnalul care stă încuiat în caseta lui secretă. Acum, există o fundație care și-a propus să publice scrierile lui Anaïs și să valorifice ciudata lor poezie, care, pentru pudici, ar putea trece drept scandalosă. Dar ea nu încearcă decât să fie ea însăși,

„În taxi, în drum spre hotelul lui Donald, mi-am pregătit intrarea. Aveam să fiu foarte stăpână pe mine, echilibrată, matură, misterioasă, dar foarte fermă în refuzul de a face amor. Aveam să-l las să vorbească despre el. Aveam să spun: Mă interesezi, mi-ai

rătăcitoare. Am citit cartea. Am fost ușor excitată de descrierile de partide sexuale. Cel mai mult m-au excitat propriile mele dorințe și imagini erotice, curiozitățile, dorința mea pentru o femeie, dorința mea de orgie. Donald mi-a telefonat din nou: Dacă vine

stârnit curiozitatea. Aveam să-l farmec cu conversația mea.

Când am ajuns, am fost condusă în apartamentul lui. A telefonat că era reținut la o petrecere și lăsase un bilet în care îmi spunea să mă delectez cu țigări, ceva de băut și o carte pornografică intitulată *Fecioara*

sluțită și contorsionată de atâtea reflecții în apele spiritului, încălzită de focul cărnii.

În cărți, sunt pasaje care pur și simplu vor să excite, altele de luciditate monstruoasă, torturantă, sinucigașe, îndreptate chiar împotriva personajului feminin principal, narator al tuturor îtelor erotice, pe care nu avem încotro și trebuie să îl „creдем” pe cuvânt. Dar nu asta ne interesează, ci libertatea sa interioară, căutările lui, dorința sa de a ieși la suprafață, la lumina adevărului. Personajul e plin de cruzime, de flagelări, dar și de abandon. Cărțile sunt un document de moravuri ale epocii, dar, deopotrivă, și un document literar, în care se află analizat, scanat, holografiat un mare scriitor al secolului XX.

Povestea lui Anaïs este extraordinar de densă. Mustoasă. Un concentrat din care nu poți citi decât câteva pagini, pentru că

ele reclamă un timp de reflecție. Interesant de psihanalizat este și menajul Anaïs – Henry. Și, deopotrivă, raporturile dintre operele literare. Neîndoiește, Henry este primul, cel care dă stilul, care imprimă o mai mare impregnare cu patos. Anaïs este mai lucidă, dar, surpriză, ea vine și completează „invenția textuală” a lui Henry. Funcționează ca un cuplu literar, dincolo de toate celelalte/multiple/încleștate acuplări sexuale. Toată această poveste trebuie înțeleasă în lecturi multiple. Fără să citești, de pildă, *Zile fericite la Clichy*, opera lui Henry Miller, n-ai să ai decât un fragment de adevăr. La fel, fără lectura faimoaselor sale „tropice”. Pentru cei care doresc un contact „direct” cu Anaïs Nin, vocea ei, lecturând unul dintre pasajele proprii opere, se poate auzi pe net. Este o voce diferită de ceea ce îți închipui, egală,

Fragmentul din carte care „curge” alături ar putea șoca persoanele cu o pudoare foarte sensibilă, dar el este unul care pare elocvent pentru conținutul explicit dezinhibat al *Jurnalului* lui Anaïs, unul profund intim și care nu a fost dat publicității până în anii '60 ai secolului trecut

HOUSE OF INCEST

Arline, oferă-i ceva de băut și roag-o să aștepte. Așadar, o invitase și pe femeia pe care voia s-o cunosc. Cea care era acolo în noaptea în care am rămas la film cu Henry. Ideea mă încânta. Eram singură în apartamentul lui Donald. Aș fi putut pleca. În schimb, m-am uitat prin jur. Era amenajat în stil franțuzesc. Nu-mi plăcea. Mirosea a bătrânețe și urină. Patul era într-un alcov. Am luat din nou cartea. Două lucruri mi-am imaginat și mi-am dorit mereu: să-mi strecor mâna sub fusta unei femei și să-i pipăi fundul; să pipăi și să sărut niște sâni frumoși.

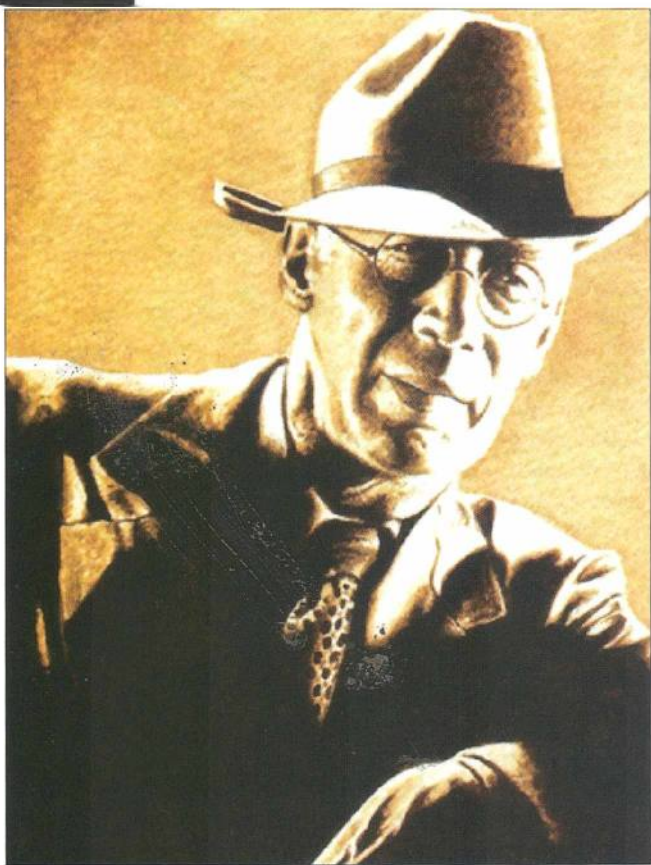
Nu simțeam nici o ezitare, ci doar o anume timiditate. M-am întrebat dacă aș ști ce să fac, dacă aș face-o bine.

A venit Donald și, o clipă mai târziu, femeia, Arline. Luminoasă, cu privirea senină, simplă. Ne-am așezat toți trei pe canapea, sorbind din whisky. Donald m-a mângâiat. Arline a început prin a-mi admira mâinile, apoi s-a apucat să mă sărute ca un bărbat, cu limba. Iar eu am început să îi fac toate

lucrurile pe care voiam să le fac unei femei – să-i mângâi sânii, să-mi strecor mâna sub fusta ei. Între timp, Donald ingenunchease în fața noastră și se uita sub fustele noastre, cu un deget în ea și unul în mine. Am început să mă ud. Gura ei avea gustul lui June.

Ne-am dezbrăcat. Ea s-a ridicat o clipă ca într-un salt, cu sânii plini ițindu-se în sus, cu un trup frumos, catifelat, cu rotunjiimi. Donald m-a așezat pe pat și a început să mă lingă. Făcea dragoste mai mult cu mine, poate pentru că eram oaspetele de onoare. Multă vreme am stat toți trei înlănțuiți, dezmiardând, sugând, mușcând, sărutând, folosindu-ne degetele și limbile. Donald n-a penetrat-o pe nici una dintre noi. S-a lăsat supt până a terminat. Eu am simțit cu buzele gustul unui vagin de femeie. Nu mi-a plăcut. Avea un puternic miros de scoici, detestabil. Mi-a plăcut însă când mi-a oferit fundul. Îmi plăceau sânii ei, gura ei și mă amuza că, în timp ce-l mângâiam pe Donald și ne îndeplineam obligațiile de femei, eram de fapt mai mult

interesate una de alta. Ne priveam peste trupul lui cu o anume apropiere, în vreme ce Donald rămânea pe dinafară, neutru. Câteodată capetele noastre ajungeau unul lângă altul, când îl sărutam amândouă pe Donald. Ne plăcea să ne găsim gurile în același loc și atunci ne opream și să ne sărutăm. Când Donald, satisfăcut, a adormit, noi am continuat să ne sărutăm și să ne spunem: *Ce încântătoare ești, ce catifelată, ce frumoasă*. Ea a zis: *Ai cea mai fină piele, un trup ca de fată. Trebuie să ne mai vedem*. Nu avusesem nici un orgasm, deși umezeala curgea și eram excitată. În adâncul meu, nu eram îndeajuns de liberă. Mă prefăceam. Dar curând, curând, abandonul total avea să vină. Încă mai tânjesc după dragoste, dragoste, dragoste. Simțeam că nu avusesem orgasm. Nici măcar nu era udă. M-am întrebat de ce s-ar prefăce. Mi se părea că era doar dornică să ne satisfacă pe mine și pe Donald. I-am spus: *N-am mai făcut asta niciodată*. A râs: *De ce nu?*

HENRY

Portretul lui Henry Miller rezultă cu totul diferit din cărțile amantei/iubitei lui Anaïs. Diferit și față de ecranizarea lui *HENRY ȘI JUNE*, operă care a apărut în românește la începutul anilor 90, dar va reveni, în curând, pe standurile de carte, grație aceleiași edituri *HUMANITAS*, în *RAFTUL DENISEI*. Deși este adunată sub sigla *FICTION*, recuperarea prognozată de *HUMANITAS* se apropie mai mult de o serie de autor, care va număra, în curând, trei piese. Henry Miller, în varianta propusă de Anaïs, este un tip mult mai slab, o structură feminină, cum îl numește ea, care are nevoie de femeia din Anaïs ca de un punct de sprijin, atât pentru viață cât și pentru creație. În carte, Miller este un bărbat de 40 de ani, încă pasional, alăturat unei femei Anaïs de 30. June joacă, tot timpul, rolul unei oglinzi reflexibile. De ea își aduc, pe rând, aminte, și Henry și Anaïs.

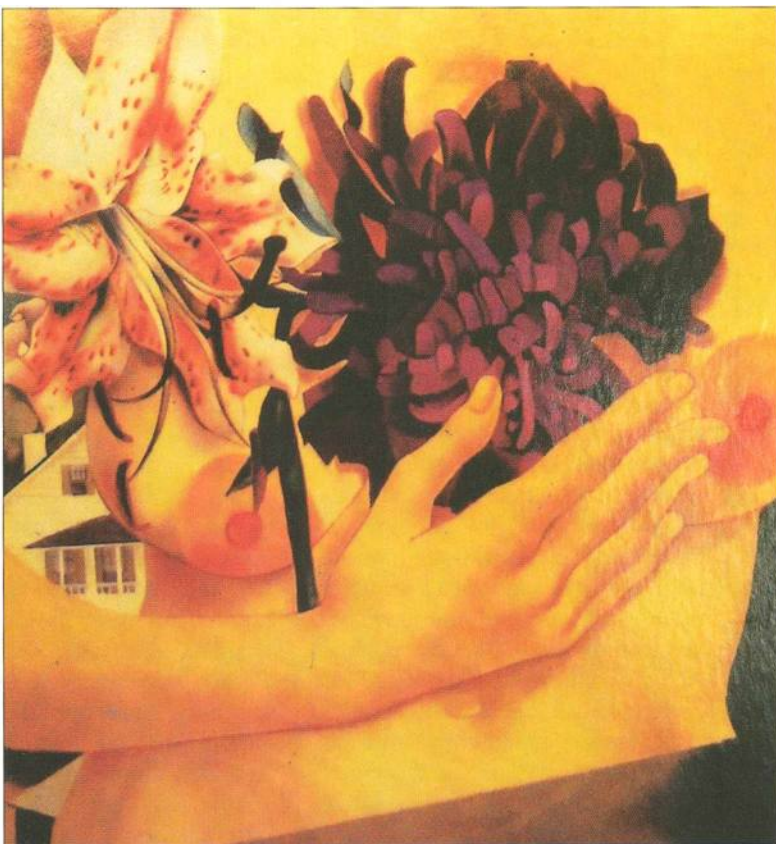
ANAÏS

Este portretul cel mai greu de realizat. Pentru că, în afară de franchise, există, în jurnal, și mistificare – sau chiar automistificare. Autoarea își țese/își poartă propriul ei ansamblu de năluciri. Eroina este o persoană sofisticată care trăiește sub narcoza momentului, dar și sub narcoza propriilor sale miraje. Se crede psihanalistă, „salvează” suflete și vieți, întoarce

calmă, liniștită, cu inflexiuni și dicție perfectă. Acolo se găsește și un site personalizat al autoarei, care, deși a „trecut” dincolo, este încă foarte vie în text (site-ul este www.anaïsnin.com). Au fost și voci sincretice care afirmă că Anaïs Nin scrie cam așa cum pictează Frida Kahlo. Filiații care, de altfel, se pot omologa – cu mare entuziasm.

oamenii de pe panta pierderii de sine. Acceptă rolul de „întreținută”, iar, la rândul ei, îl „întreține” și pe Henry, căruia îi oferă, eclectic, o protecție aproape maternă. E înclinată să îl mintă și să se culce și cu alți bărbați tocmai pentru a-și afirma libertatea și a-și nega dragostea. Alături de Henry, în mirajul ei personal/menajeria cu bărbați, își capătă un loc „în față” soțul ei Hugh, Rank, psihanalistul fragil, și Donald. Pasager, alți bărbați, mai mult sau mai puțin importanți. Un rol important joacă și fantasma tatălui ei „incestuos”.

Anaïs oscilează, în jurnal, între sentimentele ei față de Gonzalez și Henry. Sau între cele pe care le atribuie lui Rank și Henry, bărbatul cu cea mai mare forță de persuasiune asupra ei, dintre toți cei care apar în memorialul trăirii. Multe dintre furii, excese, angoase sau depresii, ea le pune pe seama „furtunii selenare” care îi vine, o dată pe lună, la 28 de zile. Dincolo de toate contorsiunile memorialistice, Anaïs Nin e, în scris, femeie – până la capătul acestei condiții și două palme mai încolo. Pasaje de o superbie cum, poate, nici o femeie nu a avut ocazia să scrie, în secolul trecut. Deși sub presiunea istorică a evenimentelor (războiul civil din Spania, ascensiunea nazistă) Anaïs nu are percepția timpului ei, și o refuză. Arta este religia mea, spune ea, restul nu mă interesează, atunci când, pe câteva pagini, Gonzalo o conjură să se alăture convingerilor lui comuniste. Anaïs este și o maestră a descrierilor, atât, de pildă, în portretul pe care îl face iubitului ei „indian”, dar, deopotrivă, în descrierea acelor *les banlieus* din Paris, unde țigani, nomazii, „rulotiști” își duc viețile lor mizere și secrete. Femeia din Anaïs e mereu fugărită de o presiune interioară, irepresibilă, de iubiri ei și de felul ei de a încerca să trăiască la maximum, plener, fiecare clipă a vieții, într-o perioadă în care, între douăzeci și treizeci de ani, sângele ei e incandescent, o magmă fierbinte. Ea este capabilă să meargă la limită. Să trăiască la limită. Vrea totul. Și vrea să aibă o experiență completă a existenței. Ontologia ei e excesivă, dar justificată. Și, uneori, secătuierea ei, culeasă între pagini, este însăși expresia unei epuizări absolute. În toate sensurile. A destinului. Dar și o asumare pe măsură. Punctul tare al acestei femei, indiferent câți bărbați ar murseca între dinții ei lacomi, e că ea este în stare să trăiască și să moară conform idealurilor ei. Chiar dacă acestea, uneori, sunt luxate de realitate.

Imaginea alăturată a fost aleasă drept ilustrație la una dintre cele mai notorii cărți ale lui Henry Miller, *Tropicul Racului* – și folosit de câteva ediții internaționale

Text: Mihail Gălățanu

Eximbank susține mediul de afaceri și IMM-urile

1. Stimată doamnă Președinte Carmen Radu, care sunt condițiile pe care trebuie să le îndeplinească creditele pe care le garantați?

EXIMBANK pune la dispoziția exportatorilor o garanție la creditele acordate de bancă pentru realizarea producției de export.

Garanția se emite pentru o sumă reprezentând până la maxim 80% din valoarea creditului contractat de exportator și acoperă riscul de nerambursare a creditului. Acordarea garanției EXIMBANK se face în completarea necesarului de garanții reale/personale constituite de exportator, preluând o parte din riscul asumat la contractarea creditului.

Am lansat anul acesta noi produse: Garanția de export pentru mărfuri generale adresată de asemenea exportatorilor, precum și Microgaranția, Garanția pentru IMM-uri și Compensația de dobândă, produse destinate în special IMM-urilor.

Microgaranția este un produs de garantare care vine în întâmpinarea solicitărilor de finanțare atât ale IMM-urilor cât și a altor agenți economici care desfășoară proiecte ce se încadrează în domenii ce privesc infrastructura, dezvoltarea regională, cercetarea-dezvoltarea, ocuparea forței de muncă, proiectele de mediu etc. Acest produs facilitează accesul la finanțare, venind în completarea garanțiilor proprii până la nivelul solicitat de băncile comerciale pentru obținerea creditelor.

Compensația de dobândă se acordă IMM-urilor pentru acoperirea unei părți a cheltuielilor cu dobânda plătită la creditele contractate în lei de la bănci. Produsul își propune să stimuleze utilizarea creditelor în scopul susținerii și mai ales dezvoltării activității întreprinderilor mici și mijlocii.

Garanția de export pentru mărfuri generale pe care o emite EXIMBANK va constitui o contragarantă la scrisorile de garanție pe care băncile comerciale le emit exportatorilor români pentru participarea la licitații internaționale și pe timpul derulării contractelor externe.

Carmen Radu, Președinte Eximbank

2. Există un specific al garanțiilor emise de EXIMBANK?

Garanțiile emise de EXIMBANK se constituie în contragarantă la scrisorile de garanție pe care băncile comerciale le emit exportatorilor români pentru participarea la licitații internaționale și pe timpul derulării contractelor externe. Garanțiile acoperă până la maxim 80% din valoarea garanției bancare și se acordă pentru obiective complexe și producția cu ciclu lung de fabricație. EXIMBANK a lansat la începutul acestui an **garanția pentru creditele contractate de exportatori de la băncile comerciale.**

Garanția se acordă în completarea necesarului de garanții reale/personale constituite de exportatori pentru creditele contractate în scopul realizării producției de export și preia o parte din riscul asumat la contractarea creditului. În acest fel exportatorii își pot alocă timpul și resursele pentru realizarea unor produse din ce în ce mai competitive, iar banca finanțatoare are o garanție **irevocabilă și necondiționată** emisă de EXIMBANK în numele statului, care îi crește solvabilitatea și îi permite eliberarea de capital pentru noi finanțări.

3. Ce ne puteți spune despre strategia de viitor a EXIMBANK?

O instituție de credit își păstrează reputația, este stabilă și operațională și își asigură un segment indispensabil de clienți eligibili și fiabili doar dacă standardele de etică și profesionalism adoptate se aplică consecvent.

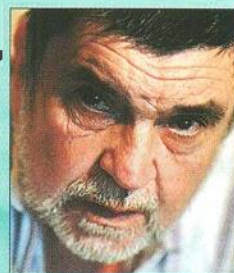
EXIMBANK își dorește adoptarea unei atitudini bivalente: **focalizare pe produs și concentrare pe client.** Printre altele, acesta din urmă poate fi atras chiar de calitatea demonstrată a produsului și de gradul său de aplicabilitate practică.

Subliniem că succesul activității EXIMBANK este strâns legat de segmentarea pieței de desfacere, de identificarea publicului țintă și de construirea strategiei de atragere și convingere a celor trei tipuri de clienți (actuali, aspiranți și potențiali).

by
oriflame

natural swedish cosmetics

Horia Pătrașcu

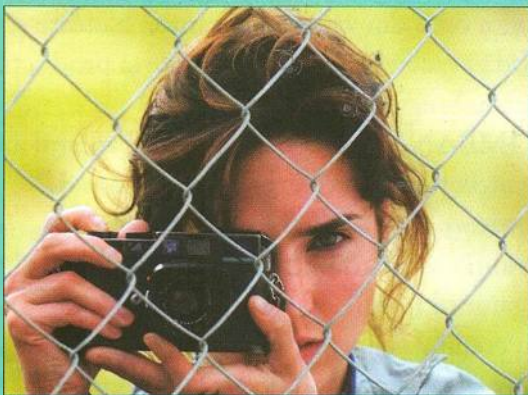

Diamantul sângereu

„Blood Diamond”, SUA, 2006

~ 143 de minute

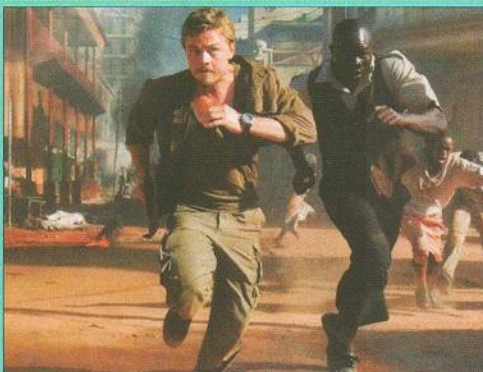
Distribuit de INTERCOMFILM
DISTRIBUTION S.A.

Încă un film nominalizat la Premiile Oscar, de data asta unul dintre cele mai **dure** realizate de studiourile americane, ale cărui prime secvențe (până ce te obișnuiești, ca să zicem așa, pe parcurs!) **sunt greu de suportat...**

Este și firesc să fie așa: ni se prezintă, fără pic de milă sau reținere, efectele cumplite ale războiului civil purtat de-a lungul anilor '90 în Sierra Leone; unde oribilele ciocniri fratricide sunt alimentate de interesele criminale ale unor grupuri de afaceri internaționale; unde diamantele scoase din mine în condiții greu de imaginat sunt transformate în arme (abia o parte infimă dintre pietre ajungând, șlefuite, pe degetele bogaților lumii!); unde copiii răpiți reciproc de tabere rivale li se pun în mână pistoale automate și li se „spală creierii”, devenind curând asasinii propriilor lor părinți; unde, celor năpăstuiți, imaginea morții sau a cadavrelor putrezind în soare a devenit parte din imaginea teribilei și neputincioasei vieți de zi cu zi. „Africa e un loc al marilor contraste: oriunde te duci te confrunți cu priveliști de o frumusețe ce-ți taie respirația și cu o mizerie care îți sfâșie inima, cu o spiritualitate adâncă și lipsuri groaznice” (afirmă regizorul **Edward Zwick**).

Un fost mercenar din Zimbabwe (**Leonardo DiCaprio** – nominalizare Oscar), o ziaristă americană incomodă (**Jennifer Connely**) și un pescar băștinăș (**Djimon Hounsou** – nominalizare Oscar) sunt eroii unei urmăriri cu sufletul la gură desfășurate în scopul salvării fiului pescarului, Dia (admirabil interpretat de copilul **Kagiso Kuypers**!),

căzut prizonier într-o „tabără de re-educare” a unei facțiuni rebele... Miza este recuperarea unui **enorm diamant** (ce ar da posibilitatea fostului mercenar să revină la o viață civilizată în Occident, familiei pescarului să scape de o moarte sigură plecând de asemenea către alte zări ale lumii, iar ziaristei să demonstreze public, și în presă mai ales, adevărul și criminalul mod de acțiune al unor veritabile trusturi implicate în comerțul cu crima organizată.

Filmat în întregime pe continentul african, spectaculos până a te face să simți TEROAREA **aproape fizic** – și deși cedând (e drept: arareori!) unor momente „dăjă vu” folosite în filmele cu urmărire! – pelicula lui Zwick conține, în bună măsură, calitatea unui DOCUMENTAR ce nu se poate să nu te pună pe gânduri...

Iată, în încheiere, încă o remarcă a regizorului: „Se pare că aproape de fiecare dată când este descoperită în lume o resursă naturală de preț – fie că este vorba de diamante, cauciuc, aur, petrol ori altceva – aceasta duce adeseori la o adevărată tragedie pentru țara în care este descoperită. Și, pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, bogățiile ce rezultă din aceste resurse ajung rareori în mâinile oamenilor din țara care le produce.”

Hm...! Și, încă o dată: Hm...!

Babel

Babel, SUA/Mexic, 2006 – 142 de minute

Distribuit de: Romania Film

O calitate a Marilor Filme este și aceea că sunt foarte greu – dacă nu imposibil! – de povestit...

Este și cazul acestui **Babel**, ultima peliculă a de acum celebrului regizor mexican **Alejandro Gonzales Inarritu** – film nominalizat la Premiile Oscar! – și care, departe de a se baza pe o acțiune succintă sau desfășurată logic, te

copleșește pur și simplu, și mai ales, printr-o anumită „stare” pe care ți-o transmite ție, spectator, printr-un cumul de date estetice: frumusețea imaginii (**Rodrigo Prieto**), simplitatea amară a muzicii (**Gustavo Santaolalla**), sau magistrala interpretare a lui **Brad Pitt**, galeria marilor reușite actricești din acest film nerezumându-se numai la el.

Nume de cod: **Agentu' de serviciu**

by
oriflame

natural swedish cosmetics

Code Name: The Cleanes, SUA, 2006 – 106 minute
Distribuit de: MEDIA PRO PICTURES

Un filmuleț cu pistolașe și glonțișoare, cu morțișori (citește CADAVRE!) și încurcăturele, cu agenți CIA tâmpiți, cu femeiuști adorabile (una blondută, cealaltă brunetă-foc!), cu căsuțe sau cămăruțe de hotel magnifice, cu joculețe-video mortale, sau cu – de pildă! – adorabile oferte ale unui infractoraș ce-și oferă fundulețul către un polițist, spre a-l hotărî pe acesta din urmă să-i tragă un glonte în c...r! Ca să aibă dovezi clare în justiție...!

Acestea ar fi câteva dintre premisele unui încă (al câtelea, Dumnezeu?!), un film american, adresat probabil tinerilor-studioși cu întârziate erupții de bube faciale – sau adolescentelor-sexy cărora nu le-a crescut încă părul pubian! – și menit (filmul în cauză), să descrețească frunțile obosite ale unor spectatori obosiți de realitate, sau nimeriți pur și simplu într-o realitate obosită.

Cunoscuți actori: **Cedric „The Entertainer“** (nu vă speriați: acesta este **chiar numele** simpaticului grăsan de culoare! – în rolul **Jake**); superba actriță asiatică **Lucy Liu (Gina)**, sau blonda **Nicolette Sheridan (Diane)** sunt doar câteva nume de rezonanță ce „ar fi putut“ să asigure succesul peliculei: **n-au putut...!**

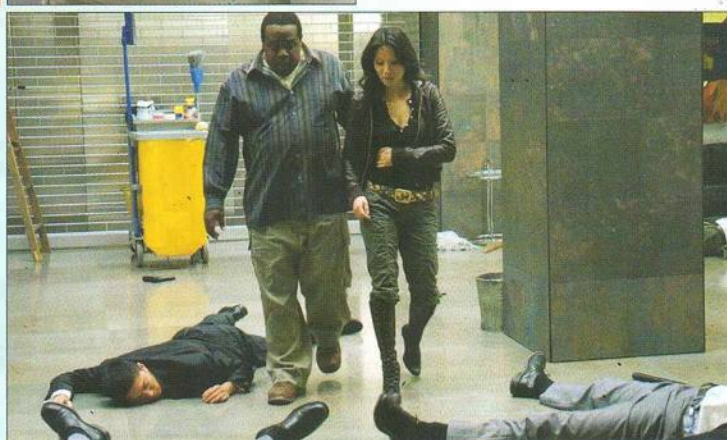
Jake se trezește cu un cadavru în pat și cu o geantă în care se află 250.000 de dolari – dar nu-și mai amintește nimic; Diane apare în peisaj pretinzând că e soția grăsanului; iar Gina, o chelneriță, pretinde că e

prietena acestuia: dovadă – **toți au legături cu CIA...!?**

De unde până unde?! Mai exact: de colo până colo?! Sau, și mai exact: **de unde până colo – sau, de colo până unde?!**

Înțelegi însă **TOTUL**, **abia în final**: înțelegi, cu alte și alte cuvinte, că prezența ta în sală **a fost absolut inutilă!** (iar dacă ai înțeles asta, ieși discret **din sala asta**, întrucât mai ies pe lângă tine câțiva, grupuri imprecise – care au făcut „Hă-hă-hăă“ pe întreg par-

cursul proiecției! – și care acum, la lumina zilei, tare ar vrea să te întrebe, privind-te chiorăș: „Ce-ai, bă, **de ești atât de trist...?!“**

Secvențele peliculei (la prima vedere neavând prea mare legătură între ele!) ne poartă prin locații stabilite în **trei continente** și în care dialogurile sunt exprimate în **patru limbi**.

La o primă vedere, acest aspect ar fi destinat dorinței producătorilor de „a lua ochii“ spectatorului prin diversitatea peisajelor sau pitorescul obiceiurilor – **nimic mai fals!** (suntem informați că producția lui *Babel* este cu mult sub bugetul unor filme de o astfel de amploare geografică – acele „Travel-ciné“, cu pretenții artistice, dar care, în fond, nu urmăresc altceva decât că un glonț în frunte arată altfel în Honolulu decât la New York,

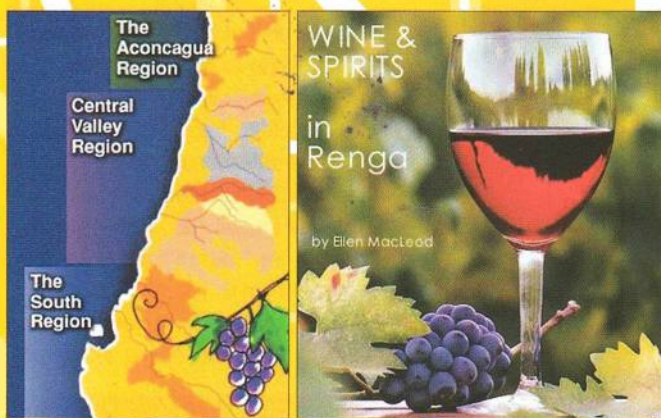
iar un act sexual consumat la Hong Kong este mai abitir focos decât altul folosit în Kosovo...!). **Nici vorbă de așa ceva:**

Babel – iar, aici, titlul filmului regizorului mexican te trimite la o semnificație cumplită! – vrea doar să demonstreze că în lumea în care trăim – în această **lume modernă**, așadar! – întreaga Civilizație este bântuită de **însingurare...** de pericolul, mereu mai acut, al **lipsei** (sau „imposibilității“, mereu mai acute) **de comunicare...!**

Acesta este mesajul dramatic al filmului *Babel* – care poate fi receptat, sau nu?! – dar, în nici un caz, repet!, „povestit“.

Vinuri chiliene & legendele lor

La CASA IANCULUI, cu puțin timp în urmă, ziaristii prezenți au putut constata un nou capitol în ofensiva vinurilor străine în România. De data asta este vorba de vinurile din continentul sud-american, mai precis din Chile. Sunt vinuri de (pe) coastă. *MISIONES DE RENGÓ*. Bate prin ele vântul aspru & colonizator al Pacificului. Am remarcat, în mod special, *Cabernet Sauvignon*, un *Cuvée*, dar, deopotrivă și un vin alb. *Sauvignon Blanc*, produs în valea Casablanca, pe care l-am supranumit „argilă cu bule”, ceea ce spune ceva despre proprietățile lichidului. Vinul de Rengo se vinde „la pachet” cu Valea Rengo. Și cu legenda misionarilor.

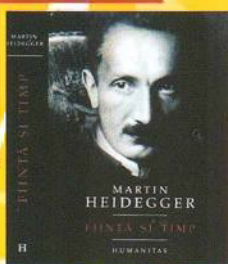

(foto Mircea Oculeanu). Sigur că tot pe-acolo a ținut și Edward Abec, autorul piesei de teatru. Adică în „balivernele care spun că totul în această lume care ne fuge de sub picioare e, de fapt, roz”. Dacă ești în pericolul de a vedea doar în această culoare, sau, dimpotrivă, doar în opusul ei, treci degrabă pe la *Prometheus*. O terapie cu *Zoo story* prinde bine la casa omului. Prietenii știu de cel!

Zoo story

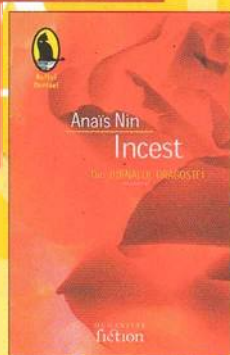
Printre cafele, beri, cocktail-uri și alte... fumuri, *Clubul Prometheus* îți servește un *Zoo story* de nu te vezi! O piesă de teatru în două personaje, închipuind tot atâtea lumi, dintre care una sigur e a ta. „La urma-urmei, ce e mai bine: să trăiești singur sau într-o fericire închipuită?”, întreabă, așa, retoric, doar-dar te-oi simți și tu, regizorul Pompiliu Kostas Rădulescu. Altfel băiat simpatic. Prin *grădina zoologică* atât de bine ținută de actorii Iulian Gliša și Bogdan Șerban

HUMANITAS : Plăcerile care ni se interzic...

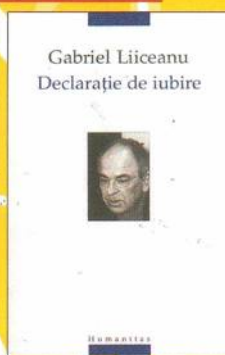
Martin Heidegger
Ființă și timp

Cum să pornești o ontologie dacă nu poți defini ființa? Dacă nu poți altfel decât să o descrii prin axiomă. Toată opintea cărții pornește de la a numi ființa, de la a o pipăi, aproxima, descrie. Ca premisă a întregului edificiu filosofic. Celălalt termen al binomului, timpul, este cel care dă tragism. Lectura cărții fundamentale a lui Heidegger ar trebui făcută în paralel/sau în proximitate de Wittgenstein și Sartre, pentru un portret al filosofului în veacul ce a trecut.

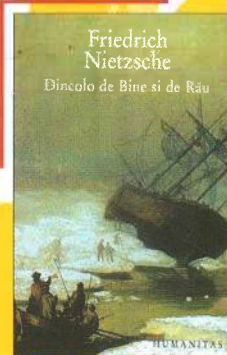
Anaïs Nin
Incest

Jurnalul lui Anaïs Nin are, uneori, o sinceritate abruptă, alteori o cochetărie pur feminină. El nu își propune să „egaleze” cărțile lui Henry Miller, ci să fie dublul lor, geamănul. Și totuși, în ciuda oricărui alte așteptări, cartea e scrisă, pe milimetru pătrat, foarte bine. Face naveta între notație și introspecție. Între reflecție lucidă și hedonism pur. Orgasm tulburător și, uneori, remușcare. Jurnalul dobândește, pe alocuri, o scintilație tragică. Una care formează, până la urmă, poate paradoxal, chiar „stilul” cărții.

Gabriel Liiceanu
Declarație de iubire

Ți se pare, la prima vedere, contrarian ca filosoful, adept al „rațiunii pure” în cetate, să facă „declarații de dragoste”. Și totuși, asta se întâmplă încă din primele pagini ale cărții lui Liiceanu. Sigur, uneori, e vorba de „declarații de afinități”. Cam „subțire” capitolașul despre Henri Wald. Am mai fi vrut. Grav și „amărui” cel despre provocările, cele două, lansate de Noica. Neîndoiros, singurul mod în care poți să pierzi meciul este să nu îl joci. Deși sunt unii care l-au jucat și, totuși, l-au pierdut...

Friedrich Nietzsche
Dincolo de bine și de rău

Cel mai important gânditor al secolului nouăsprezece este, caz rar, și unul dintre cei mai mari poeți ai veacului. Nietzsche are, surprinzător, în toate cărțile, o vitalitate care contrastează profund cu fragilitatea fizică a celui care a scris cărțile. Poate, pe nedrept, pusă în umbră de o altă capodoperă, *Așa grăit-a Zarathustra*. Ceea ce izbește la cartea lui Nietzsche este osmoza între stilul literar și filosofie, talentul incântă și mesmerizează, forța cuvântului și a gândirii convinge.

Mircea Cărtărescu
Levantul

Carte de referință. Poate, singura capodoperă a generației 80. De pus, poate, doar alături de *Câmp negru* sau de cărțile lui Ion Mureșan (cele de poezie). Fructul unei verbozități literare fără egal. Și, în același timp, al unei spirale arhitectonice. Cărtărescu, în același timp, construiește și suflă duh liric asupra structurii. De la început și până în prezent, literatura română n-a (mai) avut un asemenea spectacol lexical. Detractorii lui Mircea invocă superficialitatea, dar uită îndemânarea demiurgică.

A M P L U S

INTERNATIONAL LTD.

Membru ASOEXPO – Asociația Organizatorilor de Târguri și Expoziții din România

vă invită în Universul European al Cărții la,
„Salonul de carte și presă București“

Ediția a XII-a

7-11 martie 2007, Muzeul Național de Istorie a României

Program de vizitare 10:00-19:00

Sunt prezente peste 100 de firme expozante: prestigioase edituri, difuzori și importatori de carte, agenții literare, institute și fundații culturale, muzee, institute de învățământ superior și reprezentanți mass-media.

Organizatorul și expozanții vă propun să luați parte la: lansări de carte, mese rotunde, recitaluri de poezie și muzică, demonstrații de măiestrie artizanală, manifestări omagiale, tombola, concursuri și... multe surprize!

INTRAREA LIBERĂ!

O carte pentru orice vârstă la prețuri promoționale!

Informații suplimentare la Amplus International Ltd.:

Tel./Fax: 021/211.08.69, 021/210.02.52; 021/211.27.87 și 021/210.33.90

e-mail: office@amplus.ro; amplus_ltd@yahoo.com; www.amplus.ro

Așteptăm cu plăcere vizita Dvs.!

Mânuiitorii de bani

O carte semnată de Arthur Hailey, apărută la Editura Nemira, Colecția *Suspans*, în traducerea Marianei Ceașu

Prezentarea cărții

● Cartea relatează întâmplările din cadrul unei bănci renumite. Președintele băncii anunță că este pe moarte și că, neavând un moștenitor legal, le dă dreptul funcționarilor să aleagă un succesor. Cei doi vicepreședinți de la conducerea afacerii sunt Alex Vandervoort și Roscoe Heyward. În timp ce Alex nu prea aleargă în căutare de ajutor, Roscoe se gândește doar la beneficiile pe care i le poate aduce funcția de președinte, așa că pleacă în căutarea acelor oameni care sunt interesați să facă afacere cu banca lor. El îl abordează pe George Quartermain care vrea ca banca să-i acorde mai mult decât au dreptul. În timp ce majoritatea celor din consiliul de conducere sunt încântați de posibilitatea de a face afaceri cu Quartermain, Alex este singurul care se abține, deoarece consideră toată afacerea un mare risc. De asemenea, Alex nu este considerat popular pentru că, în timp ce soția lui se află internată într-un spital pentru bolnavi mintal, el are o aventură cu o avocată specializată în acordarea de ajutoare celor dezavantajați, pentru care banca trebuia să ofere fonduri de într-ajutorare, acțiune din care se retrage, deși Alex le cere să continue. Pe lângă acestea, banca se confruntă cu utilizarea cardurilor false. Alex angajează un agent de securitate, însă acesta nu reușește să-i prindă pe hoți, ceea ce face ca Alex să fie și mai detestat de către colegi.

● Nimeni nu a reușit mai bine decât Hailey – creatorul celebrului bestseller al oamenilor bogați și celebri.

● „Absolut impresionant“ (*Business Week*)

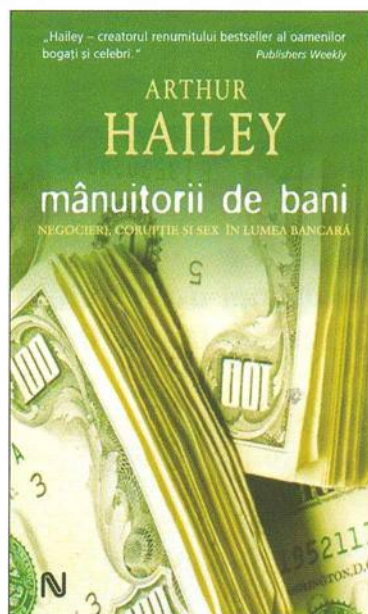
● „Hailey la adevărata lui valoare“ (*Publishers Weekly*)

● Ecranizarea în patru părți a acestui roman a primit o nominalizare la Premiile Emmy pentru cea mai bună serie TV a anilor 1976 – 1977.

● „Romanele lui Hailey sunt la fel de actuale ca titlurile ziarelor de mâine. Semnul lor distinctiv este pregătirea documentară, meticuloasă și completă.“ (*The Nassau Guardian*)

● Romane traduse în 40 de limbi.

● Comerț la negru cu mii de cărți de credit, negocieri secrete îndulcite de sex,

Născut în Luton, Anglia, Arthur Hailey a început să scrie poezie și nuvele încă din copilărie. A fost nevoit să renunțe la școală în adolescență deoarece familia lui nu-și permitea să-i plătească studiile la colegiu.

Hailey a servit ca pilot în timpul celui de al doilea război mondial, după care a imigrat în Canada, unde a sperat să devină un scriitor profesionist. Printre romanele lui Hailey se numără bestseller-urile *Hotel, Strong Medicine, Airport, In High Places, The Final Diagnosis și Detective*. Este de remarcat faptul că romanele sale au fost publicate în 39 de limbi și că majoritatea cărților sale au stat la baza unor filme artistice sau seriale de televiziune.

lovituri mai mult decât îndrăznește și o dorință nesecată de putere se ascund în spatele ușilor de bronz ale uriașei bănci First Mercantile American. Pentru omul de pe stradă această instituție financiară este la fel de solidă și de sigură ca Fort Knox. Dar înăuntru corupția și rivalitățile sălbatice se transformă într-un vârtej de violență ce sfâșie, deopotrivă, viețile cinicilor mânuiitori de bani și pe cele ale milioaneilor de oameni nevinovați.

Naivitatea costă.

● Strălucirea artistică a lui Arthur Hailey e imposibil de negat. E unul dintre cei mai abili scriitori. Poveștile lui sunt imprimate de realism, ritm, emoție, ironie, depășesc așteptările cititorului. Arthur Hailey susține cu tărie un argument împotriva distrugătorilor de valori – adică împotriva oamenilor incapabili ce distrug realizările celorlalți prin manipulare afectivă, făcându-i să se simtă vinovați.

Câteva rânduri din primul capitol:

„Mulți își vor aminti vreme îndelungată, cu mare limpezime și durere, cele două zile din prima săptămână a lui octombrie.

Era într-o marți, în acea săptămână când bătrânul Ben Rosselli, președintele băncii First Mercantile American și nepot al fondatorului, a făcut o comunicare – copleșitoare și sumbră – care a răzbătut până în toate colțurile băncii și chiar mult mai departe. Iar a doua zi, miercuri, filiala de la sediul central al băncii a descoperit prezența unui hoț declanșându-se astfel o serie de evenimente pe care puțini ar fi putut să le prevadă și care au dus la prăbușire financiară, suferințe omenești și moarte.

Comunicarea președintelui băncii a avut loc fără avertisment și este remarcabil faptul că nu a fost precedată de zvonuri. Dis-de-dimineață, Ben Rosselli a telefonat câtorva dintre directorii săi principali, prinzându-i pe unii la micul dejun,

iar pe alții imediat după sosirea lor la birou. Erau și câțiva pe care bătrânul Ben îi considera prieteni, însă nu erau directori, ci numai vechi funcționari ai băncii.

Mesajul era același pentru fiecare: Vă rog să veniți în sala de consiliu din blocul turn FMA la ora 11.

Acum toți, în afara de Ben, se aflau în sala de consiliu, cam vreo douăzeci la număr, vorbind liniștit în grupuri și așteptând. Stăteau cu toții în picioare: nimeni nu voise să fie primul care să tragă un fotoliu dintre cele aflate în jurul mesei strălucitoare de consiliu, mai lungă decât un teren de squash, la care se puteau așeza patruzeci de persoane.

Un glas străbătu tăios convorbirile:

– Cine a aprobat asta?

Toate capetele se întoarseră. Roscoe Heyward, vicepreședinte activ și inspector, se adresase unui chelner cu veston alb de la bufetul funcționarilor superiori. Acesta adusesese câteva cafele cu sherry din care turnă în pahare.

Heyward, auster și având un cont greu la Banca FMA, era un abstinent zelos. Își privi ostentativ ceasul cu un gest care spunea limpede: „Nu numai băutura, dar și la ora asta!“ Câțiva dintre cei care se pregăteau să ia un pahar își retraseră mâinile.

– Din ordinul domnului Rosselli, domnule, spuse chelnerul. Și a comandat cel mai bun sherry.

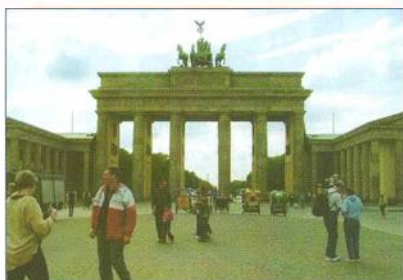
Un bărbat viguros, purtând un costum elegant gri-deschis, se întoarse și spuse calm:

– Indiferent de oră, nu are rost să renunțăm la ceva atât de bun.

Alex Vandervoort, un blond cu ochii albaștri, puțin albit la tâmplă, era, de asemenea, vicepreședinte activ. Simpatic și comunicativ, manierele sale degajate erau în contradicție cu dârzenia deciziilor ce se ascundeau sub ele. Cei doi oameni – Heyward și Vandervoort – constituiau a doua treaptă a conducerii, imediat după președinte, și cu toate că fiecare era destoinic și capabil să colaboreze cu celălalt, în multe privințe erau rivali. Rivalitatea și punctele lor de vedere diferite pătrunseseră în bancă până la treptele cele mai de jos, în jurul fiecărui om formându-se un grup de susținători.

50 Q

Vă băgați să răspundeți la cincizeci de întrebări din domeniul culturii, al politicii și al istoriei? Ei bine, dacă reușiți să răspundeți corect la chestionar, atunci ați câștigat un voiaj, în week-end, la Berlin, cu avionul, la invitația Germaniei și a Ambasadei Germane la București. Întrebările și condițiile de participare pot fi găsite pe pagina de internet a Ambasadei Germaniei în România, și anume <http://www.bucuresti.diplo.de>. Răspunsurile trebuie trimise până pe data de 15 martie, la ambasadă, valabile fiind doar plicurile trimise prin poștă. Prilejul cu care se lansează concursul este legat de preluarea de către Germania a Președinției Consiliului Uniunii Europene.

E rostu' de premii!

Cu (chiar mai puțin de) o săptămână în urmă, a fost vremea unei gale. E vorba de *Gala Premiilor E-Finance*. Ceea ce, în cifre, înseamnă 37 de nominalizări ale board-ului redacțional, structurate pe opt secțiuni distincte. Ele și-au disputat cele zece trofee puse în joc, realizate de cunoscutul artist

plastic Alexandru Gilduș. Printre „vedetele” nominalizărilor: e-(Rom)Telecom (ce să le fac, dac-așa-i cheamă pe ei, nene?). Dar au existat și alt fel de vedete, precum Liana Lungu, cea mai bună voce a șansonetei franceze, după cum ne-a fost, de altfel, prezentată. Și, cum e vorba de cultură și bani, n-a lipsit un prestidigitator, maestrul Johannes. Merită menționate și secțiunile de premiere: e-People, IT Manager, e-Shop, e-Products, e-Provider, e-Partnership, e-Impact, e-Bank, e-Support. Nu-i așa că am trecut de opt? ■

Oglinda cărților

Ileana Mălăncioiu, *Recursul la memorie (Convorbiri cu Daniel Cristea Enache)*. O carte asemeni autorilor și mai cu seamă Ilenei, erou principal: verticală, neiertătoare. Carte-document. A epocii, dar și a mediului literar.

Document, deopotrivă, și despre formarea ca scriitor a Ilenei Mălăncioiu. Dar, într-un anume fel, și a lui Daniel Cristea-Enache... **NEMI-RA: Jose Pablo Feinmann, *Crimele lui Van Gogh*.** Am citit cartea acestui argentinian care face filosofia lui Jack Spintecătorul. Verdictul: bun & surprinzător. Prin carte plutesc tot felul de personaje surprinzătoare: Norman Bates, alături de personajele feminine ale lui Bloch, articulate arhetipal în alte mame... **Pierre Manent, *Rățiunea națiunilor*.** O carte scrisă relaxat despre meciul dintre Europa Comunitară și, cum zice, deopotrivă, discursul lui Chirac dar și al lui Le Pen, „Europa națiunilor”. **George Meredith, *Sandra Belloni*.** Recunosc, nu știam mare lucru despre autor. Cartea este un roman „de societate” tipic englez, scris în cel mai bun temperament flegmatic: „A fi un insular plin de bere înseamnă a fi cea mai binevoitoare ființă pe sau cu două picioare.” Așa cel puțin pretinde Meredith. Subscriem. **Emily Tanimura, *Anti-Lolita*.** Eu, unul, dacă aș avea o lolită, n-aș fi deloc anti. Extraordinară scena dezvirginării imaginare. Minus penetrarea. Merită totuși banii. **ED Mc Bain, *Ascultă și mori!*** Un autor care se transformă într-o serie. De autor. *Soft*. La fel ca în SF. Depinde ce preferați: *hard* sau *soft*? Ori poate *mainstream*? **VREMEA: Susan Quilliam, *Sex și sexualitate***/Ghidul complet al femeii. Chiar că e complet! Cu poze minunate și schițe explicite. Fiul meu s-a îndrăgostit de el. Din păcate, nu are voie. La zece ani, e cam mult pentru el... **TRITONIC: Ben Bova, *Powersat*.** Un cocteil de ficțiune, fantastic, știință, toate articulate într-un mecanism tăios care, uneori, poartă numele de *stil*. O carte care, parcă, încearcă să aproximeze distanța între tehnologie și tehnicism. **Lisa Scottoline, *Zămbet ucigaș*.** Poveste alertă. Imaginație debordantă. Umor la pachet. Dopaj informațional. Crimă. Telefon terifiant. Recuzită pe măsură. **Linda Fairstein, *Dansul morții*.** Ceea ce face

Linda Fairstein nu o să știm niciodată dacă e ficțiune sută la sută sau adevărul gol-goluț. Dar o să știm că înseamnă suspans, iar pentru unii asta e îndeajuns. **CORINT: Don DeLillo, *Zgomotul alb*.** O carte „serioasă”. Romanul e socotit prima sa capodoperă. Cu el a câștigat *National Book Award* în 1985. Toate acestea nu sunt scrise pe coperta patru a cărții. Ediția beneficiază de o generoasă prezentare care funcționează, așa, ca pe vremuri, faimosul „cuvânt înainte”. **Kate Atkinson, *În culisele muzeului*.** Recunosc, e o idee care m-a fascinat și pe mine. Să scrii despre muzeul tău genealogic. Să faci curat înăuntru. Și cine știe ce ai putea să găsești în debara genetică... **Evelyn Waugh, *Bomba zilei*.** Jocuri de cuvinte, în abundență. Și o satiră. Duhului nostru, al tuturor. Și, mai ales, al scriitorului. E un fel de Horia Gârbea din *Căderea Bastiliei*, numai că *al lor*. Las' să aibă și ei unul. Fiecare are Horia Gârbea pe care și-l merită. **MILLENNIUM PRESS: Brian Herbert, Kevin J. Anderson, *Dune. Casa Atreides*.** O „apocrifă” herbertiană. **BONUS: Dumitru (Puși) Dinulescu, *Frumoasa și lapovița*.** Frumoasa nu știm cine e. Nici lapovița. Dar, în schimb, știm cine e Puși și ce comite el: adică tealea scrie la *Flacăra*, aici, la noi, la gazetă. Iar poemele lui nu e obscene, cum mă așteptam (eu, un alt autor „obscur”), ci mai clătite, limpezite. Puși e un soi de scriitor erotic *ultralight*. Că tot se poartă la țigări...

text **Mihail Gălățanu,**
mihail.galatanu@revistaflacara.ro,

Electrolux răsfată gospodinele în luna ma

Ce înseamnă adevărata curățenie în bucătărie? Aveți timp o lună să aflați acest răspuns, începeți să spălați vase *Electrolux*. Un cadou de primăvară care înlocuiește eficient o menajeră în cară alege unul dintre cele trei modele de mașini de spălat vase, bune de încercat de către fiecare

rtie

**când mașinile
și oase. Puteți
lîntre noi!**

Primăvara aceasta *Electrolux* vă propune o soluție ingenioasă, care vine în ajutorul multor gospodine: acum veți putea lua acasă o mașină de spălat vase, pe care o puteți testa timp de o lună, plătind cu 15% mai puțin. Mașina de spălat vase va fi însoțită de cutii gratuite de *Calgonit Tablete 5 în 1*, cu tehnologia unică *PowerBall*, ce îndepărtează eficient petele persistente.

Dacă, după cele 31 de zile, veți considera că mai aveți nevoie de timp de gândire, puteți restitui mașina de spălat vase fără nici o obligație. Promoția se va desfășura între 1 și 31 martie 2007, în toate magazinele care sunt dealeri autorizați *Electrolux* și va pune la bătaie trei dintre modelele de top ale *Electrolux*: *ESF2440*, *ESF45010* și *ESF65010*.

**Curăță, spală, clătește
și usucă toate vasele
cu efort minim**

Oamenii moderni își doresc obiecte electrocasnice care să se armonizeze cu spațiul înconjurător, astfel încât bucătăria să devină un loc unde invitații sunt la fel de bineveniți ca și în sufragerie. Nu știm cum să scăpăm mai repede de vasele adunate în chiuvetă de câteva zile bune și ne pierdem răbdarea când suntem nevoiți să curățăm totul în câteva minute, înainte să ajungă invitații. Primul dintre modelele alese, spre exemplu, este dotat cu un coș special – *Flexiform Global Design*. Aceste coșuri au marele avantaj că se pot regla pe înălțime, adaptându-se astfel oricăror tipuri de vase. Același model are capacitatea de a spăla o cantitate considerabilă de vase: 12 seturi! Sistemul *Aqua Control* este o altă inovație ce dă un plus de valoare mașinii de spălat vase. De ce? În acest fel puteți fi siguri că nu veți mai avea necazuri cu vecinii inundați: *Aqua Control* este un dispozitiv de siguranță împotriva inundațiilor, care împiedică scurgerile de apă din mașina de spălat vase. Cel de-al treilea model participant în promoție – *Daily4Two* – are o lățime de numai 54,5 cm și o înălțime de 44,6 cm, adaptându-se unui spațiu cât de mic și are un consum de doar șapte litri de apă. Acest model poate fi setat să pornească după nouă ore și este dotat cu nu mai puțin de cinci programe care oferă soluții specifice de curățare pentru cele mai persistente murdării.

În cazul în care, după o lună, mașina de spălat vase nu v-a convins încă de avantajele ei, o puteți restitui fără nici o obligație. Cele trei produse fac parte din gama *Inspire*, lansată la sfârșitul anului trecut în cadrul conceptului *Global Design* și își propun să răspundă nevoilor în permanentă schimbare ale consumatorilor moderni.

În cadrul promoției *Electrolux*, mașinile de spălat vase vor fi însoțite de cutii gratuite de *Calgonit Tablete 5 în 1*, cu tehnologia unică *PowerBall*, care îndepărtează eficient petele persistente:

1. stratul albastru conține un detergent puternic pentru ca vasele să fie perfect curățate;
2. granulele roșii de agent de înmuiere ajută la eliminarea petelor uscate persistente;
3. stratul alb are funcția de fixare a sărurilor, dedurizează apa și previne formarea calcarului, prin îndepărtarea tuturor reziduurilor;
4. sfera pentru facilitarea clătirii are la bază ingredientele *Super-Shine* pentru o strălucire impecabilă a veselei;
5. ingredientul special *Glass Protect* protejează sticla împotriva zgărieturilor.

Cele trei tipuri de mașini de spălat vase de la *Electrolux* care fac parte din această promoție de primăvară nu vor putea fi achiziționate în rate.

**Vase scilpitoare și tacâmuri
fără pic de grăsime**

Mulți dintre noi nu găsesc încă o soluție pentru această problemă. Spre exemplu, un studiu realizat de *Electrolux* arată că 7 din 10 britanici continuă să spele vasele de mână. În schimb, cei din Elveția, Suedia, Germania sau Austria lasă această activitate în grija mașinii de spălat vase.

O mașină de spălat vase poate deveni răspunsul: este eroina spălatului vaselor, gospodina ideală când este vorba de curățarea veselei după orice masă. Necesită un efort minim, iar rezultatul este magic: o umpli cu cești, farfurii și cratițe murdare, adaugi puțin detergent, închizi ușa și apeși pe un buton. Puțin mai târziu, totul este curat, uscat și în mod special lipsit de bacterii și alți microbi.

În funcție de nevoile fiecărei familii, mașina de spălat vase reprezintă un bonus pentru fiecare casă, economisind timp, apă și energie.

Sănătate

La fel ca orice gospodină, mașina modernă de spălat vase folosește aceleași modalități și „ingrediente”: apă, detergent, căldură și brațe mișcătoare. „Brațele mișcătoare” sunt în acest caz reprezentate de pompe și supape care ajută la circulația apei în mașină. Detergentul este dizolvat în apă, iar întregul amestec este încălzit cu ajutorul unui element de încălzire electric. Programele mașinii de spălat vase selectează cea mai bună metodă de spălare, în funcție de tipul de vase.

Astfel, mașina de spălat vase este mult mai eficientă decât o persoană care spală vasele de mână. Motivul? Nu este foarte cunoscut faptul că riscurile legate de bolile cauzate de resturile alimentare au o legătură strânsă cu faptul că temperaturile cuprinse între 5° și 60° C reprezintă mediul ideal de înmulțire a bacteriilor. Spre exemplu, în condiții favorabile, un singur microb se poate înmulți până la o cifră de patru milioane în numai opt ore, perioadă minimă de timp pe care o persoană obișnuită o petrece la serviciu.

În cazul mașinii de spălat vase, această problemă nu se mai pune: aceasta încălzește apa la temperaturi de până la 90° C, fiind o alternativă mult mai igienică față de spălatul de vase.

Economie de timp

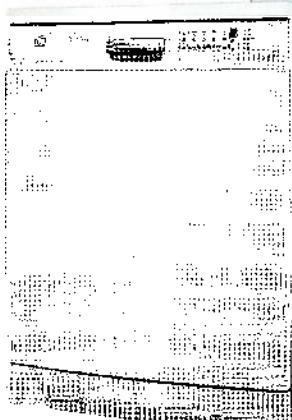
Mașina de spălat vase reprezintă unul dintre obiectele electrocasnice de care orice proprietar este mândru, ajutându-ne să economisim timp, pe care putem să-l petrecem cu prietenii sau cu cei dragi. Știați că vasele murdare reprezintă o activitate casnică ce necesită aproximativ 5,8% din timpul nostru în fața chiuvetei? Asta înseamnă că petrecem în medie 500 de ore pe an spălând și uscând vasele, în timp ce o mașină de spălat vase economisește 300 de ore, timp pe care l-am putea folosi pentru activități mai plăcute.

ESF 45010

- AAB, 49 dB (A) ●
- Capacitate: 9 seturi de vase ● 9 ore start întârziat
- Indicator luminos pentru sare și agent de clătire ●
- Coșuri standard cu mânere din sârmă și coș superior reglabil, cu mânere laterale. Două suporturi pliabile și un suport fix pentru câni în coșul inferior. ● 5 programe: intensiv 70C, Auto, Eco 50C, Rapid 60 C, Pahare ● 13 litri consum de apă ● Aqua control ●
- Sistem anti-inundare.

ESF 65010

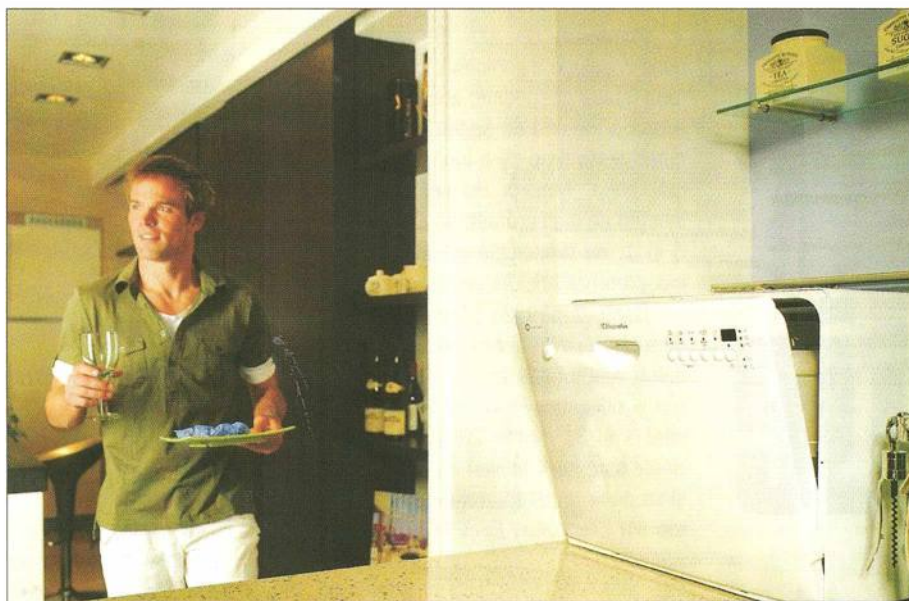

- AAA, 47 dB (A) ●
- Capacitate: 12 seturi de vase ● 9 ore start întârziat, afișare start întârziat ●
- Opțiune 3 în 1 (dezactivare/activare prin apăsarea tastelor) ● Indicator luminos pentru sare și agent de clătire ●
- Coșuri Flexiform Global Design cu mânere Global Design, coș superior reglabil și două suporturi pliabile în coșul inferior. Coș Global Design pentru tacâmuri. ● 5 programe: Intensiv 70C, Auto (recunoaștere încărcare 1/2), Eco 50C, Rapid 60C, Clătire & Oprire ● 16 litri consum de apă ● Tub Pex ● Sistem anti-inundare ● Ușă arcuită.

ESF 2440 — Daily4Two

- Capacitate: 6 seturi ● Lățime 54,5 cm și înălțime 44,6 cm
- AAB, 48 dB (A) ● 19 ore start întârziat ●
- Indicator luminos sare și agent de clătire, indicator final program ●
- Indicator spălare, uscare final program ●
- 2 rafturi pliabile în coș ●
- 5 programe: Intensiv 70C, Normal 65C, Eco 50C, Rapid 60C, Clătire & Oprire ●
- 7 litri consum de apă ● Furtun standard ●
- Sistem anti-inundare.

Vă putem spune cu siguranță că astfel veți putea petrece în medie trei săptămâni pe an din timpul liber având alte activități decât spălarea vaselor.

Să vorbim pe limba mașinilor de spălat...

Mașinile de spălat vase din gama *Inspire* de la *Electrolux* sunt dotate cu funcții care ajută în procesul de spălare:

Program Automat

Prin intermediul programului automat, mașina de spălat vase controlează programul de spălare. Programul automat sesizează încărcătura și gradul de murdărire al vaselor și adaptează programul de spălare la condițiile respective. Consumul de apă și energie este optimizat prin reglarea duratelor etapelor de clătire și a temperaturilor.

AAA

În zilele noastre curățenia nu reprezintă totul! Acum, avem nevoie de aparate moderne, care să poată curăța vase și recipiente din materiale moderne. Programele speciale protejează toate tipurile de vase și recipiente, asigurând performanțe superioare de spălare. Mașinile de spălat vase din noua clasă energetică AAA au cel mai redus consum de energie și asigură cea mai eficientă spălare și uscare a vaselor.

Simboluri grafice iluminate

Simbolurile grafice iluminate vă oferă informații cu privire la programul selectat. Controlul electronic modern permite afișarea duratei de timp (în minute) rămasă până la finalizarea programului sau durata de timp până la începerea programului, în cazul în care ați selectat opțiunea start întârziat (până la 19 ore). În plus, se vor aprinde indicatoare luminoase în cazul în care utilizați funcția 3 în 1 sau dacă este necesar să adăugați sare de dedurizare și agent de clătire și dacă programul s-a finalizat deja.

Indicatoare luminoase

După ce apăsați butonul corespunzător programului ales se va aprinde un indicator luminos deasupra butonului. De asemenea, se vor aprinde indicatoare luminoase și în cazul în care utilizați funcția 3 în 1 sau dacă este necesar să adăugați sare de dedurizare și agent de clătire sau dacă programul s-a finalizat deja.

Coșuri Flexiform

Acest nou concept revoluționar vă face viața mai ușoară. A fost dezvoltat pentru a se adapta perfect nevoilor dumneavoastră.

Coșul superior

Coșul superior este flexibil. Suporturile pentru câni pot fi pliate și pot fi situate la diverse înălțimi, astfel încât să puteți așeza câștile, indiferent de mărimea acestora. Suporturile pentru câni au fost prevăzute cu niște dispozitive speciale care asigură stabilitatea paharelor de vin. În plus, anumite modele de mașini de spălat vase au coșul superior prevăzut cu un suport special pentru paharele cu picior.

3 în 1

Noile realizări din domeniul detergentilor necesită dezvoltarea unor noi tehnici de spălare. *Electrolux 3-în-1* permite cea mai bună utilizare a tabletelor 3 în 1. Prin combinarea puterii substanțelor chimice și a gestionării optime a cantității de apă, se asigură cele mai eficiente rezultate de spălare.

Siguranța

Pentru siguranța voastră, mașinile noastre de spălat vase sunt prevăzute cu un sistem anti-inundare. Acest sistem se compune dintr-o tavă și un dispozitiv de presiune. În cazul în care se produc scurgeri, tava se umple cu apă și funcționarea mașinii de spălat vase este imediat întreruptă. În plus, multe dintre modelele noastre sunt echipate cu un sistem de siguranță suplimentar numit *Aqua Control*. *Aqua Control* este o supapă montată la furtunul de admisie care oprește alimentarea cu apă în cazul în care furtunul prezintă scurgeri.

Pro și contra pensiei private

De zece ani suntem „amenințați” cu pensiile private, iar în 2007 se pare că lucrurile chiar vor începe să se miște. **Flacăra** a dedicat deja acestei teme un articol în numărul trecut al revistei. Continuăm cu argumentele pro și contra. Cât de necesar este sistemul de pensii private? Iată câteva argumente ale specialiștilor.

„Personal, cred în utilitatea fondurilor de pensii obligatorii. Mă bazez pe un fapt care este deja de notorietate. În lume, sistemul de pensii gestionat de stat se confruntă cu o serie de probleme. România nu face excepție, ba chiar, lucrurile sunt și mai complicate decât în alte țări. De aceea, un sistem dual (gestionat de stat și de companii private) este o bună soluție. Am încredere. Evident, nu pot spune că încrederea mea este în proporție de sută la sută, dar, per total, cred în acest sistem. Principala calitate a sistemului este că, gestionat profesionist și corect, poate aduce mai mulți bani la pensie. De asemenea, sistemul oferă o serie de garanții și o comisie de supraveghere a pieței. La fel de clar este faptul că, dincolo de legislație, va conta felul în care sistemul va funcționa în practică”, este de părere Constantin Rudnițchi, redactor-șef revista *Bilanț*. Constantin Rudnițchi atrage atenția și asupra hibelor sistemului. „Sunt mai multe probleme. Prima este legată de întârzierea procesului. Legislația a fost promovată foarte târziu. A doua se leagă de faptul că am avut o lege care nu a fost aplicată. În al treilea rând, este clar că în jurul legii sunt o serie de interese: ale companiilor care vor administra banii, ale sindicatelor (ele doresc să aibă o implicare în sistem), ale sistemului politic (care dorește să existe o legislație ce reduce riscurile unui colaps) și, în fine, ale bugetului asigurărilor sociale, unde ne vom trezi că are de-a face cu un deficit. Semnalele de până acum arată că actualele legi (și în special cea a pilonului II) au ținut prea puțin cont de interesele companiilor care administrează fondurile. S-a mers pe o prioritate socială și mai puțin pe una de afaceri. Riscul cel mai mare

„Definiția reală a pensiei private este: contribuțiile să fie administrate în mod privat și eficient. Adică să poată aduce creșteri mai mari decât nivelul inflației. Deocamdată, piața pensiilor facultative, prin asigurări, este într-o fază relativ puțin dezvoltată, din punctul de vedere al atragerii de clienți. În ceea ce privește randamentul, riscul a dictat creșterea. Cu cât fondurile de pensii au investit în instrumente cu grad mai mare de risc, cu atât creșterile au fost mai mari”, opinează Constantin Rudnițchi, redactor-șef revista *Bilanț*.

Alte riscuri

● Există riscul de a repeta experiența neplăcută a Poloniei, unde au fost probleme în ceea ce privește colectarea efectivă a banilor. „Actualmente, ANAF primește din teritoriu situația contribuțiilor la pensie, dar nu poate verifica dacă acele contribuții raportate au fost efectiv făcute de către companii. Au fost destule situații în care companiile au declarat una, dar banii nu erau virăți în cont. Aici apare într-adevăr o problemă, fiindcă dacă angajatorul nu virează banii, administratorul fondului nu-i poate investi. Există în legislație o serie de penalități pentru fiecare zi de întârziere a banilor și se încearcă implementarea unui sistem informatic la nivel regional și central de verificare a acestor date.

Rămâne de văzut dacă ANAF îl va implementa în timp util”, atrage atenția Bogdan Bărligea. ● „Confederația Cartel ALFA va încerca să promoveze o campanie publică în care să explicăm oamenilor exact ce înseamnă o pensie privată construită pe de o parte din contribuția din sistemul public, iar de cealaltă parte pe contribuția în sistem privat. Dacă nu vom face acest lucru, aproape în mod sigur, vor exista companii de administrare care în momentul lansării sistemului vor avea un comportament incoret. Vor prezenta informații care vor induce în eroare oamenii. Cunoșc foarte bine experiența contactului cu un vânzător de asigurare de viață în România, el vine să ofere un asemenea tip de serviciu și arată niște grafice cu sume de bani crescute exponențial. Acesta este unul dintre modurile în care, din păcate, anumite companii induc în eroare posibili clienți. Vom încerca să cooptăm și alte confederații sindicale, pentru a informa salariații, care vor fi obligați să intre în acest sistem, dar și pe cei care vor opta să intre în sistem, dacă e bine sau nu să o facă. Noi considerăm că legea încă are goluri care trebuie completate înainte ca sistemul să intre în funcțiune”, a apreciat vicepreședintele CNS Cartel Alfa, Petru Sorin Dandea.

este ca o serie de companii de prestigiu să nu intre în sistem pe motiv că nu este profitabil.”

La rândul său, Bogdan Bărligea, redactor-șef adjunct *E-finance*, consideră că pensiile private: „Sunt utile fiindcă actualul sistem de pensii administrate de către stat nu va putea niciodată să asigure o pensie decentă. În contextul îmbătrânirii populației, peste tot în SUA, dar și în țările Europei, efortul statului va fi din ce în ce mai mare pentru a asigura o pensie decentă. Drept urmare, a apărut necesitatea sistemului privat. Sistemul pe trei piloni propus de Banca Mondială a fost adoptat de majoritatea țărilor europene.” De asemenea, Bărligea consideră că: „Există o mare deosebire între asigurările de viață cu potențial investițional și pensiile private obligatorii întrucât contribuțiile la pilonul II se fac din cuantumul de contribuție la pensia publică, pe când o asigurare de viață este o opțiune

personală. Asigurările de viață au apărut pe fondul lipsei de oportunități pentru oamenii care voiau să obțină niște venituri suplimentare pensiei, pe fondul absenței unui sistem privat de pensii. Este posibil ca în timp să vedem dispărând o parte a acestor asigurări, în favoarea aderării la un fond facultativ de pensie.”

„Nu sunt mulțumit de nici o lege, dar orice lege e perfectibilă și cred că și actuala lege a pensiilor va suferi modificări ulterioare. Consider că este neprietenesc însă să acuzi viitorii administratori ai fondurilor că vor înșela oamenii. Dacă avem o astfel de atitudine, atunci nu vom mai avea nici un fel de pensie privată”, a declarat mândru Mihai Șeitan, președintele Casei Naționale de Pensii, în cadrul conferinței de presă pe tema *Reforma sistemului de pensii și impactul asupra femeilor*.

text Alice-Claudia Gherman

City Mall te premiază de **1 Martie** Sprider Stores

Sacou **Preț 49,90 lei**
Fustă **Preț 39,90 lei**
Bluză **Preț 39,90 lei**

Sacou **Preț 89,90 lei**
Pantalon **Preț 49,90 lei**
Bluziță **Preț 24,90 lei**

Pantalon reiat **Preț 69,90 lei**
Pulover **Preț 39,90 lei**
Cămașă **Preț 49,90 lei**

Bluză **Preț 48,90 lei**
Blue jeans **Preț 69,90 lei**
Pulover **Preț 35,90 lei**

Trimești numele magazinelor din City Mall care oferă premii cu ocazia zilei de 1 Martie, pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 26.03.2007. Câștigătorii vor fi desemnați prin tragere la sorți.

Câștigătorii concursurilor din Flacăra nr. 1-2/2007:

Tul-Karem
Coman Maria
jud. Argeș

Europa Travel
Pușcașu Adrian
jud. Olt

Laropharm
Negruți Rodica
jud. Mureș
Stanică Mariana
jud. Ialomița

Peggy Sage
Constantinescu Cecilia
București
Tănăsă Aurelia
jud. Mureș
Blăgoi Tania
Timișoara

Heliotrop
Jurguț Ligia
Alba Iulia
Iancu Eugen
jud. Prahova
Andrei N. Stelian
jud. Călărași

Adidas
Olaru Elena
jud. Hunedoara
Ciureliuc Domnica
jud. Suceava
Petre Rodica
jud. Constanța
Sterescu Luciana
București
Coman Kund Irina
jud. Galați

Tina R

Pantalon **Preț 149 lei**

Bluziță **Preț 109 lei**

Curea **Preț 39 lei**

Geantă **Preț 179 lei**

Pantofi **Preț 89 lei**

Premii: **Trei curele (roșu, maro, verde închis)**

Peggy Sage

Unghiile tale prezintă striții de diferite forme și dimensiuni? Acum ai un tratament pentru acest lucru. **Peggy Sage** a creat baza anti-striții. Este o formulă bogată în minerale care netezește și nivelează suprafața unghiei acoperind strițiile și alte iregularități. Pentru îngrijirea unghiilor, **Peggy Sage** a realizat, de asemenea, **Stiloul fortifiant**. El are o acțiune hrăitoare asupra unghiilor dure și casante. Este mic, delicat, practic și ușor de manevrat, permite 100 de aplicări. Când unghiile sunt moi, despicate și se rup ușor, ar fi bine să aplici remediu. **Peggy Sage** îți propune un tratament eficient, întăritor pentru unghii. Este un tratament eficient pentru unghii care au rolul de a întări unghia și de a-i reda culoarea naturală.

Peggy Sage este un salon destinat îngrijirii manichiurii și pedichiurii, situat în str. Argentina nr. 6, sector 1, București.

Intrebare concurs: **Care este adresa salonului Peggy Sage?**

Premii oferite: **Trei premii, fiecare constând într-o bluză și un set pentru manichiură franceză.**

Trimești taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 26.03.2007

Concurs
Peggy Sage

Trecerea anilor lasă urme, atât fizic, cât și spiritual. La maturitate, tinerețea este un vis frumos, de care orice femeie își amintește cu un zâmbet nostalgic pe buze.

Dacă trecerea inerentă a timpului nu poate fi oprită, urmele pe care aceasta le lasă pe față pot fi estompate, încetinind astfel transformarea prezentului în trecut. Cum? Este simplu, cu produsele din gama de lux Royal Velvet destinate îngrijirii pielii de la Oriflame. Formulate pe baza izoflavonelor extrase din floarea de iris, produsele Royal Velvet destinate îngrijirii tenului matur, uscat, îndepărtează urmele trecerii timpului de pe față, ajutând tenul să-și recapete frumusețea și vitalitatea tinerească.

Încetiniți timpul, bucurați-vă de minunea Royal Velvet, luxul suprem pentru piele!

oriflame

natural swedish cosmetics

Royal Velvet Softening Toning Gel
Gel tonic revitalizant

Îngrijire delicată pentru piele. Toner revitalizant, care îndepărtează impuritățile și pregătește pielea pentru răsfățul oferit de cremă. Lasă pielea mătăsoasă și hrănită. Îmbogățit cu izoflavone extrase din floarea de iris. Perfect pentru pielea uscată matură. 200 ml

Royal Velvet Supreme Day Cream SPF15

Cremă de zi cu FPS 15

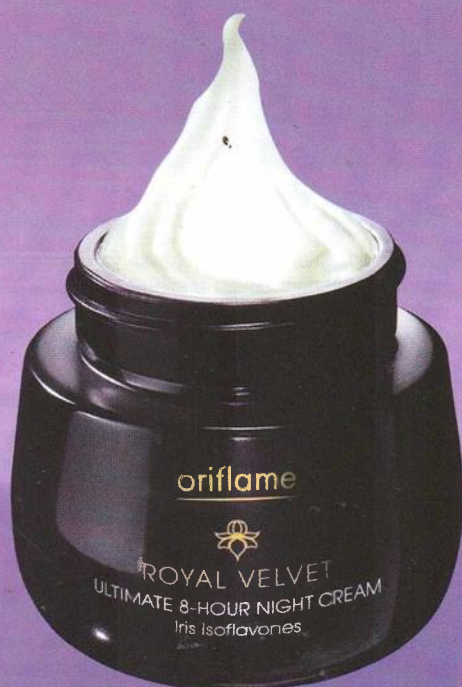
Răsfață-te cu textura mătăsoasă a acestei creme. Descoperă o cremă de zi bogată, care revitalizează, conferă fermitate și hidratează intens pielea, lăsând-o incredibil de catifelată și delicat parfumată cu o aromă florală. Îmbogățită cu izoflavone extrase din floare de iris și FPS 15. Pentru pielea matură uscată și foarte uscată. 50 ml

Royal Velvet Creamy Cleansing Milk

Lapte demachiant

Transformă ritualul zilnic de îngrijire într-o clipă de plăcere pură. Îndepărtează delicat machiajul și impuritățile cu acest demachiant revitalizant. Lasă pielea incredibil de moale și mătăsoasă. Conține izoflavone din floare de iris. Pentru pielea uscată matură. 200 ml

Royal Velvet Prestigious Eye Cream

Cremă pentru ochi

Răsfață-te cu această cremă pentru ochi, mătăsoasă, pentru o privire plină de tinerețe. Revitalizează pielea fină din jurul ochilor și îi îmbunătățește textura. Bogată în izoflavone, un ingredient natural extras din floarea de iris. Pentru pielea matură, uscată. 20 ml

ROYAL VELVET

Royal Velvet Ultimate 8-Hour Night Cream

Cremă de noapte cu efect de 8 ore

Experimentează această cremă bogată, cu o textură somptuoasă, care pătrunde în piele și îi redă frumusețea în timpul nopții. O cremă de lux, care regenerează pielea uscată matură și care o hrănește în profunzime, timp de 8 ore. Conține izoflavone din floare de iris. 50 ml

Triumph

Meli Melo

În sezonul primăvară-vară 2007, Triumph lansează piese de lenjerie cu mesaje directe. Întreaga colecție este provocatoare, erotică și foarte îndrăzneță. Este imposibil să-i rezisti! Există un limbaj al corpului unic pentru fiecare, este modul în care ne exprimăm sentimentele. De aceea, Triumph lansează *Angel Curves*, o adevărată declarație de dragoste.

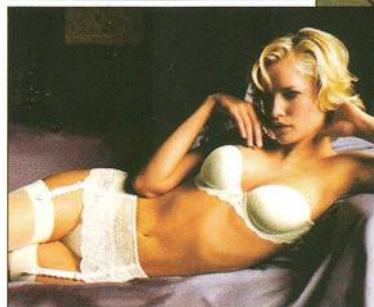
Premii:

Sutien **Sloggy**

Sweet W și chiloțel **Sloggy Sweet STR**

Sutien **Fashion Style 09WHUD** și **Fashion Style 09TAI**

Sutien **Romantic Flower**

Cercei

Preț
19,99 lei

Brățară

Preț 29,90 lei

Brățară

Preț 39,99 lei

Colier
Preț 39,99 lei

Colier

Preț 59,99 lei

Colier

Preț 59,99 lei

Premiu: **Un colier Fantezie**

horoscop

Cristina Vanea

Berbec (21.03. - 20.04.)

Drumurile scurte vă vor favoriza, indiferent că este vorba de divertisment sau de rezolvarea unor chestiuni profesionale. Ați putea face o cheltuială ceva mai importantă – pe la jumătatea lunii. Atenție, căci nu vă favorizează, așa că nu este cazul să luați decizii importante. În a doua jumătate a lunii evitați cu orice chip să vă implicați în activități riscante.

Taur (21.04 - 20.05)

Capacitatea dv. de a vă mobiliza este mare, așa că ați putea să demarați activități dintre cele mai diverse. Din punct de vedere intelectual situația încă nu vă favorizează, așa că nu este cazul să luați decizii importante. În a doua jumătate a lunii evitați cu orice chip să vă implicați în activități riscante.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Din punct de vedere mental nu veți fi prea eficient în această lună; mintea vă va fi cam împrăștiată, așa că puteți greși cu ușurință. La serviciu ați putea să vă implicați în activități noi, dar vă va fi foarte greu să vă descurcați. Unul dintre șefi vă va pune bețe-n roate.

Rac (22.06 - 22.07)

Din punct de vedere fizic vă simțiți excelent, ceea ce vă permite să vă implicați în activități dintre cele mai diverse. Tot ceea ce veți demara în această perioadă se va finaliza greu sau cu mare întârziere. Trebuie să aveți răbdare, altfel nu veți reuși mai nimic. Pe cât posibil, evitați călătoriile.

Nevoia de a vă implica în activități sociale va fi mai pronunțată în această perioadă. Mare atenție, deoarece asumarea unor riscuri poate duce la evenimente mai puțin plăcute.

Leu (23.07 - 23.08)

Comunicarea cu persoana iubită va evolua chiar așa cum vă doriți. Nu ar fi exclus să faceți o impresie excelentă unei persoane de sex opus. Pe la mijlocul lunii ați putea avea o problemă legată de o călătorie. În plan financiar șansa este de partea dv. Ați putea face o investiție sau ați putea obține un plus la salariu.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Veți dispune de o mare cantitate de energie, pe care, dacă veți ști cum să o utilizați, ați putea obține avantaje mari. Pe cât posibil, evitați să vă implicați în colaborări; cel mai bine ar fi să faceți lucrurile de unul singur, mai ales în domeniul serviciului, unde colegii nu se vor arăta prea cooperanți.

Balanță (23.09 - 23.10)

Este o bună perioadă pentru a lua legătura cu prietenii de pe alte meleaguri. De altfel, relația cu străinătatea vă favorizează în această lună. Acordați ceva mai multă atenție chestiunilor financiare, căci ați putea avea probleme serioase. Nu este o perioadă bună pentru a da sau a lua bani cu împrumut.

Scorpion (24.10 - 22.11)

În această perioadă veți fi energic și gata în orice moment să demarați ceva nou. Aveți tendința, însă, de a vă risipi în chestiuni minore care nu vă vor aduce avantaje. Pentru timpul liber veți primi oferte care vă vor face mare plăcere și care vă vor da ocazia să vă relaxați.

Caracteristicile lunii martie

Săgetător (23.11 - 21.12)

Nemulțumirile pe care le aveți la serviciu se vor accentua spre sfârșitul lunii. Încercați să vă manifestați cu mai multă răbdare pentru a evita eventualele situații neplăcute. Aveți toate șansele de a obține un succes într-o activitate care necesită inspirație și creativitate.

Capricorn (22.12 - 20.01)

Veți avea unele neînțelegeri cu cei din familie și va fi nevoie de toate abilitățile dv. pentru a evita un conflict. Nu ar fi bine să încercați să vă impuneți punctul de vedere, căci până la urmă toate vor ieși așa cum vă doriți. În plan intelectual sunt condiții favorabile pentru o reușită.

Vărsător (21.01 - 18.02)

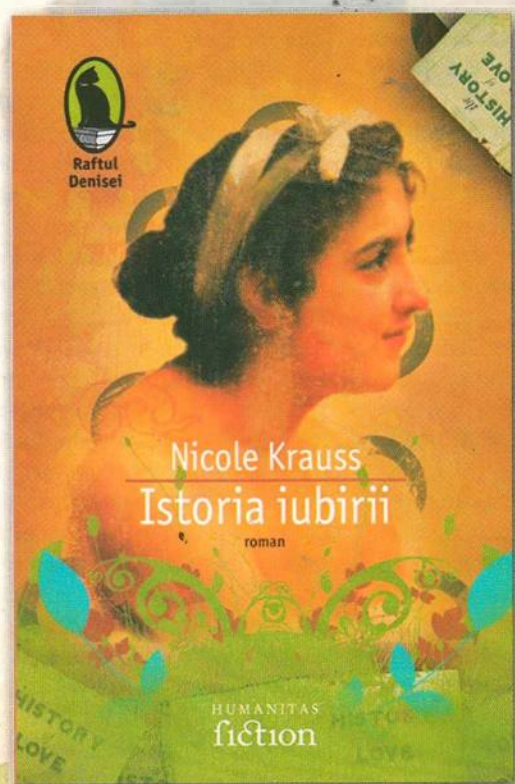
Se vor înregistra tot felul de probleme în ceea ce privește comunicarea dv. cu cei din jur. Dacă aveți de gând să plecați la drum, atenție, căci mijlocul de transport v-ar putea crea neplăceri mari. Pe acasă veți avea parte de discuții în contradictoriu; încercați să fiți diplomat, altfel nu veți reuși decât să vă enervați.

Pesti (19.02 - 20.03)

Chestiunile financiare vă vor crea neplăceri serioase. Mai ales în a doua jumătate a lunii ar fi de dorit să nu faceți investiții sau cheltuieli importante. Acordați ceva mai multă atenție sănătății, care nu va fi punctul dv. forte în această perioadă. Nu semnați acte în a doua jumătate a lunii.

HUMANITAS
bunul gust al libertății

Colecția Raftul Denisei

Nicole Krauss Istoria iubirii

*o superbă poveste despre dragoste,
scrisă cu inteligență și har*

bestseller internațional vândut în peste treizeci de țări

www.humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

AVON
the company for women

LECTURĂ OBLIGATORIE

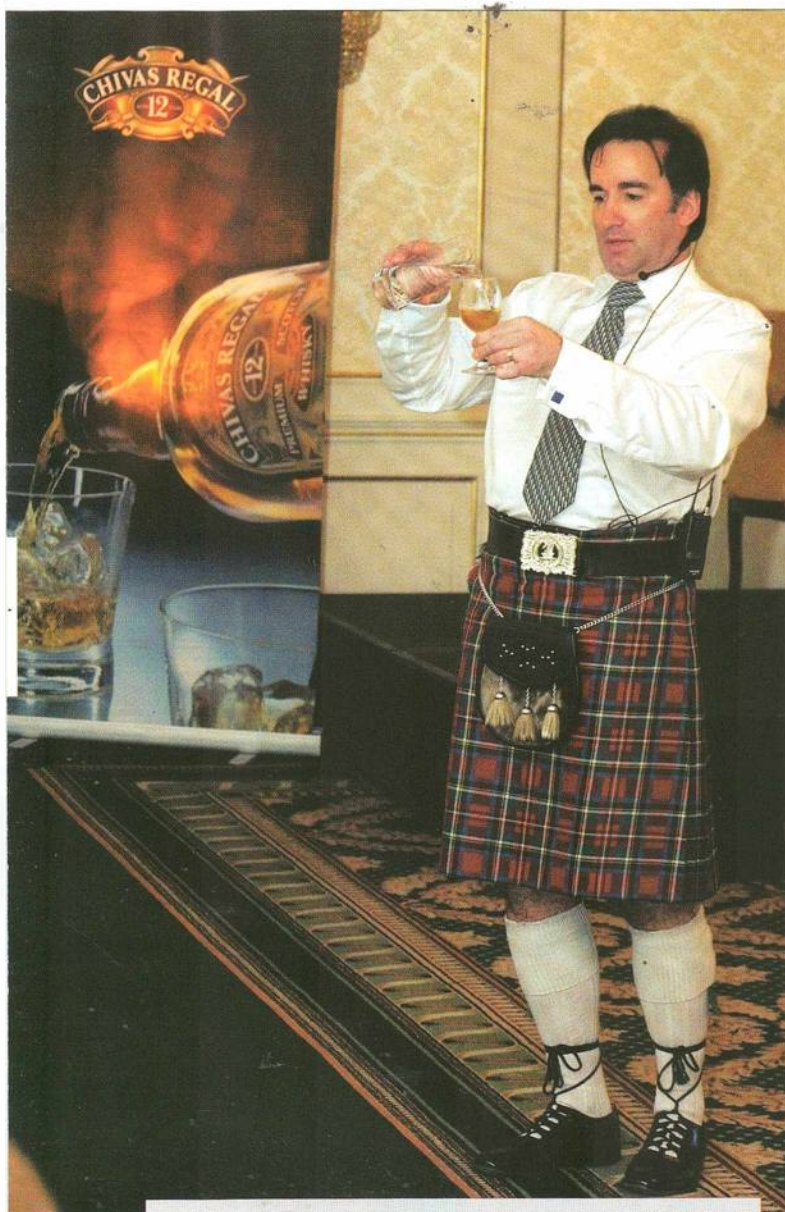
Pentru comenzi prin poștă
• 021 311 23 30
cpp@humanitas.ro

Uisge Beatha, blazonul unui ambasador lichid

Chivas Regal,

un brand premium pentru un whisky generos

Ken Lindsay este unul dintre cei cinci ambasadori *Chivas Brothers* răspândiți în lume, care veghează la prosperitatea și faima celui mai iubit whisky scoțian, *Chivas Regal*. El a sosit în Capitală pentru a sărbători, alături de români, cinci ani de prezență *Chivas* în România. Îmbrăcat în deja celebrul *kilt* scoțian și însoțit de muzică specifică Scoției, Ken Lindsay a dezvăluit românilor povestea brandului *Chivas* și a faimosului *scotch-whisky*, licoarea prețioasă cu aromă florală, gust fin și generos, de culoarea chihlimbarului (mai deschisă *Chivas Regal 12 YO*, chihlimbar întunecat *Chivas Regal 18 YO*). Volubil, prietenos și plin de umor, Lindsay a încântat asistența invitând-o la o degustare de whisky.

Chivas Regal 12 YO – culoarea chihlimbarului, aromă de ierburi, fructe de livadă și miere, gust bogat de miere, vanilie și arahide. **Chivas Regal 18 YO** – culoare de ambră întunecată, aromă de fructe uscate, cereale părguite, piper și caramel, gust catifelat, prelung cu o notă florală, iar spre sfârșit aduce a ciocolată.

▶ Pentru început v-aș ruga să ne prezentați principalele trăsături ale brandului *Chivas Regal*, acele caracteristici care îl disting de oricare alt whisky din lume.

– Primele lucruri care se pot spune despre *Chivas* sunt puritate, extraordinară finețe, calitate, peste 200 de ani de experiență. Calitatea acestui whisky extrem de fin se datorează amestecului de malt utilizat, iar amprenta stilului *Chivas* este dată în special de malțul produs în Speyside, numit *Strathisla*, care reprezintă inima whisky-ului și ajută *Chivas* să-și depășească mult competitorii.

– Ce înseamnă să trăiești în spiritul *Chivas*?

– Aș spune că spiritul *Chivas* este definit de înseși caracteristicile sale: bogăție, generozitate, caracterul mângâietor și mătăsoș al licorii, toate acestea încurajează și adună laolaltă prietenii spre a se bucura de viață. Persoanele care iubesc *Chivas* savurează viața și devin parte din *Chivas*. Acesta este *Chivas* – un extraordinar apetit pentru viață și bucuria de a fi împreună cu prietenii!

– Există o diferență între *Chivas Regal* de astăzi și *Chivas Regal* de la 1801 și în ce constă această diferență?

– Cu siguranță, când a fost preparat pentru prima dată la începutul secolului al XIX-lea, whisky-ul de atunci nu avea aceeași calitate precum cel din zilele noastre. Și nici standardele nu erau aceleași. Astăzi, deținem mult mai multe cunoștințe legate de producerea malțului și avem o mult mai bogată experiență în producerea whisky-ului. Așadar, obținem un whisky de înaltă calitate, diferit de cel din 1801. Am dezvoltat și perfecționat tehnicile de fabricare, așa că facem o băutură care îmbină tradiția veche cu tehnologia.

– Care ar fi diferența dintre *old scotch* (whisky-ul scoțian) și *whisky*? Mă refer la

trăsăturile care nuanțează și fac distincția între cele două.

– Diferența cea mai mare între *old scotch* și *whisky* constă în faptul că *scotch*-ul implică doar ingrediente naturale: apă, malt de orz și drojdie. Cred că prin însuși faptul că producem whisky de peste 200 de ani – avem deci experiență – noi deținem whisky-ul original și încă unul remarcabil. Whisky-ul american e bun, e un foarte bun *bourbon*. Whisky-ul irlandez este de foarte bună calitate, se face whisky și în Spania, India, Japonia și în multe alte țări, dar pentru noi, whisky-ul original și de foarte bună calitate provine din Scoția. Iar un whisky extraordinar de bun este chiar *Chivas Regal*. Scoția este țara de origine pentru cel mai bun whisky de pe mapamond, ea i-a dăruit și numele: *Uisge Beatha*, care în celtă însemna *Apa vieții* și cu timpul s-a transformat în cuvântul *whisky*. Scoția și *whisky*-ul sunt inseparabile, după cum inseparabilă este alinierea aromelor acestei băuturi.

– Care este mai exact rețeta unui whisky de calitate?

– Apă, malt de orz și drojdie. Mai întâi se pune orzul la încolțit în apă și după ce germinează și se atinge momentul de maximă dulceață se pune la fermentat cu drojdia obținându-se un fel de bere pe care o distilăm de două ori. Prima dată obținem un distilat de 29-30% alcool, dar a doua oară distilatul atinge 68-69% alcool, acesta se depozitează în butoaie de stejar american, iar în timp, nivelul alcoolului va scădea la 65%. Uneori folosim și stejar european, stejar spaniol. Fiecare tip de stejar dă o aromă diferită whisky-ului. De pildă, *The Glenlivet* este maturat în butoaie de stejar european. Pentru *Chivas Regal* folosim stejarul american. Dar cel mai mare rol în producerea whisky-ului *Chivas* îl au malțul produs în Speyside, aroma sa

fructată, bogată, generoasă și apa din Scoția.

– **Chivas Brothers dezvoltă strategii de piață diferite în funcție de fiecare țară? De pildă, o strategie pentru România, o alta pentru Rusia și alta pentru Brazilia?**

– Nu. Avem aceeași strategie peste tot în lume, poate că există mici diferențe pe anumite țări, dar nesemnificative. Este posibil ca într-o anumită țară să se cheltuiască mai mulți bani pentru aparițiile în presă, tv, iar în alta mai mult pentru PR. În România este un amestec între reclama la tv, cinema, presa scrisă și evenimente PR, website, astfel încât acoperim cam tot. Chivas este un brand în creștere aici. Rusia constituie un caz special, e o piață în creștere, dar nu atât de rapidă ca în România. De aceea țara dv. este cea mai mare piață de whisky din Europa de Est, anul trecut ea a crescut cu 41%. Rusia crește și ea, dar cu siguranță, pentru noi, România se mișcă mai repede. Avem o piață mare și în Brazilia – în general, America Latină bea whisky – pentru Chivas Brothers, Venezuela reprezintă cea mai mare piață de whisky din lume. Totuși, vânzările cele mai mari le avem în Franța, apoi în Spania, urmate de SUA și Marea Britanie.

– **Vorbiți-ne puțin despre Royal Salute 21 YO!**

– Royal Salute 21 YO a fost produs în 1953 cu prilejul celei de a doua încoronări a Majestății sale, Regina Elizabeta, ca un omagiu adus reginei. Dar acest whisky nu reprezintă doar un semn de adânc respect pentru regină ci și pentru toți aceia care adoră produsele fine și de calitate. Când oferi unei persoane o sticlă de Royal Salute 21 YO înseamnă că îți arăți stima și o asigură de prietenia ta. Noi avem, de asemenea, în ediție limitată, și Royal Salute Stone of Destiny 38 YO, un whisky foarte vechi și de cea mai bună calitate.

– **V-aș ruga să ne spuneți câteva cuvinte și despre The Glenlivet, un alt whisky din portofoliul Chivas Brothers!**

– Glen înseamnă în Scoția vale, The Glenlivet poate fi tradus ca valea prin care trece râul, mai toate văile au un râu, iar The Glenlivet este tocmai acel râu care străbate valea. Există un singur whisky care se numește The Glenlivet, fabricarea sa a început în 1786, dar licența a obținut-o abia în 1824. The Glenlivet este a doua marcă de whisky în lume și numărul unu în SUA, unde e cea mai mare piață pentru el. Americanilor le place foarte mult The Glenlivet, dar iubesc și Chivas Regal.

– **Sunteți ambasadorul Chivas Brothers, un fel de gardian, păzitor al brandului Chivas Regal, ce înseamnă mai precis acest lucru?**

– Am grijă de reputația, integritatea și calitatea produselor Chivas, vorbesc în

numele Chivas Brothers. Știu totul despre brand și urmăresc tot ceea ce se spune despre Chivas. Se scriu multe cărți, articole în presă în care nu este prezentat cu adevărat spiritul Chivas, se spun adesea multe lucruri false, iar eu le transmit oamenilor adevăratul mesaj Chivas prezentând date verificate și reale.

– **Când v-ați alăturat echipei Chivas Brothers?**

– Am început să lucrez pentru ei în 1988, aveam pe atunci 29 de ani. Înainte lucrasem, ca om de marketing, în domeniul hotelier, în cel vestimentar, chiar și în cel al produselor electrice. Sunt de fapt un om de marketing, iar când am intrat pe piața whisky-ului mi-am dat seama cât de fantastică și palpitantă poate fi munca și câte bucurii ori satisfacții îți poate aduce.

– **Vă considerați parte constitutivă a Chivas Brothers?**

– Simt că fac parte dintr-o echipă foarte mare cu sute de oameni care se ocupă de marketing și vânzări în toată lumea. Chivas Brothers are cinci ambasadori care călătoresc peste tot pe glob, iar eu sunt unul dintre cei cinci ambasadori ajutând brandul Chivas să devină cunoscut de către cât mai mulți oameni.

– **Cum poate cineva să devină ambasador Chivas Brothers?**

– Trebuie să înțeleagă mai întâi whisky-ul și brandul, de asemenea trebuie să iubească oamenii, comunicarea, să fie o persoană veselă, prietenoasă. Trebuie să-i placă foarte mult cultura, să fie deschis oricărui tip de cultură sau influențe culturale, dar să păstreze limpede spiritul Chivas și să-l comunice altora. Trebuie să fie un om care are un extraordinar chef de viață. Pe scurt, un ambasador trebuie să fie prietenos precum Chivas Regal, ambasadorul trebuie să fie personificarea whisky-ului.

– **Care este sortimentul de whisky cel mai bine vândut?**

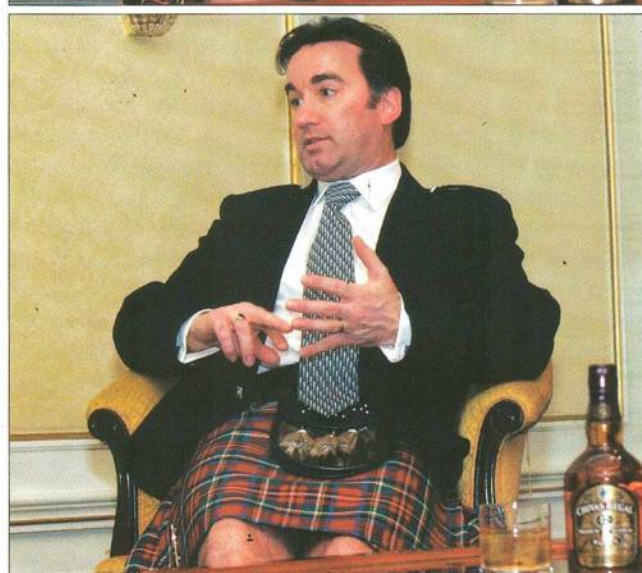
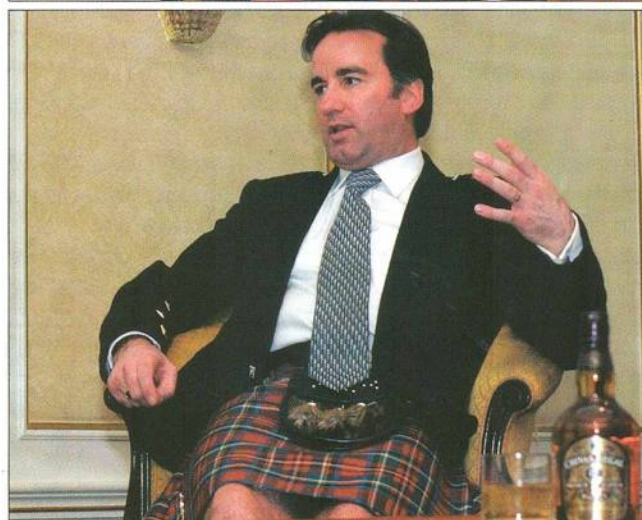
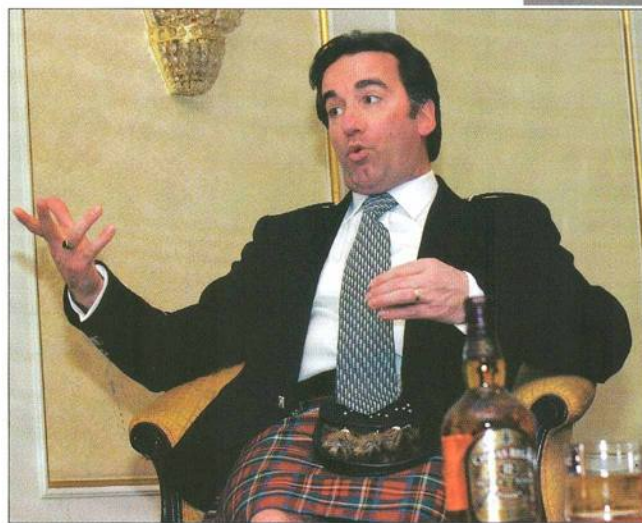
– Chivas Regal 12 YO.

– **Cu ce fel de eveniment se asociază Chivas?**

– Cred că cele mai potrivite evenimente sunt cele menite să inspire, să creeze, să te țină cu sufletul la gură și în același timp să te facă să-ți petreci timpul într-un mod cât se poate de agreabil, ceva la care niciodată nu te-ai fi gândit că poți participa. De exemplu, cățărutul pe un munte din Himalaia, scuba diving-ul. Orice te provoacă și-ți schimbă viața, ceva de care îți vei aminti tot restul vieții.

– **Știți că sunt o serie de noi restricții privind comercializarea băuturilor alcoolice, cum priviți aceste îngrădiri?**

– Cred că trebuie să fim precauți în ceea ce privește publicitatea la produsele alcoolice și să privim responsabil comuni-

carea brandului Chivas către public, să fim atenți cărui target ne adresăm. Cu siguranță, target-ul nostru este matur, cu standarde ridicate de viață, nu sunt alcoolici, nu sunt nici adolescenți sau copii, ci oameni respectabili, cu bunul simț, iar Chivas e un produs de înaltă clasă, perfect legal. Așadar, nu suntem îngrijorați în această privință și, ca întotdeauna, încurajăm oamenii să bea cu moderație.

text: Alice-Claudia Gherman

foto: Octavian Tibăr

**Ken Lindsay,
un om plătit
cu mulți bani
să deguste
și să recomande
Chivas Regal
în întreaga lume**

Domnule redactor-șef,

Suntem un grup de cadre de la Inspectoratul pentru Situații de Urgență Drobeta al județului Mehedinți și vă aducem la cunoștință următoarele aspecte referitoare la persoana col. Pleșu Ion, inspectorul șef al unității, astfel:

● colonelul Pleșu Ion a fost inițiatorul și promotorul, în Mehedinți, dar și în județele limitrofe, a jocului piramidal *Delfin Internațional*, atrăgând pe col. (r) Drăgan Ion, comandantul jandarmilor din Mehedinți, col. (r) Omeag Gheorghe, comandantul pompierilor din Dolj, col. Benga M., comandant pompieri Timiș, col. Mincu Constantin, mr. Vintilă Ion, mr. Petrescu D., plt. Stroescu T. și alții care, săptămânal se deplasau la Buziaș; față de unii din unitate s-a „achitat” prin promovarea în funcții sau crearea de alte avantaje ca: Stroescu – apartament de serviciu în centrul orașului, pe care l-a achiziționat la o sumă mică față de prețul pieței;

● de când a venit la Mehedinți, colonelul Pleșu Ion a făcut o adevărată pasiune pentru mașini, de la cele modeste, până la cele de lux, astfel că, de-a lungul timpului, le-a schimbat mai des decât cămășile, *Dacia 1310*, *Cielo*, *Volkswagen Caravan*, *Volkswagen berlină*, *BMW*, pentru fiul său, alt *BMW* și, în sfârșit, *Mercedes* de circa 20.000 de euro, adus de către unul dintre candidați: Cergan Constantin, în plus și fiecare copil are mașina sa, băiatul – Audi, iar fata – *Volkswagen Golf*; ambii copii au achiziționat mașinile în aceeași zi, girându-se unul pe altul la BRD și respectiv BCR. O parte dintre mașini au fost achiziționate cu ajutorul maistrului militar Ursu Mitică, samsarul, dar și sluga de curte care se ocupă de toate formalitățile: radieri, înscrieri etc.

● colonelul Pleșu Ion a devenit o adevărată agenție imobiliară: deși avea un apartament achiziționat din fondul de stat în București, în zona Unirii, totuși prin fraudă a „reusit” să cumpere și apartamentul de serviciu în centrul municipiului Drobeta-Turnu Severin, deși comisia de la Inspectoratul Județean de Poliție Mehedinți nu a fost de acord, a trebuit să se declare neputincioasă și, pentru că a venit intervenția de la M.A.I. prin fals, uz de fals și declarații mincinoase, infracțiuni grave, dar banul e ochiul infractorului, din micile economii a mai cumpărat un apartament în Timișoara, bineînțeles fără aprobare, pentru a-l amenaja la standarde occidentale; mai deține în Severin trei terenuri, două de circa 800 mp fiecare și unul de 500 mp, toate cumpărate cu circa două miliarde de lei, tot din economii. Terenurile au fost achiziționate în primăvara lui 2005, iar apartamentul din Timișoara, în toamna aceluiași an, după ce a câștigat la „loteria JOLDOS” – constructorului Centrului Dubova, clasat pe locul al IV-lea, cu o valoare de 13 miliarde de lei. Numai pe transportul celor 25 de militari zilnic la Dubova, timp de trei luni, s-au consumat resurse materiale și financiare creându-se o pagubă bugetului de stat de circa un miliard de lei, și asta cu bună știință, cu militarii care au muncit ca salahorii, fără a fi evidențiați în Ordinul de zi pe unitate, modalitate tipică pentru înregistrarea lucrărilor de către constructor și decontarea contravalorii de către colonelul Pleșu, procedeu folosit și la lucrările executate la noul sediu al inspectoratului din strada Portului, în perioada 1996-2000, constructor fiind SC Izolația SRL;

● după cercetările comisiei de control de la Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, staful inspectoratului (adjunct, contabil șef, șefi servicii prevenire și protecție civilă etc.) a fost chemat la raport de către colonelul Pleșu Ion și i s-a pus în vedere să rezolve deficiențele prin aducerea de acte justificative pentru materialele și bunurile intrate ilegal în unitate. Astfel, deși din cariera de piatră de la Mala, aparținând SC Hidroconstrucția SA, societate aflată în lichidare judiciară de circa trei ani, s-au luat sute de tone de piatră, fapt interzis cu desăvârșire, s-au obținut documente de la SC SOMACO SA, asta pe timpul controlului de la Inspectoratul General, cât și ulterior; piatra de la Mala a fost folosită pentru gardul împrejmuitoare de la Dubova, pentru o suprafață de circa 4.000 mp; dacă piatra va fi cubată va rezulta un volum de sute și mii de mc. Și implicit mii de ore de muncă pentru militarii care au încărcat-o, spart-o, zidit-o etc.; costurile unității au fost mai mari decât valoarea lucrărilor, care, bineînțeles, au fost decontate de firmă în buzunarul lui Pleșu, care a acționat fără scrupule, numai bani să iasă. (...)

● o altă sursă de venit pentru colonelul Pleșu, destul de facilă, a fost și editarea de cărți „științifice”, de fapt, maculatură curată, dar cum „cărțile din cărți se fac”, iar societățile și instituțiile mehedintene sunt avide de cunoaștere, iar unde nu a existat dorință, acestea au fost impuse prin Ion Vintilă, coautor și moral și material. Toate aceste cărți editate, inclusiv cele pentru doctorat, sub girul domnului general Zamfir Constantin, care pentru un pumn de arginți sau un bax de vin și-a pătat onoarea de general al armatei române, patronând fărădelegea și ilegalitatea (...).

Semnează:

Un grup de ofițeri din Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Drobeta” al județului Mehedinți.

Apelul a fost preluat și de către publicația **Obiectiv mehedintean**.

Primul zbor direct între București și Aeroportul JFK din New York

Delta Air Lines a deschis oficial primul birou de emiteri bilete în București, în clădirea *America House*, din bd. Nicolae Titulescu, nr. 4-8, în apropiere de Piața Victoriei. Biroul realizează operațiuni de rezervare și ticketing pentru pasagerii care doresc să achiziționeze bilete de avion pentru zborurile *Delta*. „Deschiderea biroului nostru reflectă dorința de a oferi cele mai bune servicii clienților din România, precum și importanța acordată pieței românești”, a declarat Kimberley Long-Urbaneț, manager regional de vânzări pentru *Delta Air Lines*. Compania aeriană se pregătește să lanseze primul său zbor direct între București și Aeroportul JFK din New York, pe 6 iunie 2007. Noua rută va reduce semnificativ timpul de călătorie între București și Statele Unite. De pe Aeroportul JFK, clienții au legături convenabile, în aceeași zi, către mai mult de 40 de destinații turistice și de afaceri din America și Canada. *Delta* va opera cursa directă București-New York cu aeronava *Boeing 767-300ER*, cu o capacitate de până la 214 locuri, dintre care 35 de locuri la *BusinessElite*, clasa business premiată a companiei aeriene.

Așa cum v-am anunțat, *Laropharm* a lansat pe piață două linii importante de produse, *Linea Sana* și *Linea Vita*. *Ginkgo Biloba* este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. *Spirulina* este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitarea sistemului nervos central. *Bilaforte* este un produs folosit în afecțiunile bilei. *3Digest* este echivalentul *trifermentului* conținând pancreatină. *Tusogal* curăță sângele și este indicat în bronșite, *Vitamisol* permite aportul de vitamine și calciu pentru menținerea tonusului.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 26.03.2007

Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Ganers
Laropharm

**Un service gândit
pentru mașina ta!**

**De la noi pleci cu mașina
pe care ți-o dorești!**

CITYCENTER
e altceva!!!

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobantilor 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01
e-mail: cc1@city-center.ro

Piața Presei Libere nr.1, sector 1, București
Tel.: 021.224.01.81; 021.224.47.38; 021.225.00.86
e-mail: vanzari@city-center.ro / office@rdsnet.ro

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMÂNIA

Telefonul clientului: 0251.544.187
Asistență tehnică rutieră 24h: 0251.596.767; 0725.511.611
www.daewooauto.ro

Cea mai bună garanție oferită de un producător român de autoturisme

Martell, licoarea îngerilor

Culoarea, transparența, aroma și mirosul ne dau de înțeles că avem de-a face cu ceva deosebit. Istoria sa veche de 300 de ani, varietatea, dar și edițiile limitate în care a apărut pe piață, care l-au transformat într-un simbol al luxului, sunt argumente pentru a convinge că *Martell* este un cognac special, apreciat de cunoscători, care îl asociază aceluia *savoir vivre* franțuzesc.

Cognacul este cunoscut în întreaga lume, iar cifrele de vânzare vorbesc de la sine. Pe primul loc se află băutorii din Statele Unite, urmați de cei din Japonia, Regatul Unit și Hong Kong. Cognacul se poate servi la sfârșitul unei mese sau se poate savura și ca o entitate separată, adesea în compania unui trabuc de calitate. Această licoare, numită cândva *licoarea îngerilor*, satisface prin calitățile sale toate simțurile: vedere, miros, gust.

Cognacul este o băutură cu origine controlată. Alcoolul trebuie să fie rezultatul distilării vinului printr-o metodă specifică provenită din regiunea *Charente* unde se află și ținutul *Cognac* de unde trebuie să fie culeși strugurii. Se folosesc doar struguri albi, iar alcoolul trebuie maturat în butoaie de stejar din noiembrie până în martie.

Martell,
simbolul unui stil de viață

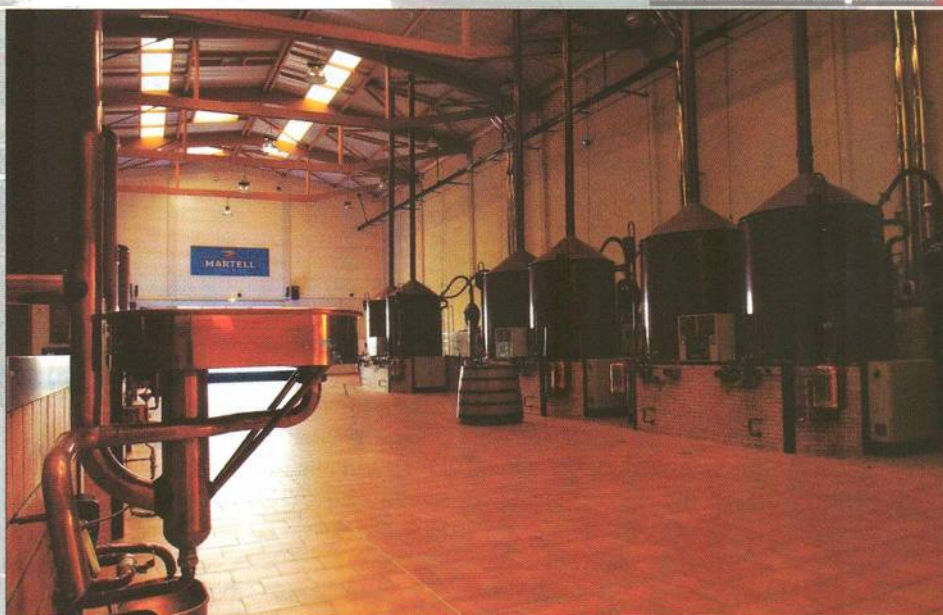
Istoria *Martell* începe cu aproape 300 de ani în urmă, când Jean Martell își părăsește ținuturile natale din Jersey pentru a descoperi districtul *Cognac* din Franța, unde fondează *Casa Martell* în 1715. Unul dintre secretele acestei băuturi extraordinare este calitatea podgoriilor de unde se recoltează strugurii. Este motivul pentru care Martell a preferat să își cultive propriile vii sau să cumpere materie primă de la cei mai buni cultivatori din zonă. Distilarea este realizată în cele trei mari capacități ale companiei care controlează alte treisprezece unități.

Ținând cont de faptul că *Martell* este, înainte de toate, o firmă cu tradiție, arta

blendingului a fost moștenită din tată în fiu câteva generații de-a rândul. Acest brand a fost mereu asociat cu setea de a-ți trăi viața din plin, cu oameni considerați de apropiați drept lideri, persoane care au încredere în felul în care își conduc propriile destine și care pun pasiune în stabilirea și atingerea propriilor obiective. La fel ca stilul lor de viață, independent și curajos, mai degrabă stabilind tendințe decât urmându-le pur și simplu, este și cel al *Martell*, care se detașează de stereotipurile tradiționale ale băuturilor de tip cognac, fiind preferat atât de cunoscători, cât și de băutorii de ocazie.

În 1721, *Casa Martell* exporta deja peste 200.000 de litri de cognac în Regatul Unit. În 1807, Jean și Frederic Martell, fiii lui Jean Martell, au preluat conducerea companiei ale cărei produse sunt numite *J&F Martell*. Din 1848 exportul de cognac *Martell* se face în sticle și nu în butoaie. Douăzeci de ani mai târziu, acest produs este vândut pe piețele din întreaga lume, chiar și în China, Japonia sau Hong Kong.

În 1912 Edouard Martell creează un cognac de primă clasă, cu un gust unic: *Cordon Bleu*, lansat oficial la *Hotel de Paris* în Monaco. De atunci și până în prezent, acest cognac a devenit o adevărată legendă, datorită formei sticlei care a rămas neschimbată și, mai ales, datorită gustului pe care cunoscătorii îl caracterizează drept *an unique character*. Călătorii care au luat parte la cursa inaugurală a pachebotului *Queen Mary* au avut șansa de a servi un pahar de *Martell*, con-

siderat atunci prima alegere a ambasadorilor aflați la bord. Acest brand a fost și alegerea președintelui Franței la recepția dată la *Chateau de la Celle Saint-Cloud* în onoarea reginei Elisabeta a II-a a Marii Britanii.

Edițiile limitate fac brandul cunoscut în lumea bună

Asocierea acestui brand cu alte branduri și evenimente faimoase în întreaga lume continuă. Pe 5 noiembrie 1986, 150 de invitați – printre care diplomați, șefi de state și alte personalități – sunt serviți cu *Martell* în călătoria istorică făcută de *Orient Express* la acea dată. Din 1992,

Martell devine principalul sponsor al cursei hipice *Grand National*, iar din 2002 este unul dintre brandurile *Pernod Ricard*.

Pe lângă legendarul *Cordon Bleu*, portofoliul *Martell* conține *Martell Very Special* cu gust fructat, *Martell Very Superior Old Pale*, potrivit pentru a fi servit la cină sau la întâlnirile *tête-à-tête*, *Martell Extra Old*, perfect pentru ocazii speciale, *Martell Creation*, sofisticat și puternic, *Martell l'Or*, rezultatul unei alchimii între aur și cognac și *L'Art de Martell*, lansat în 1997 într-o ediție limitată pentru a marca reîntoarcerea Hong Kong-ului la China. Acesta din urmă este o combinație între cognac și arta modernă, îmbuteliat într-o sticlă concepută de artistul sticlar francez Daum, pe piață existând doar 1.997 astfel de sticle.

Creativitatea și dorința de perfecțiune sunt două trăsături ale oamenilor din spatele acestui brand care au făcut să apară și alte ediții limitate. Unul este *Martell VSOP Medallion Ritz-Paris*, îmbuteliat într-o sticlă ornamentală într-un mod cu totul special, inspirat de vitraliile de la *Ritz*. Această ediție exclusivistă subliniază continua căutare a excelenței de către cele două branduri care au avut mereu aceeași viziune vizavi de lux, eleganță și conceptul francez de *Art de vivre*.

Andée Putman, faimoasa decoratoare de interior, a contribuit la crearea sticlei unei ediții limitate *Martell* care poate fi caracterizată drept „fructul unei alianțe între tradiție și modernitate”. Ea a adăugat sticlei o fundă din cristal care îi conferă o senzație de grație și energie fără margini.

În 2005 *Martell* a elaborat un parteneriat cu *Swarovski*. Cristalele șlefuite manual au împodobit sticlele de cognac lansat atunci într-o altă ediție limitată.

Degustarea

Prestigiul cognacului impune un anumit protocol legat de momentul servirii, paharul în care se servește și modul în care se savurează. Tehnica de degustare este una progresivă și urmează un ritual foarte vechi. Instrumentul perfect este un pahar în formă de leale care reține aromele și le eliberează treptat în timpul procesului. Prima etapă: vederea. Ochiul judecă aspectul tăriei pornind de la trei caracteristici: transparenta, culoarea și vâscozitatea. A doua etapă: mirosul. În prima fază, degustătorul decelează elementele cele mai volatile, adesea nesesizate de un începător. Urmează descoperirea constituenților aromei mai puțin volatile: băutura trebuie plimbată prin pahar pentru a degaja noi mirosuri. A treia etapă: gustul. Băutorul ia înghițituri mai mici la început și apoi mai mari astfel încât ajunge să simtă savoarea și notele mai puțin volatile care compun buchetul.

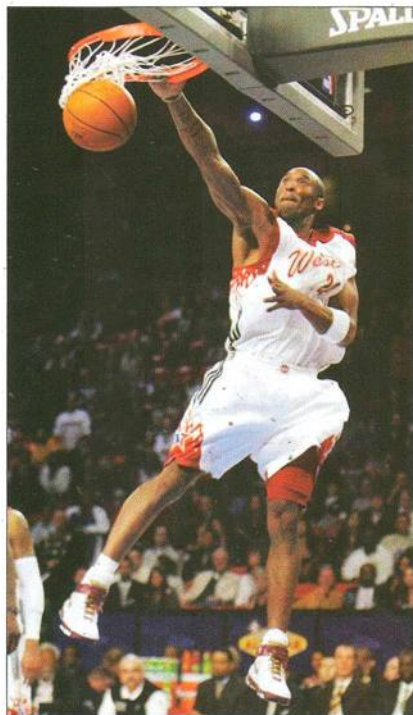
Și te-ai dus, dulce primăvară europeană!

● Calificare „în masă” a echipelor feminine românești de handbal în „sferturile” competițiilor europene: *Oltchim Rm. Vâlcea (Cupa Cupelor)*, *Rulmentul Brașov (Cupa EHF)*, *CS Tomis Constanța*, *HCM Roman* și *Jolidon Cluj* (toate în *Challenge Cup*) ● Vest-Est 153-132 în cea de-a 56-a ediție a *NBA All Star Game*. „Vesticul” Kobe Bryant (31 de puncte) a fost desemnat MVP-ul meciului (pentru a doua oară, după 2002). Pentru „esticii” – LeBron James (28 p.), care nu a fost ajutat de Shaquille O’Neal, doar 10 p. Scorul general a devenit astfel 21-35 ● În ierarhia FIFA – Coca-Cola, Brazilia a fost detronată (după un „cincinal”) din poziția de lider de către Italia, campioana mondială en-titre. România a urcat cinci locuri și se află pe poziția 15, cea mai bună clasare din ultimii șase ani ● IFFHS a confirmat, în mod oficial, că *FC Rapid București* este primul club din România admis în postura de „club asociat” al respectivului institut de statistică a fotbalului. *Rapid* a îndeplinit una dintre cele două importante condiții de admitere – situarea, timp de șase luni consecutive, în primele 100 de poziții din clasamentul mondial al cluburilor ● *Benfica* Lisabona a „prins” locul 20 și a intrat în *Football Money League* – clasamentul celor mai bogate cluburi din lume – cu un venit anual de 85,1 milioane de euro. Echipa lusitană deține recordul în ceea ce privește cel mai mare număr de suporterți cotizanți din lume: 160.392 ● În *Cupa Davis*, Franța-România 4-1 în turul 1 al *Grupei Mondiale*. Din păcate, pentru prima oară Andrei Pavel a pierdut ambele meciuri de simplu. Am (re)câștigat în schimb cuplul (victorios) Horia Tecău – Florin Mergea. Pentru a 11-a oară (în ultimii 12 ani), vom merge la baraj (în luna septembrie).

Se impune
revizuirea
calendarului
competițional
intern

Au reapărut
arbitrajele
incorecte

Kobe Bryant

Care primăvară?, vă veți întreba. „Inversiunea” anotimpurilor a făcut ca recentul puseu al iernii nu numai să ne deruteze, ci și să ne sporească regretul (exprimat chiar de președintele FRF, Mircea Sandu) de a nu fi ținut cont că, în ultimii doi ani, luna ianuarie și-a pierdut din asprimea caracteristică și ar fi existat condiții favorabile pentru reînceperea campionatului primei divizii. Astfel, cele două reprezentante în *Cupa UEFA* – *Steaua* și *Dinamo* (*Steaua* și *Rapid* în sezonul precedent) ar fi avut meciuri oficiale „în picioare” și ar fi evitat măcar acest dezavantaj față de *FC Sevilla*, respectiv *Benfica*. Cu tot optimismul de rigoare, manifestat în asemenea situații, reprezentantele noastre au capotat în ambele manșe. Tare ne temem că, în subsidiarul conștiinței lor, se instaurase deja un oarecare fenomen de automulțumire („bine că am ajuns până aici”),

ca și siguranța (mai mare, ce-i drept, în cazul „câinilor roșii”) de a prinde din nou nu atât cupele europene, ci mai ales aducătoarea de consistente venituri *Champions League*. S-a văzut (pentru a câta oară?) că doar turneele de pregătire și meciurile amicale nu sunt suficiente. De aceea, opinăm și noi, se impune o revizuire grabnică a calendarului competițional intern.

Nici la nivelul echipei naționale lucrurile nu stau bine din acest punct de

vedere, în perspectiva partidelor de la Rotterdam, din 24 martie, cu Olanda, și din 28 martie, probabil la Piatra Neamț, cu Luxemburg. E-adevărat, „stranierii” n-au „beneficiat” de o vacanță prelungită, dar numărul acestora este tot mai restrâns, problemele de sănătate ale lui Cristi Chivu și Răzvan Raț, de exemplu, dându-i adevărate frisoane selecționerului Victor Pițurcă. Și atunci, nu este obligat să apeleze la cât mai mulți „autohtoni”? Colac peste pupăză, a „căzut” (din motivele cunoscute) și amicalul cu Italia, campioana mondială fiind înlocuită de o selecționată încropită a fraților din... Moldova în fața căroră ne-am impus cu 2-0. În răstimp, principalele noastre contracandidate din preliminariile CE 2008, Olanda a întrecut Rusia cu 4-1, iar Bulgaria pe Letonia cu 2-0 și pe Cipru cu 3-0, vecinii noștri de la sud luându-ne-o înaintea și participând la turneul din Insula Afroditei, tradițional pentru noi. Dar iată cum se prezintă situația „la vârf” în grupa G: 1. Olanda 10 p., 2. Bulgaria 8 p. (ambele din 4 meciuri), 3. România 7 p. (din 3 meciuri).

Cu exact o lună înaintea decisivei întâlniri cu batavii, a fost reluată și întrecerea din *Liga 1*, returul fiind ciuntit de primele două etape care s-au disputat în toamnă. „Ce mai vuiet, ce mai freamăt...” Antrenorul Mircea Rednic declara că, dacă ia titlul, se retrage în vară de la *Dinamo*; după eliminarea din *Cupa UEFA*, și-a prelungit contractul până în... 2010! Patronul *Stelei* (aflată la 13 p. diferență de lider) afirma că vrea titlul, locul doi nefiind suficient, dar în prima confruntare (cu *UTA*) militarii au mai pierdut două puncte prețioase „la adevăr”. Cristi Borcea își dorea să le umilească pe *Steaua* și *Rapid*, iar *Dinamo* să termine cu 20 p. avans.

O primă constatare: s-a redeschis plaga arbitrajelor incorecte, care au viciat

unele rezultate. Antrenorul Dan Petrescu e tentat să renunțe la activitatea pe plaiurile mioritice, iar *Unirea Urziceni* solicita demisia președintelui CCA, altminteri amenințând că se retrage din campionat. În replică, Gheorghe Constantin („frecție la piciorul de lemn”) a recunoscut că s-au comis greșeli impardonabile și și-a cerut scuze față de echipele defavorizate, *Steaua* și *Unirea*. Ba, mai mult, se gândește să aducă arbitri străini pentru derby-uri (numai să nu fie ca acela de la *Dinamo-Rapid*).

Nu putem trece cu vederea nici diferențele cu care au fost judecate de către numeroasele comitete și comiții ale onor FRF cazuri oarecum similare. *Rapid* și *Steaua* au fost penalizate cu interdicția de a susține trei meciuri pe teren propriu, iar în urma apelurilor, giuleștenii au scăpat cu o singură etapă, în timp ce militarii au rămas cu două. De aici încolo, paradoxurile continuă: roș-albaștrii au ales să susțină primul joc în penitență tocmai la Oradea, în timp ce alb-vișinii au fost obligați de LPF să joace la... Craiova. Ei bine, *Universitatea* (având și ea de ispășit două etape de suspendare a arenei proprii, a ales să joace împotriva *Rapidului* la București, e drept – nu în potcoava de lângă Grant, ci în Complexul *Lia Manoliu*. Ca atare, suspiciunile au curs în valuri, dar să ne amintim că, în „16”-imile Cupei României, *Dinamo* a pierdut pe aceeași locație în fața pandurilor târgjiști. Altă anomalie: de ce s-o fi lăăăit etapa a 20-a pe parcursul a patru zile, *Dinamo-Jiul* disputându-se luni, iar minierii având meci în vinerea următoare și alb-roșii duminică?

Așadar, dulcea primăvară europeană ne-a lăsat un gust amar și continuăm să visăm cum vom stoarce noi bine portocalele... (știți dv. care).

Text: **Pompiliu L. Dumitrescu**

Foto: **AP Rompres**

King on Ice aproape chix

25 februarie, ora 15.00, unica zi geroasă din această lună. În fața patinoarului *Mihai Flamaropol*, îngheșuială mare. Pe șase uși strâmte bucureștenii

se îngheșuie să intre la spectacolul *King on Ice*. După multe coate în stânga și în dreapta ori alte asemenea îngheșuială, publicul reușește să intre în sala patinoarului. Aici e mai frig ca afară. Și nu din cauza gheții patinoarului, ci din cauza absenței

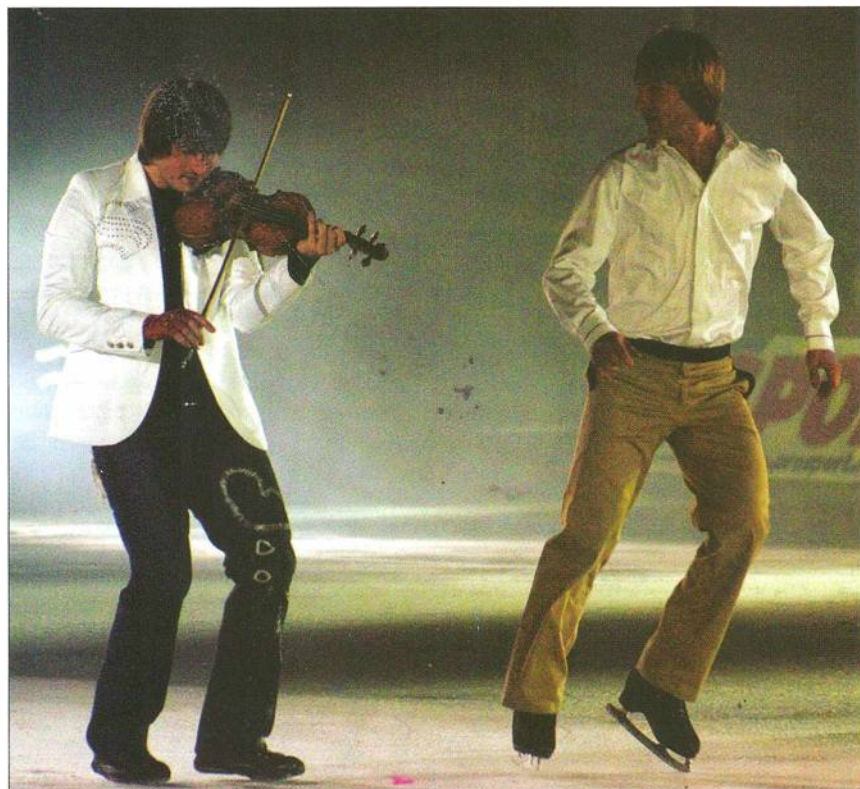
oricărei tentative de încălzire a sălii. În scaunele vechi, lumea ia loc îmbrăcată din cap până-n picioare și cu mănuși. În plus, sala nu e luminată, numai pe patinoar sunt lumini. Iar tavanul? Să zicem bogdaproste că nu se prăbușește. Ce vreți? Acestea sunt condițiile unui patinoar dintr-o capitală UE! Chiar și așa, lumea se bucură că, prin intermediul organizatorului de evenimente *Amphitron*, iubitorii

patinajului artistic au posibilitatea să asiste la un show deosebit. Medaliatul cu aur la Olimpiada de iarnă de la Torino 2006 și multiplu campion european și mondial *Evgheni Plușenko*, împreună cu alți 15 patinatori de elită, susțin un spectacol care se anunță grandios, acompaniați de violonistul maghiar *Edvin Marton* și Orchestra din Monte Carlo. Și toate acestea pe acordurile unui *Stradivarius Gold* din 1698.

Ora 15.30, mult așteptatul eveniment al lunii februarie începe. De fapt, *Edvin Marton* și al său *Stradivarius* alături de Orchestra din Monte Carlo și câțiva patinatori profesioniști. Lumea i-a aplaudat frenetic, melodiile au plăcut. *Evgheni Plușenko*, însă, și-a făcut apariția mult mai târziu în show. Sigur că a ridicat sala în picioare, sigur că au fost piruete reușite și aplauze. Cam puține, totuși. Numai că *Evgheni* a fost extrem de scump la vedere. Mai exact, de două ori în prima parte a spectacolului și încă o dată plus un bis în a doua parte. Aceasta a fost toată apariția lui *Evgheni Plușenko*. Dezamăgitor de puțin pentru toți înghețații din sală care au plătit 300 de lei (cine a stat în apropierea gheții, pe scaune de lemn) sau 150 de lei (cei care au stat în tribune).

text, **Alice-Claudia Gherman**

foto, **Octavian Tibăr**

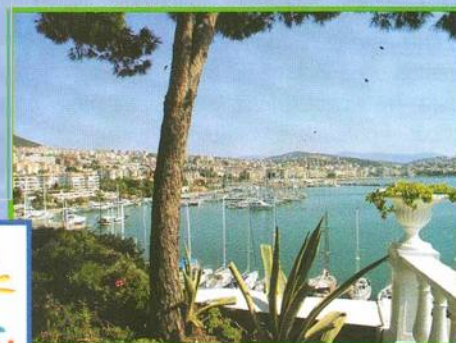
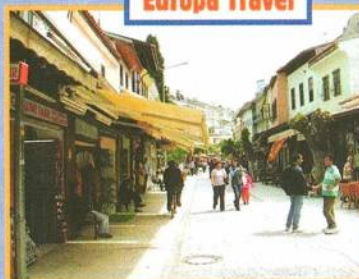
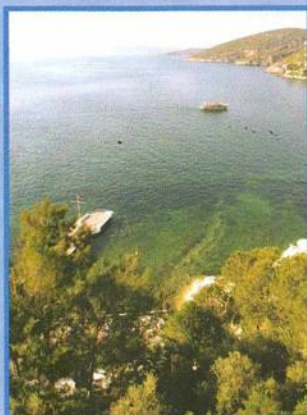
Concurs Europa Travel

Europa Travel îți face cadou un sejur la Kusadasi, una dintre comorile Turciei. Situat pe coasta de vest a Turciei, Kusadasi se află foarte aproape de importante așezări istorice precum Ephesus, Didyma, Priene și Miletos. Moschei otomane precum Moscheea Fortăreața, construită de către vizirul Okuz Pașa în secolul al XVII-lea, Moscheea Hanım, Moscheea Haji Ibrahim, Moscheea Turkmena sau Cami Atik se află toate în centrul orașului și pot fi vizitate.

Câștigătorul (prin tragere la sorți) va fi anunțat în timp util.

Poți și tu să mergi în acest paradis răspunzând la întrebarea:

Care este destinația concursului
Europa Travel luna aceasta?

București, str. Berzei, nr. 16, sector 1
Tel.: 021/3127021; 031/4025586; 0722507657; 0788579216
e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 26.03.2007

Concurs
EUROPA TRAVEL

Când panica atacă

Orice boală „cumsecade” are simptomele ei, destul de clare, în baza cărora specialistul stabilește diagnosticul și tratamentul adecvat. Dacă te doare inima te duci la cardiolog, pentru probleme de digestie cauți internistul, în caz de răceală îți ajunge și doctorul de familie. Atacul de panică, însă, este o afecțiune mult mai perversă. Împrumută simptome de la o groază de alte boli, parcă special pentru a te deruta. Astfel încât, de regulă, iei vreo patru-cinci doctori, la rând, cu investigațiile aferente, până să-i dai de capăt.

O stare de panică imposibil de controlat. Dublată de frica morții și de sentimentul că tocmai îți pierzi mințile. În timp ce inima bate puternic și neregulat. Nici nu mai poți respira, parcă te sufoci. Te doare și pieptul, tremuri, transpiri. Mai și ametești, ți se face greață. Colac peste pupăză, nici nu știi la ce doctor să te duci. Și când ajungi la unul, la Urgență, de pildă, el nu prea știe ce ai. Așa că încep investigațiile. Cardiace, respiratorii, neurologice, digestive... În urma cărora ți se spune că n-ai nimic din toate acestea. Și că, de fapt, mai bine consultă un psihiatru. Care te lămurește, în sfârșit: „Da, domnule, avem de-a face cu un atac de panică!” Adică o „tulburare de anxietate, amplificată până la paroxism”, după cum o definește psihiatrul Radu Mihăilescu. Vestea bună este că nu se moare din asta. Tratamentul, însă, e destul de complicat și presupune trei etape. Pentru început, cel mai important este să nu se mai producă un alt atac de panică. Asta se rezolvă cu tranchilizante de tipul benzodiazepinelor. De-abia apoi urmează tratamentul propriu-zis, cu inhibitori de

recaptare a serotoninei, care să refacă dezechilibrul dintre substanțele chimice ale creierului. În fine, urmează etapa a treia, poate cea mai importantă, fără de care nu se poate obține o vindecare completă. „Pacientul are nevoie de psihoterapie pentru a afla adevăratele cauze ale bolii și modul în

care ele pot fi înlăturate”, ne explică psihologul Georgeta Ghinea: „De obicei, atacul de panică se instalează la persoanele anxioase, agitate, perfecționiste peste măsură, care au un fel de a fi distructiv, consumă prea multă energie pentru lucruri și situații obișnuite. În plus, ele au tot felul de spaime ascunse, mai mult sau mai puțin conștientizate. Rolul psihologului este să le scoată la suprafață și să demonstreze cauzele lor. Eu cred că rezultatele cele mai bune se obțin prin psihoterapie cognitiv-comportamentală. Dacă reușești să-ți schimbi modul de gândire, pacientul poate să-și modifice comportamentul cu mare risc de atac de panică”. În concluzie, luați lucrurile mai ușor, cu o anume doză de relaxare. Nu vă dați peste cap pentru orice, mai mult decât este cazul, ca și când toate problemele ar fi de viață și de moarte. Se pare, totuși, că puține dintre „temele” noastre sunt atât de importante încât să justifice o agitație prelungită, aducătoare de atac de panică.

text **Liliana Petruș**

Diabetul zaharat de tip II tratat cu **Avandia**

Afecțiune cronică, progresivă, diabetul zaharat de tip II afectează circa 230 de milioane de persoane la nivel mondial, iar *Federația Internațională a Diabetului* estimează în anul 2025 aproximativ 350 de milioane de suferinzi de diabet în întreaga lume. La noi sunt 357.838 de cazuri de diabetici, dintre aceștia 75.748 sunt insulino-dependenți, 23.561 iau insulină și antidiabetice orale, iar la 263.619 pacienți li se administrează doar antidiabetice orale. În cadrul prezentării studiului *ADOPT (A Diabets Outcome Progression Trial)* efectuat de către *GaxoSmithKline* în Europa și SUA, profesorul Nicolae Hâncu, președintele *Federației Române de Diabet*, a atras atenția asupra faptului că, în România, pe lângă cei 357.838 pacienți din evidență, mai sunt alți 400.000 doar cu dietă și încă 400.000 de pacienți nediagnosticați. Potrivit aceluiași studiu *ADOPT*, glicemia trebuie menținută în frâu pentru a nu lăsa boala să avanseze rapid. Produsul *Avandia* (rosiglitazonă) de la *GaxoSmithKline* pare a fi unul dintre cele mai eficiente antidiabetice orale fiindcă: ajută la acțiunea insulinei, protejează și întărește celulele beta din pancreas răspunzătoare de producerea insulinei și întârzie apariția complicațiilor și dezvoltării diabetului. ■

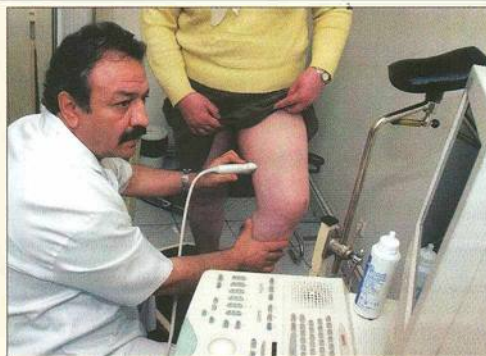
Săptămâna luptei împotriva cancerului de col uterin

Săptămâna luptei împotriva cancerului de col uterin desfășurată la București a ocazionat pentru prima dată un demers la nivel european pentru prevenția canceru-

lui de col uterin, al doilea cancer ca frecvență în lume la femeile sub 45 de ani. La fiecare 18 minute, în Europa, o femeie moare din cauza cancerului de col uterin, 30.000 de femei decedază din cauza acestei maladii, iar 60.000 de noi cazuri sunt diagnosticate anual. Virusul care cauzează boala poate fi transmis în cursul actului sexual, astfel că fiecare femeie activă sexual riscă să se infecteze. Prin efectuarea cu regularitate a testelor Papanicolau boala poate fi depistată la timp, iar progresia cancerului poate fi prevenită. Cu ocazia acestui demers european împotriva bolii, luați-vă timp să aflați când trebuie să faceți următorul test Papanicolau și vizitați site-ul conceput special pentru acest eveniment, www.saptamanacanceruluiidecoluterin.com. ■

Mohammad Abu-Baker este singurul medic din România care tratează boala varicoasă prin metode absolut originale, brevete ca invenții și premiate de foruri internaționale de prestigiu, între care amintim *Colegiul American de Flebologie*. La Clinica *Tul-Karem*, din București, bd. Nicolae Bălcescu, nr. 32-34, tel. 312.45.79 sau 315.83.78, puteți beneficia de „cea mai rapidă și eficientă metodă de tratare a bolii varicoase”, după cum susțin brevetele de invenție expuse în cabinetul medicului. Operația de varice nu doare, se face cu laser, sub anestezie locală ecoghidată. La doar câteva minute după intervenție, cu piciorul bandajat și strâns în ciorap medicinal, pacientul își vede de drum.

Întrebare concurs: Care este adresa Clinicii Tul-Karem?

Premiul oferit: O operație de varice gratuită în valoare de 500-1.000 de euro, funcție de stadiul bolii varicoase

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 26.03.2007

TUL-KAREM
Concurs

Suspendarea generală

în tranziție

ep. 53

text: Tudor Călin Zăroianu

desene: Aurel Ștefan Alexandrescu

Embrace
him

oriflame

natural swedish cosmetics

Embrace
her

— 14 ani

— 11 ani

— 8 ani

— 5 ani

— 2 an

Eximbank România
împlinește **14** ani de când crește
împreună cu afacerile dumneavoastră.

EXIMBANK
ROMANIA

Partenerul tranzacțiilor de succes.

EximBank Romania
Splaiul Independenței, nr. 15, Sect. 5, București
Tel: +4021 405 31 38
Fax: +4021 405 33 88
E-mail: pr@eximbank.ro